

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 40 1-16 NİSAN 1999 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Emperyalizm pazarları yeniden paylaşıyor

Kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olarak tanımlanan emperyalizm, saldırganlığını sürdürüyor. Doğası gereği kendi sınırlarına sığmayan sermayenin başka ülkelere aktarılması, yeni pazarların elde edilmesi (hammadde, mal satımı vs.) amacıyla dünyayı 2. paylaşım savaşına sürükleyen emperyalizm, günümüzde yaşadığı bunalımı aşmak için 3.

paylaşım savaşına hazırlanıyor. Bu hazırlığın başını dünyanın tek hakim gücü olmak isteyen ABD çekerken yanına da diğer emperyalist ülkeleri ve işbirlikçilerini alıyor. Böylece bu saldırıların çoğu ülkeler tarafından doğru görüldüğünün ve haklı olduğunun imajını yaratmaya çalışıyor.

Sayfa 4'de

Newroz Ateşi Asla Sönmeyecek

Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının baskıya, zulme karşı başkaldırı bayramı olan Newroz, Türk devletinin uyguladığı pervasız teröre rağmen Türkiye ve Türkiye Kürdistanı ile Ortadoğu ve Avrupa'da kitlesel ve militan bir kararlılıkla kutlandı.

Newroz Bayramı'ndan bir gün önce İstanbul'da yaklaşık 30'a yakın devrimci kurum ile HADEP İl ve İlçe Teşkilatları basılarak 500'ün üzerinde insan gözoaltına alındı.

Sayfa 6'da

Munzur'un şafağında doğmak, Karadeniz'de ölümsüzleşmek!

Bilmem nasıl anlatmalı can yoldaşım. Duydunki Karadeniz dağlarında şehit düşmüşsün. Bazen dağların yamacında görülmüş güzel ölüm. Bir kişi günü uzanmış boyu bayunca yere. Gövdende ağır tükük yaraları var. Sakalın hafiften uzamış. Gözlerin inadına açık. Yumruğun sıkı bir şekilde, faşizmin suratına mercesine. Ve gülümsüyorsun. Bir asker etrafında tüfeğiyle gezer. Ve dönüp yüzüne bakar. Apayrıklık bir yüz. Ve ürker bu aydınlıktan. Eşyalarını yan tarafına koymuşlar, anlamını çözmeye çalışıyorlar. Sonra yerde yatan cansız bedenini sürüklemeye çalışıyorlar. Ama cansız bedenini yerde sürüklerlerken, dağların yamaçlarına dökülen kanın halkımızda hüznün ve ıstırap bir ağıt olup dilden dile söylenir.

Her insan taşıdığı güzelliğin gücü kadar bir etki bırakarak gider. Çünkü halkı için canını feda etmekten çekinmeyenlerin ölümü görkemlidir. Çünkü onlar halkımızın yanındaydılar, onların taleplerinin şaşmaz savunucusuydular.

Evet can yoldaşım, sen de o onurlu ölüme kavuştuğunda bizlere geride birçok mirastı bıraktın. Seni her gördüğüm zaman o ilk gün aklıma geliyor; bana sarışındaki si-

caklığı hissediyordum. Biz o zaman faaliyetten yeni gelmiştik. Siz de barınakta sobanın başında otunuyordunuz. Sürekli yüzünde gülümseme vardı. Yanındaki yoldaş da senin hep fedakarlığından bahsedirdi. Bir de Karşı-Devrimci Hücre'nin, Parti içinde açığa çıkarılmasındaki tutum ve davranışlarından. Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının sorgulanması döneminde onların yarıtmak istediği kaos ortamına karşı, sebatla beklediniz ve birazcık olsun yılmadınız, karamsarlık nedir bilmeden Parti direktifleriyle hareket ettiniz. Ve sonunda devrim düşmanlarını Parti içinde gitmesi gereken yere, yani; tarihin bilinen o çöplüğüne gönderdiniz.

O yıl, düşman bölgede büyük bir yığınak yapmıştı. Bizler köylere gittiğimizde bir ana, "Oğul, oğul bu halk düşmanları kökümüzü getirecek" demişti. Sen de anaya dönerek, "Yaşamayı sevdiğimiz kadar ölmesini de sevmek zorundayız" demistin. Ana da bize dönerek, "Oğul, biz her zaman sizin yanınızdayız, bizi ancak sizin gibi temiz kalpli insanlar kurtarır" diyordu.

Yoldaşım, sen her zaman en zor görevlere gitmek isterdin. Hep "biz zor günlerin adamıyız" diyordun. Çünkü devrim yolunun çok engeli ve zor olduğunu söy-

yordun ve bizlere her zaman kendimizi zor koşullara göre uyarlamamızı öğütlerdin. O süreçte Parti, Kongreye Hazırlık Konferansı'nı yapmış ve Karadeniz'e gerilla birliğinin çıkarılması yönünde karar almıştı. Ve sen hep Karadeniz'e gitmeyi istiyordun. Sabahları uyandığında bizlere ru-yanda Karadeniz'e gittiğini söylüyordun. Sendeki o coşkuyu, sevinci görünce kendime güvenim daha da artıyordu. Çünkü yeni bölgelere gitmek, oralarda faaliyet yürütmek pek de kolay değildir yoldaşım. Ama sendeki o coşkuyu, sevinci görünce kendi kendime insanoğlunun başaramayacağı hiçbir şey yoktur diyordum.

Senden ayrıldığım gün aklıma geliyor. Belkide birbirimizi göremeyeceğimizi düşünüyordum, Çünkü senin istediğin alana ben gidiyordum. O gün senin yüzünün gülmediğini farketmişim. Karadeniz'e gitmemenin üzüntüsünü sende hissetmişim. Aynlık vakti geldiğinde bir gün mutlaka Karadeniz'e geleceğini söylemiştin. Her zaman, "Eğer şehit düşersem Karadeniz dağlarında şehit düşmek istiyorum" diyordun.

Ve böyle oldu.

Can yoldaşım, bir haber geldi ve Karadeniz dağlarında ölümsüzleştiğini öğrendik.

Fazla üzuldüm diyemem. Çünkü bir isteğin vardı. O da Karadeniz'e gitmek ve orada savaşarak şehit düşmek. Tıpkı Karadeniz'i kanlarıyla kızılaştıran ve Baba Erdoğan yoldaşın "Bir Dersim Yetmez, Hedef Bin Dersim Olmalı" şiarının takipçileri olan Şahin, Doğan, Tuncay, Ertan ve Cebbo'nun yolundan giderek sözünün eri oldun. Karadeniz dağlarını daha da kızılaştırdın.

Bu savaş devam ettikçe senin gibi birçok yoldaşımız daha bu yolda şehit düşecektir. Çünkü bizler onurlu bir kavganın savunucularıyız. Yani yoldaşım, bu onurlu ve şanlı kavgada yüzlerce devrim şehidimizin kanlarıyla kızılaştı bu toprak. Daha da kızılaştacaktır. Bizler de son memnimize kadar uğruna savaşmışız o kırmızı bayrağı sizlerden devralarak daha ileri mevizlere taşıyacağımıza söz veriyoruz. İnanki yoldaşlar, bir tek kişi bile kalsak bu mücadelemiz devam edecektir. Bir an olsun bile durmayacağız. Nerede olursak olalım faşizmin beynine bir balyoz gibi ineceğiz. Onlar bugün varsın cenazelerimizi parçalasın, beyinlerimizi dağıtsınlar...

**AMA BİLİNMELİ: SON SÖZÜ
SAVAŞANLAR SÖYLEYECEK..!**

Bir Halkın Günlüğü Okuru

Güllü Çelik Yoldaşın Ölümsüzlük Koşusundan Bir Kesit

Seninle ilk tanışmamız mücadele içindeki her devrimcinin karşılaşılabileceği faşizmin işkence tezgahlarında olmuştu. Evet şube sorgusunun 2. gününde sesini bir sloganla haykarmıştın: "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek." İlk tanışıklığımız böyle başlamıştı. Kim olduğumu 8. günde hücrede öğrenmişim.

Partimizin kızıl Güllü'sünü artık tanıyordum. Düşmana duyduğün kin ve hirs, gözlerindeki edadan okunuyordu. Belki Partili değildin ama bir Partilinin ve komünistin yapması gerekenleri -ahartırsız- layakıyla yerine getiriyordun.

Düşmanın yoğun fiziki ve psikolojik saldırılarına maruz kalmaya rağmen, düşmanı işkence tezgahlarında yenmekle kalma-

dın, aynı zamanda onları iğrenç oyunlarını da boşa çıkardın. Düşmanın, Parti sempatisini durumundaki halktan insanları kandırıp satın alma, itirazlaştırmaya yeklindeki planlarına kaldığın hücrede tannık olmuşun ve bunları yeniden devrimci yaşama kazanmak için hiçbir tereddüte kapılmadan harekete geçmiş ve bu insanların karşı-devrimin oyunlarına alet olmalarına engel olmuşsun. En zor koşullarda dahi bir devrimcinin, halkın ve devrimin çıkarlarını koruması ilkesini pratikte göstermişsin. Doğrusu seni kıskanmıştım... Çünkü senin yaptıklarını ben yapamamışım, kendi beceriksizliğimi ancak bu şekilde ifade edebilirim. Bugün seni daha iyi anlıyorum. Sen, önderimiz Kaypakka-ya'dan devraldığımız, S. Cihan, H. Hakkı Erdoğan, Baba Erdoğan ve adını sayama-

diğim nice yoldaşımızın sürdürdükleri "Ser verip sır vermeme" ilkesinin pratikteki sürdürücülerindendin. İşkencede cellatların suratına tükürerek onları ininde bozguna uğratabıyordun. Sen daha o günlerde Ölüm Orucu şehitlerimiz Aygün Uğur, Hayati Can ve Ali Ayata yoldaşların armağan ettikleri mücadelenin sıcaklığını yaşıyordun... Sen, şehit düşen yüzlerce yoldaşın mücadelesini devralmanın heyecanını yaşıyordun. Sen, Parti'ye bağlılığın, yoldaş sıcaklığının, insan sevgisinin yuceliğini ve sevincini yaşıyordun. Sen, Parti'ye ve devrime karşı taşıdığın sorumluluğu, bu sınavda başarıyla yerine getirmiştin.

Faşizmin ne işkenceleri ve demir parmaklıkları, ne de başka bir güç böyle bir yüreğin devrim yürütüşünün daha ileri kilometrelerine koşmasını engelleyebilir mi-

di? Sen, Dersim de, Toroslar da gerilla savaşında halay başında olmayı istiyordun. Evet yoldaş, özümine kavuştun... Dersim de yoldaşların arasında yerini almıştın... Sen, "İnsanlık tarihinde ezilenlerin hiçbir büyük hareketi, kadınların katılımı olmadan başarıya ulaşamamıştır" bilinciyle, Partimizin kadın militanı olarak mücade- lenin ana halkasındaki yerini almıştın ve 30 Ocak 1999 tarihinde Partimizin şehitler kervanına altın harflerle adını yazdırarak ölümsüzleştin.

Güllü yoldaş sizlere söz veriyoruz; hesabınız sorulacak, kanınızla kızılbaşan bayrak asla yere düşmeyecektir!

Güllü Çelik, Birgül Yıldız ve Hüseyin Tatar Yoldaşlar Ölümsüzdür!

Ümraniye Cezaevi'nden Bir Yoldaşın

Haydi Tuz Bas Yarana

Haydi tuz bas yarana
Haydi umutla, sevdıyla
Bak biz nerde çarpışıyorsak
Ağarıyor orda dünya
Bak gelincikler, kırlar, kırlangıçlar
Baharı getiriyorsunuz sevgilin
Vurulup düştüğümüz tarlaya...

Geleceğe yürüyoruz dostlar, yaşamı güzelleştirmeye. Yürürken düşüyoruz... Düşerken yaşıyoruz. Düşerken çoğaltıyoruz. Düşerken umudu büyütüyoruz. Ve düşerken haykırıyoruz: Zafer. Zafer. Zafer...

14 Ocak'ta Tokat'ta şehit düşen TKP(ML) TIKKO gerillası devrimci yoldaşımız **Bülent Akbaba**'nın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Adı, uğruna şehit düştüğü devrim kavgasında yaşatılacak, özgürlük düşü zafere taçlandırılacaktır.

Şehitlerimizi mücadelemizde yaşatacağız!

MLKP davasından yargılanan Gazili tutsaklar

Cihan Kırmızıgül, Mehmet Akbaba

Sağmalcılar Cezaevi

Siper dostu Güllü Çelik'in ardından

Çok kısa bir süre birlikte kaldık Güllü'yle Adana Cezaevi'nde. Bu kısa süre içerisinde çok şey öğrendik ve çok güzel anıları paylaştık. Güzel dostun ardından "yaşadığı gibi öldü, mertçe, yiğitçe" diyor, anısı önünde saygıyla eğiliyorum. "Bir kırmızı karargah daha boğtu aramızdan Ey güzel insan, can dost, karga dostu Belki şimdi yürekler burkuk, daha daymay mı sana

Anı şimdi burkulmalı zamana mı dostlar Şimdi vurulmak, şimdi vurmak zamana Şimdi dövüşmek, şimdi ÖLMEK zamana!" Elde silah faşizme karşı döğüşerek şehit düşen dostun ardından yürekler duysa da

erken gitmenin acısını ve kalemler dökse de kağıda anıları, biliyoruz ki şimdi burkulmak değil, şimdi ölmek zamanı. Kin büyüyor, öfke büyüyor. Bu kin ve öfke bir gün faşizmin suratında patlayacak ve o gün bizim günümüz olacak. Sana ve senin şahsında tüm şehitlerimize söz veriyoruz siper dostu: Faşizmi döktüğü kanda boğacağız ve BİZ KAZANACAĞIZ!

Şehitler Onurumuzdur!

Güllü Çelik, Birgül Yıldız ve Hüseyin Tatar'ı Mücadelemizde Yaşatacağız!

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
TIKKO Davası Tutsağı**

Kontra cumhuriyetini en zayıf halkasından vurmak için; pratiğe bütün gücümüzle yüklenelim!

İçte ve dışta sıkışıklık yaşayan Türk devletinin, **A. Öcalan**'ın emperyalist bir komplo ile kendilerine teslim edilmesinden sonra, yıllarca hasretini çektiği bir moral üstünlüğünü yakaladığı ve bunu, Kürt ulusal özgürlük mücadelesi ile sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçler başta olmak üzere tüm devrimci dinamikleri ezme politikalarında bir derinleşmeyle pekiştirip kalıcı kılmaya çalışacağı biliniyordu. Yaşanan bir dizi gelişmenin gösterdiği de budur.

A. Öcalan'ın tutsak alınması her ne kadar yoğunlaştırılmış psikolojik savaş kampanyalarının temel sloganı haline getirilen "cumhuriyet tarihinin en büyük zaferi" olarak lanse edildiyse de, aslında onlar bununla, kazanacaklarına inanmaya başladıkları "zafet"lerine doğru atılmış ciddi bir adımdan bahsediyorlardı. Yoksa, Türk hakim sınıfları bu operasyonun tek başına kalıcı bir başarıya yada kazanılmış bir zaferi sağlamaya yetmeyeceğini ve taktik bir üstünlüğe denk düşen bu başarının aynı zamanda başarısızlığı da içinde barındırdığını bilmiyor olamazdı. Nitekim bu korku, devletin yönetici kademelerinden medya yorumcularına kadar bir sürü zevat tarafından açıkça dilelendirilmişti. Onların hayallerini süsleyen zafet; irili-ufaklı bir dizi temel ve taktik politikanın başarı ile uygulanmasını gerektiriyordu. Bayram kutlamaları yapacak kadar kendilerinden geçmelerine neden olan da, **A. Öcalan**'ın tutsak alınmasının yarattığı fırsatların bunun yolunu açtığına inanıyor olmalarıdır.

İçte ve dışta içine girdiği çıkmazları yıllar sonra ilk kez yerini geçici bir rahatlama ya bırakan Türk devleti, içte kendisini kuşatan sorunları tersine çevirip, radikal devrimci güçlerle birlikte toplumsal muhalefeti abluka altında tutarak, "yeniden yapılanma" ve diğer temel politikalarının önündeki engelleri birer birer aşarak ne teslenmeye, dışta ise bölgesel konumunu güçlendirip, süreçten azami karla çıkmaya çalışıyor. Yaşanan süreç rehavete kapılmaya gelmezdi. Ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu. MGK'nın tek tek olaylar özgülünde "Kriz Yönetim Merkezi"ne provalarını yaptırdıktan sonra kontrollü bir şekilde devreye soktuğu adı konulmamış tili sıkıyönetimin yerleşik bir uygulama haline gelmesinin nedeni de budur.

Bunun için, Kürdistan'da kendi Kürdani yaratmak amacıyla yeni yeni paketlerin ambalajlanması; pişmanlık yasası ile ihanet ve teslimiyetin örgütlenmesi, DGM'lerden askeri hakimlerin alınması hazırlıkları demokratikleşmenin işareti gibi gösterildi. Ve herbirine birer büyük "reform" denildi.

Bütün bunların, Kürt ulusal özgürlük mücadelesi ile sosyal kurtuluş mücadelesi-

nin daha üst boyutta bir savaşla tasfiyesi; halk muhalefetine ekonomik ve siyasi terörle bastırılmasını içeren ve MGK'nın hizaya çektiği reformist yapıların sadakatlerini göstermek için günde beş vakit devrimci küfür etmesini şart koşan politikaların paketleri olduğu açıktır. Nitekim, binleri bulan gözaltı ve tutuklamalar; sokakların polis ve askeri güçleri tarafından zaptedilmeye çalışılması, "vatan haini" genelgelerinin yayınlanması, "vur emirleri"nin çıkartılması; hanıl-hanıl çalışan işkence tezgahlarında bir devrimci sendikacının katledilmesi; basın açıklamaları girişimlerinin dahi silahlı müdahalelerle engellenmesi; bu "reformlar"ın mahiyetini ve faşist zulmün şiddetini göstermeye yetiyor. Çünkü, bu paketlerin adı ne olursa olsun, açıldıklarında içlerinden hep terör, baskı, şiddet, kıyım, katliam, teslimiyet çağrıları ve soygun politikaları çıkıyor. Bu, TUSİAD'ın inisiyatifi, MGK'nın denetimi ve tüm faşist düzen partilerinin desteği ile yürütülen "yeniden yapılanma" ve top-yekün savaş politikalarında "yeni" bir aşamayı ifade etmekle birlikte, öncelikle Kürt ulusal hareketinin kan ve katliamlarla boğulmasını amaçlıyor. Zaten, 1996 yılından itibaren ivmesi iyice yükselen top-yekün savaşta halk muhalefetine en ileri ve canlı dinamikleri budanmıştı. İşçi sınıfı sendikal bürokrasinin ihaneti ile ESK'nin cenderesine alınması, KESK, ÖDP üzerinden bu cenderenin birer dışısı haline gelen beşli çeteye bağlanılması, "Aydınlık" ve malum reformist kesimler tam tekmil hizaya çekilmişti. Ve nihayet, Roma süreci ile birlikte Türk devleti ulusal hareketin radikal politikalarında bir kırılma, **A. Öcalan**'ın tutsak alınmasından sonra ise yaşanacak bir bölünme ve dağılma umuduna bel bağlamıştı. Umdukları çıkmasa da, bölgenin yeniden düzenlenmesinin ABD için acil bir ihtiyaç haline gelmesi, Kürt ulusal hareketini öncelikli hedef haline getirdi. Bölgede emperyalist politikaların önünde bir engel durumuna gelen devrimci ulusal hareketin şöyle veya böyle safdışı edilerek, Kürt sorunu ABD tarafından "çözüm"e kavuşturulmak isteniyordu; ve PKK mevcut konumu ile bunun içinde olmayacaktı. PKK'ya dayatılan iki seçenek vardı, ya teslimiyet ya tasfiye.

Bütün bu politikalar, ABD'nin bölgesel çıkarlarına ve bu çıkarları koruma paktı olan Türkiye-İsrail temel ittifakının güçlendirilmesine göre şekil alıyordu. Çünkü, ABD bölgedeki çıkarları ile birlikte, bu temel ittifakı Kafkaslar, Balkanlar ve Asya-Pasifiğe kadar uzanan geniş bir coğrafyada "çözüm"ü istenen sorunlarda koç başı olarak kullanmak istiyordu. Ve "böl-parçala-yönet" politikaları böyle tutacağı çok olan sağlam masaları gerektiriyordu. Nitekim, tarihi nerede ise Kürt

katliamlarının tarihi ile aynı olan Türk devletinin ABD tarafından Irak Kürdistanı'nda hazırlıkları sürdürülen Barzani önderliğindeki kukla "Kürt" devletinin kuruluş çalışmalarının başına memur edilmesi, bu politikaların nasıl yürütüleceğini gösteriyor. Elbette, düzenli bir "Kürt" ordusunun kurulması ile merkezi ve yerel idari birimlerin oluşturulması çalışmaları Türk devletinin komuta etmesi boşuna değildir. En önemlisi, tam da aynı süreçte dış politikasını ABD'ye bağlı olarak yürüten İngiltere'nin Kürtlerin gözü, dili ve kulağı olan MED TV'yi kapatmasıdır. Tesadüflere bağlanamayacak bütün bu gelişmelerle birlikte, ABD'nin Irak'a yönelik politikalarına karşı yarımağz bir hoşnutsuzluk dile getirse de, gelinen aşamada Türk devletinin üzerinde söz sahibi olacağı bir kukla "Kürt" devleti kurulurken, PKK'nın tasfiye edilmesinin bölgedeki konumunu güçlendireceğine ikna edilmiş olması gözönüne alındığında, yapılmak istenen tasfiyenin boyutu net olarak açığa çıkmaktadır.

Yediden yetmişe ayağa kalkın bir ulusun direnişi kırılarak diri din mezara gömülmesi isteniyor. Kaldığı, bu yalnız Kürtlere karşı geliştirilen bir tasfiye hareketi değil, bölgedeki devrimci mücadelenin tümünü hedefleyen çok kapsamlı bir saldırdır. İşte Türk devletinin yıllardır fiilen yürüttüğü üstü örtülü sıkıyönetimini açıktan yürütülen sistematik bir uygulama haline getirmesinin en önemli nedeni budur. Elbette bunun başka nedenleri de vardır. **A. Öcalan**'ın tutsak edilmesinden sonra, Kürtlerin ve dostlarının dünyanın dört-bir yanında sergilediği olağanüstü direnişin Türkiye ve T. Kürdistanı'nda sokakları, alanları tutuşturması, bunun bir dizi saldırı eylemi ile yükselme eğilimi göstermesi ve Mart-Mayıs süreci ile birleşme potansiyeli taşıması, sıkıyönetimi Türk devleti için "ihtiyaç" haline getiren diğer önemli etkenlerdir. Ayrıca, Türk hakim sınıfları, seçimleri devlet terörü eşliğinde tamamlayarak bu yolla sonuçları üzerinde belirleyici bir etki yaratmak istiyorlar. Gerilla bölgelerinde savaşın boyutlanması korkusu ile bunun nefes borusu olan işçi sınıfı ve halk muhalefetine patlama noktasına varan öfkesinin taşıdığı "tehlike" potansiyelde hesaba katıldığında, olağan hale gelen sıkıyönetim uygulamalarının nedenleri kendiliğinden açığa çıkıyor.

Karşı-devrimin daha üst seviyede bir savaş ile ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini kan-katliamlara boğarak tasfiye etmeye, nefes borusunu terör uygulayarak kesmeye yönelik politikaları ana hatlarıyla böyleyken, buna karşı bir direniş ve savaş hattı oluşturma zorunluluğu ile karşı karşıya olan devrim güçlerinin mevcut durumu böyle bir karşı koyuşu direbilecek güçte midir?

Karşı-devrim, bu saldırıların seçim sonrasında daha üst boyutta sürdürme kararlılığı ile "zafer"inden emin olduğu ilanı sık sık tekrarlamasına karşın korkusunu gizleyemiyor. Çünkü halk ve kendisinden olmayan herkesi hedefleyen dizginsiz terör, sefalet, işsizlik kitlelerin özgürlük istemlerini uyarmaya devam ediyor. Düzen partileri içinde sonu gelmez operasyonlar geri kitlelerde dahi bu adaletsizliğe ve çürümüş sisteme karşı öfke biriktiriyor. 8 Mart ve Gazi direnişinin yıldönümü olan 12 Mart da binlerce kişinin gözaltına alınması gösterilere katılımı sınırlandırmış olsa da, devlet terörü ezilenlerin direncini kırmaya yetmedi. HADEP li ve ilçe binalarına, kültür merkezlerine ve sosyalist dergilere yapılan baskınlar ile emekçi semtlerinde sürdürülen sürekliliğe rağmen, Newroz Nusaybin, Gaziantep, Mersin başta olmak üzere Kürdistan'da büyük bir coşku ile kutlandı. Binlerce gencin, ihtiyarın, çocuğun günlerce önce işkencehanelere doldurulması, ülkenin birçok yerinde Newroz ateşi etrafında onbinlerin isyan geleneğini yaşatmasını engellemeye yetmedi. Bu, devrimci dinamiklerin diri olduğunu gösteriyor. Mevsim koşullarının hareket alanını sınırladığı gerillanın inisiyatifinin tam olarak devreye girmesi ile savaşın ulaşacağı düzey gözönüne alındığında, karşı-devrimin ezme, dağıtma ve yoketme siyasetinin güçlü bir karşı koyuşla yüzyüze geleceği açıktır.

Ekonomik ve siyasi kriz içinde debebeleşen Türk devleti işte bu koşullar içindeyken bahar saldırılarına hazırlanıyor ve temsil krizini aşmak umuduyla genel seçime gidiyor. Ancak, kendisinde ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesini engelleyeceğine ve seçimlerle temsil krizini aşacağına inanmıyor. Buna inanmadığı içindir ki, her ekonomik önlem paketinden terör çıkıyor. Seçimlere çok az bir süre kalmasına karşın, burjuva partileri içinde operasyon yapması ihtiyaç olmaktadır bir türlü çıkmıyor. Bir gün önce devletin çöküşü üzerine programlar yapıp, yazılar dizenler bir gün sonra "zafer"lerden bahsedebiliyor ve bu kısır döngü sür-git devam ediyor. Elbette düzenin bu çürümüşlüğü taktik üstünlüğünü görmemizi ve kendiliğinden çöküşünü beklememizi gerektirmiyor. Böyle yapıldığında Türk hakim sınıfları bir biçimde bu krizin etkilerini sınırlandırarak, bütün yükünü emekçilere yıkmak için yolunu bulacaktır. Ki yıllardır yaptıkları tam da budur.

Onun için, en zayıf noktalarından örgütlü çıkışlara girişmek, korkularını büyütme ve her açıdan tarihi bir dönemeci ifade eden sürecin ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde bir örgütlü güç yaratarak savaşa hazırlanmak zorundayız ●

Emperyalizm pazarları yeniden paylaşıyor

Haber Merkezi: Kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olarak tanımlanan emperyalizm, saldırganlığını sürdürüyor. Doğası gereği kendi sınırlarına sığmayan sermayenin başka ülkelere aktarılması, yeni pazarların elde edilmesi (hammadde, mal satımı vs.) amacıyla dünyayı 2 paylaşım savaşına sürükleyen emperyalizm, günümüzde yaşadığı bunalımı aşmak için bir 3. paylaşım savaşına hazırlanıyor. Bu hazırlığın başını dünyanın tek hakim gücü olmak isteyen ABD çekerken yanına da diğer emperyalist ülkeleri ve işbirlikçilerini alıyor. Böylece bu saldırıların çoğu ülkeler tarafından doğru görüldüğünün ve haklı olduğunun imajını yaratmaya çalışıyor.

Bu gerçekliği, emperyalistler tarafından bugüne kadar yapılan saldırılarla ilgili açıklamalarda rahatlıkla görebiliyoruz. Körfez savaşında, devamında Irak'a yapılan bütün saldırılarda, Sudan'a ve son olarak Yugoslavya'ya düzenlenen operasyonlarda benzer gerekçelerden hareket edildiği ortadadır. Saldırıların her ne kadar etnik milliyetlerin yok edilmesini engellemek, kimyasal silahların imhasını sağlamak için yapıldığı söylene de esas amaç, Rus sosyal emperyalizminin dağılmasından sonra doğan pazarların paylaşılması ve bu pazarlara sahip olmanın kavgasından başka bir şey değildir.

Kimyasal silahların "imhası" için sık sık saldırılar gerçekleştiren ABD ve uçakları, 2. paylaşım savaşında kullandıkları kimyasal silahlarla katledtikleri insanların ve tahrip ettikleri değerlerin hesabını vermişler midir?

Yugoslavya'ya yapılan saldırıya gerekçe olarak gösterilen "etnik halkların yok edilmesine karşı oldukları" ise emperyalistlerin hiç savunamayacağı ve elleri halkların kanlarıyla kirlenmiş ABD'nin hiçte güven veremediği bir maskedir. Irak halklarını, Japonları, Vietnam halkını katleden ABD değil miydi? Kürt halkını katledenlere karşı bu halkların söze "dostları", özde ise düşmanları neden ses çıkarmıyorlar? Tabii ki ABD çıkarları ögle gerektirdiği için. Çünkü Ortadoğu halklarını ve Kürt halkını kendi çıkarları (ABD) için "denetleyen" aslında katleden ve pazarlarını sünen İsrail ve Türkiye gibi devletler var.

NATO MU, ABD MI VURUYOR?

1949 yılında Kuzey Atlantik Paketi (NATO) olarak kurulan bu oluşum her ne kadar "bağımsız" ülkelerden oluşsa da başrolü ABD oynamaktadır. SSCB ve diğer sosyalist ülkelere karşı kurulan NATO'nun esas amacı, halk kitlelerinin ilerici, demokratik hareketlerini bastırmaktır. Tek politikası silahlanma ve militarizmdir. İçinde Türkiye'nin de yer aldığı NATO'nun başını çe-

ken ABD, belirlediği politikaları diğer devletlerin de katılımını sağlayarak uyguluyor. Türkiye gibi ülkeleri de bulundukları bölgelerde üs olarak kullanıyor. Körfez savaşında İncirlik'ten kalkın uçaklar, Yugoslavya'ya yönelik saldırıda da İtalya'daki Aviano üssünden uçuş yapıyor.

Evet, Yugoslavya'ya NATO mu, ABD mi vuruyor sorusuna verilecek cevap kısaca ABD olacaktır. Çünkü ABD istemeden hiçbir şey olmaz. Bugün Yugoslavya'da yaşananlar Bosna-Hersek'te, Filistin'de, Kürdistan'ın 4'e bölünmüş parçalarında (esas olarak da Türkiye Kürdistanı'nda) ve birçok yerde yaşanmasına rağmen, ABD kılını kışkırtmıyordu ve halen de kışkırtmıyor. Bu anlamıyla haklılığımızda, Yugoslavya'ya vuran ABD, bu saldırganlığıyla iflasın eşliğine gelen "Yeni Dünya Düzeni" hedefini gerçekleştirmeyi, esas olarak da Ortadoğu'da, Kafkaslar'da ve Balkanlar'da hakimiyetini kurmayı amaçlıyor. Burada esas olarak ABD'nin Yugoslavya saldırısı-

giltire tarafından yapılan açıklamada, Amerikan B-52 ve B-2 bombardıman uçakları ile İngiltere'nin HMJ Splendid fırkateyninden atılan Cruise füzeleriyle saldırının başladığı, daha sonra İngiliz Harrier uçaklarının düzenlediği bombardımanlarla devam ettiği belirtildi. Saldırıya ilk gün 80 uçak katılırken, Yugoslavya'nın kuzeyindeki Novi Sad kentinde 5 büyük patlamanın duyulduğu bildirildi.

NATO sözcüleri, saldırılar sonucu askeri havaalanlarının, fabrikaların ve füze rampalarının vurulduğunu belirtirken, Yugoslavya resmi haber ajansı Tanjug'ta yaptığı açıklamada, saldırının ilk aşamasında 7 yerleşim biriminin bombalandığını, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğunu çok sayıda sivilin öldüğünü ileri sürdü. Ayrıca Yugoslavya'nın savaş ilan ettiğini dünyaya duyurdu.

Saldırı 25 Mart Perşembe günü tekrar başladı. Adriyatik Denizindeki 4 savaş gemi-

burada görev yapan SFOR güçlerini bombalamadan düşürüldüğünün bildirildiğini açıkladı. Yugoslavya resmi haber ajansı Tanjug ise başkent Belgrad'ın dış mahallelerinin NATO uçakları tarafından bombalandığını duyurdu. Jamie Shea, Yugoslavya'ya yönelik saldırıda uçakların 400 sorti yaptığını, 50'ye yakın hedefin vurulduğunu belirtirken, Rusya'nın RIA haber ajansı, ikinci saldırıda 100'ün üzerinde siville 30 askerin öldüğünü, çoğu sivil olmak üzere 350 kişinin yaralandığını bildirdi.

Saldırının 27-28 Mart günlerinde olumsuz hava koşulları nedeniyle iptal edildiği belirtiliyor. Bunun yanı sıra NATO'nun kara hareketiyle ilgili planlı çalışmalarının sürdüğünü, ancak hareket için henüz bir kararın alınmadığını, Makedonya sınırında 12 bin kişilik NATO birliğinin hazır bekletildiği açıklandı.

NATO'nun saldırıları 2 gün aradan sonra tekrar başlarken, Sırbistan bölgesinde bulunan Arnavutları ve diğer etnik gruplardan insanları, Kosova'da öğretmenleri ve özellikle erkekleri öldürdüğü belirtiliyor. Ancak bu haberlerin doğruluk derecesi net değildir.

Saldırının 6. gününde, NATO uçaklarının Karadağ ve Sırbistan'daki havaalanlarını, Belgrad'daki bir uçak fabrikası ile Kosova'nın başkenti Priştine'deki bir askeri kışla'yı vurduğu bildiriliyor.

Yugoslavya resmi haber ajansı Tanjug ise Belgrad yakınlarındaki Betajnica askeri havaalanının fırlatılan füzelerle, Priştine'deki "Kosova Kahramanları" askeri kışlasının da NATO savaş uçakları tarafından fırlatılan 2 füzeyle vurulduğunu belirterek, bölgedeki sivil yapıların da ciddi şekilde zarar gördüğünü açıkladı.

BİR ABD UÇAĞI DÜŞÜRÜLDÜ

NATO'nun Yugoslavya'ya yönelik saldırılarında, her iki tarafın açıkladığı uçakların düşürüldüğüne dair haberlerin çoğu doğrulanmazken, 27 Mart günü 1 ABD uçağı (F-117, Hayaklet Uçağı olarak tanınan) Sırbistan tarafından düşürüldüğü doğrulandı. Gazetemiz başkaya girdiği sıralarda, NATO'nun saldırıları devam ediyordu. 8. gününe giren saldırılarda, sivil halkın açlıkla başbaşa olduğu belirtilirken, binlerce kişinin Kosova'ya terk ettiği ve büyük çoğunluğunun göçe karşı karşıya olduğu belirtiliyor.

İngiltere Savunma Bakanı **George Robertson** 31 Mart Çarşamba günü yaptığı açıklamada, "Yugoslavya'da hiçbir yer NATO saldırılarından muaf değil" dedi. Bu açıklamayla, saldırının belirtildiği gibi askeri alanlara yönelik olmadığı, aksine bütün halkı kapsadığı kendileri tarafından itiraf edildi ●

daki rolüne değinirken, bu durum Yugoslavya'nın haklı olduğunu savunduğumuz şeklinde anlaşılmamalıdır. Sonuçta zarar gören ezilen halklar olduğuna göre bu gelişmelerin sorumlusu aynı zamanda Yugoslavya yönetimidir de.

YUGOSLAVYA'YA SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Kosova'da yaşanan gelişmelere bağlı olarak, NATO bileşenlerinin isteklerini kabul etmeyen Yugoslavya'ya yönelik 24 Mart Çarşamba günü savaş uçaklarıyla yapılan saldırı devam ediyor. Ekim 1998'den beri yapılan görüşmelerden herhangi bir sonuç elde edilmemesi ve son olarak da 22 Mart'ta Belgrad'a giden ABD'li diplomat Richard Holbrooke'nin, 18 Mart'ta Paris'te belirlenen "barış" anlaşmasının imzalanması kararını, Milošević'in kabul etmemesi ile 24 Mart'ta yapılan ilk saldırıya, ABD, Kanada, İngiltere, Almanya, İtalya, Hollanda ve İspanya katıldı. Saldırıdan sonra İn-

sinden Tomahawk Cruise füzeleri fırlatılırken, İtalya'daki Aviano üssünden de 4 adet F-117 tipi uçak havalandı. Saldırının ardından Belgrad, Priştine ve Karadağ'da büyük patlamaların olduğu belirtildi.

Sırbistan Başbakan Yardımcısı **Vojislav Seselj**, her nerede olursa olsun Amerikalı, İngiliz, Fransız, Alman, İtalyan, İspanyol, Hollandalı her askerin Sırp halkının düşmanı olduğunu ve yok edilmeleri gerektiğini belirterek, Yugoslavya'dan saldırıya doğrudan katılan ülkelere diplomatik ilişkilerini derhal kesmesini istedi.

Yugoslavya da bundan sonra Kosova barış anlaşmasını kabul etmeyeceğini, ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya ile diplomatik ilişkilerini kestğini açıkladı.

26 Mart Cuma günü de saldırılar devam etti. Saldırıdan sonra NATO sözcüsü **Jamie Shea**, 2 Yugoslav mig 29 savaş uçağı, Bosna-Hersek hava sahasına girdiğini,

Emperyalizm ve gerici savaşı lanetle!

Devrimci mücadeleyi yükselt!

Dünyanın ezilen halklarına;

Savaş siyasetin başka araçlarla sürdürülmesidir. Bu, savaşlar hakkındaki gerçeğin en özü ifadesidir. Sınıf bilinçli proletarya bu güne kadar sürdürdüğü sınıf mücadelesinde bu gerçeğe bağlı kalmak bir yana, sınıflar üstü, tarafsız vb. bir savaşın olmadığına/olamayacağına her zaman işaret etmiştir. Sınıflara bölünmüş toplumlar gerçeğinde, yani insanlık tarihinde ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte aralarındaki mücadele de tarihsel gelişmenin ögesi olarak günümüze kadar devam etmiştir. Bu mücadelelerde her sınıfın kendisine özgü siyaseti vardır. Dolayısıyla her savaş sınıfsal bir muhtevaya sahiptir. Sınıflar üstü ve sınıf dışı savaş yoktur. Böyle bir savaşa yeryüzü ve insanlık daha tanık olmamıştır. Bu nesnel durumdan ötürü, sınıflar ortadan kalkmadıkça ezen-ezilen, sömüren-sömürülenler arasındaki mücadele devam ettikçe, savaşlar da varlığını sürdürecektir.

Lenin'in deyişiyle "Ancak biz, tek bir ülkede değil, bütün dünyadaki burjuvaziyi devirir, yener ve ellerinden mallarını alırsak, savaşlar imkansız hale gelir." Sınıf mücadelesi, sınıfları ve devletleri ortadan kaldırma seviyesine ulaşmadıkça, savaş ortadan kalkmaz. Bazı tarihsel koşullardaki "sükunet" vb. dönemlerde görecelidir. Dolayısıyla savaşın genel muhtevasını anlamadan, hangi sınıf ve sınıfların önderliğinde yürütüldüğüne bakmadan, siyasetin silahlarla sürdürüldüğü kavramdan yurumek, emperyalizmin ve gerici sistemin borazanlığını yapmak demektir. Savaşlar dehşet, zulüm, sefalet, yıkımı kaçınılmaz olarak beraberinde getirirler. Ama sınıf bilinçli proletarya bütün bunlara rağmen, humanist, pasifist bir açıdan değerlendiremez. Bir her türlü zulmün, haksız ve sömürümün ve insanın insana kulluğunun tamamen yok edildiği komünizmi gerçekleştirene kadar devrimi sürdürürüz. Savaşları ortadan kaldırmak için savaşırız. Bu haklı savaşlar insanı özgürleştirerek güzelleştirir. Türkiye ve T. Kürdistanı'nda orderlik etmeye ve yürütmeye çalıştığımız halk savaşı proletarya önderliğinde halklarımızı iktidara taşımak, sosyalizme yürümek ve komünizme ulaşmak içindir. Savaşları ve her türlü silahı ortadan kaldırmanın yoluda budur. Şimdiki durumda tüm Balkanlara yayılma ihtimali gibi ve hatta daha büyük tehlikeleri de yok farzedemeyeceğimize, başını ABD'nin çektiği NATO'nun Sırbistan'la savaşını anlayabiliriz. Söylendiği gibi B2, AWACS vb. bombardımanların amacı "Kosova'daki Sırp zulmünü dindirmek, acılara son vermek, bir Türk-Yunan savaşını önlemek, insan haklarına dayalı bir barış temin etmek midir?" Tabii ki hayır ABD'nin politikası, egemenlik sistemini hangi türden olursa olsun tehdit eden tüm engelleri temizlemek, rahat emperyalist bir manevra için toprağı süpürmektir.

50. Kuruluş yıldönümünde NATO'nun emperyalist uluslararası hukuk açısından da sözde "egemen" olarak görülen, bir başka devletin sınırları içerisindeki çeşitli sorunları bahane ederek sürdürdüğü bu savaşın amacı açıktır.

Tipki Ortadoğu'da yapmaya çalıştığı gibi, Balkanlar'da da YDD egemenlik sistemini oturtma gayretli "Etnik" sorunlara "Çözüm" dedikleri de Avrupa Birliği ve özellikle Almanya'nın Yugoslavya'nın bölünmesinde, "Bol-Parçala-Yener" emperyalist politikasında ısrar ettikleri gibi, emperyalist itirashadır.

"Tarihsel nüfuz alanları" olarak telakki ettikleri bölgelerde emperyalist hakimiyet ve kontrolü kolaylaştırması durumunda, "Etnik sorunları çözme" kahramanı(!) kesilirken, tersi durumlarda müthiş bir "toprak bütünlüğü" savunucusu kesilmektedirler. Tipki Türkiye'de yaptıkları gibi, NATO'nun sözkonusu saldırısında elbette başka mesajlar da vardır. Özellikle ABD, müttefiki olan Avrupalı emperyalistler de dahil, Rusya'ya şu mesajı veriyor: "Balkanlar'da varım, Avrupa'da da söz sahibiyim." Zira Birleşmiş Milletler gibi sözde "bagimsız" emperyalist kurumlar bir yana, bu NATO hareketinde "iye" diğer devletler ciddi olarak kaale alınmamış, ABD-İngiliz kararlarına mecbur bırakılmışlardır. Emperyalist güç ilişkileri açısından dezavantajları itibarıyla, ABD patronluğuna eli mahkum rıza gösterip, NATO kitalarına koşan sözkonusu güçler İtalya-Yunanistan-İspanya sızmalarında görüldüğü gibi nazlısalarda başka çareleri şimdiki durumda yoktur. YDD hamlelerinden çıkarları gereği rahatsız olan Rus emperyalizmini de IMF'ye muhtaç çökmüş ekonomisi ve siyasal istikrarsızlığı dizginlemektedir. Aksi durumda, bu haksız gerici savaş, Rusya'nın da katılımıyla çok daha yaygın bir hal alabilir. Bir dünya emperyalist savaşına dahi dönüşebilir. Ancak yinede gericali bir ihtimal olsa da böyle bir tehlike hiç mevcut değildir denilemez. Bu savaşın diğer kesimini oluşturan, Sırbistan'ın "Büyük Sırbistan" hayalleri ile, Kosova'daki Arnavutlar gibi diğer kesimlere yönelik zulmü reddedilemez bir olgudur. Ne varki zulme gerçek anlamda karşı olanlar, proletarya ve ezilenlerdir.

Milyonlarca dolara malolan NATO hareketinin bu zulüm aslında umurunda bile değildir. Dertleri emperyalist çıkarları garantiye almaktır. Tipki birinci dünya savaşında olduğu gibi, global krizin merkezi şimdiki konjonktürde yine Balkanlar'a kaymıştır. Birinci dünya savaşının nedeni "sukastı Sırp militanı" olmadığı gibi, şimdi de Miloseviç değildir. Savaş emperyalist gerici çıkarlar için sürüyor. Buna meydan okunmalı, emperyalistlere, Miloseviç gibi gericilere kalelerin alet edilmesine asla müsamaha etmemeli, dünya halklarının mücadele bayrağını yükseltmeliyiz.

KOSOVA SORUNU

Kosova'da, Sırp egemen güçlerinin Arnavut ulusu üzerindeki millî baskı ve katliam siyasetine kararlıca karşı durulmalı, ezilen ulusun

kendi kaderini tayin hakkı koşulsuz savunulmalıdır. Bu hakkın özgürce tecelli etmesine, emperyalist sapıtma ve yönlendirme doğrultusunda müdahale eden ABD ve Batılı emperyalistlerin çirkef oyunları ve ezilen ulus hareketini şaşak mevziler haline dönüştürme planlarını deşifre etmeliyiz. Sırp işgal ordularının çekilmesini savunurken, Makedonya'da olduğu gibi bölgede konuşlandırılan emperyalist ve şaşakların ordusuna da karşı çıkmalı, hiçbir dış müdahale olmadan ezilen ulusun özgür iradesine saygı gösterilmesini savunmalıyız. Gericiliğin savaş çarelerini devrim kirabolur. Emperyalizme kuyrukçuluk temelindeki sözde "barış" savunuculuğu devrime ihanettir.

2. Enternasyonal sosyal şovenlerinin bu çizgi ile nasıl kendi egemenlerinin hakları haline geldiklerine tarih şahit oldu. Emperyalistler "ulusal çıkarlar" yaftası altında kitleleri savaş makinalarına bağlama çabasının hummalı çalışması içerisindeyler. Emperyalist ülkelerde ulusal sorun mu var? Bu söz buralar açısan dan tanımıyla ölüdür. "Uluslar çıkar" dedikleri emperyalist menfaatlardır. Egemen sınıflar arasındaki anlaşmazlık ve çatışmalarda proletarya ve emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. Onların çıkarları proleter enternasyonalizmedir. Sınıf kardeşliğidir. Dolayısıyla egemenler arasındaki çatışmanın tarafı olamazlar, olamazlardır. Elbette ezilen ulusun, ezen ulus egemenlerine karşı mücadelesinde, "aravut savunması" önemli bir faktördür. İşgal altındaki ezilen ulus, sömürge ülkelerde, sınıf mücadelesi açısından çok önemli bir unsurdur ve kayıtsız kalmamaz. Emperyalist ülkelerde bir aldatmaca olan bu hususa, ezilen uluslar da devrimci proletarya önem verir. Sorunu, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına bağlı olarak ele almalıyız.

TÜRK ŞOVENİZMİNE KARŞI DURI

Türk egemenleri, halk kitlelerini Türk şovenizmi zehiri ile efendileri ve uşağı TC devletinin gerici çıkarları için savaşa hazırlama çabası içerisindeyler. Halklarımızın bu savaştan hiçbir çıkarları yoktur. Halklarımızın çıkarı faşist diktatörlüğün yıkılması, emperyalist baskınlığa son verilmesidir. Evet Türkiye'de devrimin ulusal görevleri de vardır. Çeşitli milliyetlerden ve milletlerden Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halklarının emperyalist baskınlığa karşı mücadele sorunu devrimin görevlerinden biridir. Bölgenin diğer gerici egemen sınıflarıyla çıkar ve çatışmalarını "halklarımızın çıkarları" olarak gösterip sahiplenmesi için yapılan çağrı, gerici-şoven bir çağrıdır, reddedilmelidir. Faşist Türk devleti sınırları içerisinde, ulusal sorunun esasını Kürt ulusal meselesi oluşturur. Ayrıca azınlıklar sorunu da vardır. Türk egemenleri, Kürt ulusunun meşru demokratik olan devlet kurma

hakkını gaspetmiştir. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı savunulmalıdır. Ve bu doğrultudaki mücadele şartsız desteklenmelidir. Kosova için gerici çıkarlarının gereği olarak gözyaşı dökme gösterileri yapan Türk egemenlerinin, Kürt ulusu ve azınlıklar üzerindeki millî baskı ve katliamlarına bu savaş vesilesiyle bir kez daha dikkat çekerken, sahte karlılığın görülmemesi için hiçbir neden de yoktur. Yeter ki gerçekler kitlelere kavratılabilsin.

BAŞ DÜŞMAN ABD EMPERYALİZMİDİR

NATO, diğer emperyalistler ve gerici devletlerde proletarya ve ezilenlerin düşmanıdır. Bunlara karşı hiçbir vesile ile iymser davranılmamalıdır. Ancak dünya karşı-devrimi içerisinde öne çıkan ve YDD için patronluğu aşkar olan ABD emperyalizmi baş düşmandır. Balkanlar'da şimdiki haksız savaşa okun sivrî ucunun yönetilmesi gereken güç başta ABD olmak üzere NATO'dur. Balkanlar bölgesindeki çeşitli sorunları da diğerleri gibi, Lenin'in "dünya demokratik hareketinin tümünün bir parçası" olarak ele alma anlayışı hayati önemdedir. Parçanın, bütünü çelişkiye düştüğü durumlarda parça atılır. Parçadaki demokratik istendi hareket emperyalist politikam ve bu politikanın savaşla sürdürülmesini aracı haline dönüştürür. Böyle bir tehlike Kosova'da da vardır. Sırp zulmünü lanetler ve Arnavut ulusunun meşru demokratik haklarını, bağımsız ideolojik-siyasi bayrağını kaldırarak savunurken, emperyalist-gerici cephenin yodeğine düşülmemesi konusunda kitleleri uyarmalıyız. Ulusal mücadele, emperyalist-gerici egemenliği parçalamaya mücadelesiyle birleştirilmelidir.

Dünyanın tüm sosyalist-devrimci güçlerine görevlerini birkez daha hatırlatırız. Kendi burjuvalarına karşı ayağa kalkma görevini!... Emperyalist-gerici haksız savaşa karşı hoşnutsuzluğu devrimci temelde harekete geçirmek, karşı-devrimin çarelerini kırmada önemli bir husustur. Gericilerin çıkarları için, emekçilerin birbirlerine karşın sınımayacakları, aksine kardeşleşerek gerici dünyanın karşısına çıkacakları pratikte gösterilmelidir. Bu gericilik için büyük bir korku olacaktır. Gericiliği proleter devrim korkusu sarmalıdır. Devrim, aynı zamanda gericiliği, haksız savaşta yenenin aracıdır da.

HAKSIZ SAVAŞA KARŞI SAVAŞ!

Silahlarımızı, hangi ulustan olursa olsun, sınıf kardeşlerimize değil, her yerde kendi egemenlerimize çevirmeliyiz. Kitlelerin her bir yerde aydınlatılması için güçlü propaganda-ları içeren siyasal kampanyalar yürütmeliyiz. Şovenizme karşı her yerde, proleter enternasyonalist sancak altında seferber olmalıyız. Devrimci savaşı yükseltmek için harekete geçmeliyiz.

Emperyalizm ve gericilik kağıttan kaplandır!

Yaşasın proleter dünya devrimi!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın Marksizim Leninizm Maoizm!
TKP(ML) Yurtdışı Yürütme Komitesi
Mart '99

Newroz ateşi asla sönmeyecek!

Haber Merkezi: Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının baskıya, zulme karşı başkaldırı bayramı olan Newroz, Türk devletinin uyguladığı pervasız teröre rağmen Türkiye ve T. Kürdistanı ile Ortadoğu ve Avrupa'da kitlesel ve militan bir barışlıkla kutlandı.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın uluslararası emperyalist bir konplo sonucu Türkiye'ye getirilmesinin ardından, varolan ve devrimci, sosyalist basının yıllardır beridir yazdığı ve belirttiği sıkıyönetim uygulamaları daha da ağırlaştırıldı ve muhalif kesimler üzerinde tam anlamıyla bir terör estirildi.

Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinin ardından yarattığı ve uyguladığı onca teröre karşı (süreç gözönüne alındığında yapılan eylemlilikler yeter siz de olsa) başta Gazi Mahallesi olmak üzere, 8 Mart'ta Okmeydanı'nda, 16 Mart'ta Beşiktaş'ta devrimci güçlerin eylemliliklerini engelleyemeyen ve bu psikoloji altında Şirinevler'de ve Merter'de olduğu gibi yoldan geçen Kürt kınalıklı insanları katleden ve meşumetçi medyası eşliğinde hep aynı oyunu tekrarlayan ("Masum halkı katledecekti, biz onu geberdiktik" vb.) faşist zihniyet, aynı amaçla 21 Mart Newroz eylemlerini de engellemek istedi fakat başarısız oldu.

Newroz Bayramı'ndan bir gün önce İstanbul'da yaklaşık 50'a yakın devrimci kurum ve HADEP İstanbul İl binası ve ilçe teşkilatları basılarak 500'ün üzerinde insan gözaltına alındı.

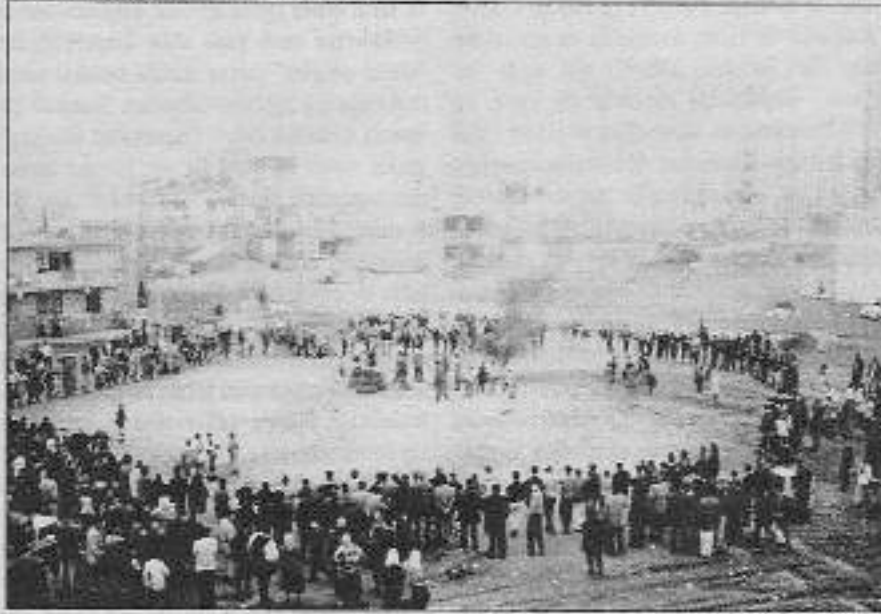
20 Mart Cumartesi günü sabah erken saatlerde YÇKM, MKM, İHH Kültür Merkezi, Nazım Kültür Evi, Evrensel Kültür Merkezi, Çağdaş Sanat Atölyesi, Tohum Kültür Merkezi, MED-KOM, Özgür Halk ve Azadlığa Welat Dergileri vd. kültür merkezleri ile HADEP İstanbul İl, Beyoğlu, Beykoz, Küçükçekmece, Kadıköy, Bakırköy, Bayrampaşa, Avustur, Fatih, Gaziosmanpaşa ve Samandıra ilçe teşkilatları polis tarafından basılarak aralarında Grup Munzur elemanları Dursun Güngör, Sinan Güngör, İlker Kırkkulak, Özkan Kaygulu, YÇKM çalışanı Süleyman Süslü ve 9 misafirin de bulunduğu yaklaşık 500 kişi gözaltına alındı. Baskınlar sırasında kurumlar tam anlamıyla talan edilerek hemen hemen tüm eşyalara el konuldu. Gözaltına alınanlar başta İstanbul Terörle Mücadele ve Güvenlik Şube Müdürü olmak üzere çeşitli karakollara götürüldüler. Gözaltına alınanların tamamına yakını ertesi gün serbest bırakıldı.

İSTANBUL: 21 Mart Newroz: Türk devletinin adeta kuzatma altına aldığı İstanbul'da, çeşitli semtlerde onca önleme rağmen Newroz kitlesel ve militan bir karşı duruşla kutlandı.

GAZİOSMANPAŞA/KÜÇÜKKÖY: Kolluk güçlerinin en çekindiği yer olan Küçükköy'de alınan çok yoğun tedbirlere karşı halk Karayolları Mahallesi Son Durak'ta bir

taraya gelerek Newroz ateşini yaktı. Yaklaşık 300 kişilik kitle "Biji Newroz", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Dişe diş, kana kan seninleyiz Öcalan" vb. sloganları atarak Kürtçe ve Türkçe ezgiler eşliğinde halaylar çekerken, bölgede konuşlanmış olan başta özel tim, sivil polis ve çevik kuvvetin saldırısı gerçekleşti. Kitlenin üzerine hedef gözeterek açılan ateş sonucu 2 kişi yaralanırken, onlarca insan da feci şekilde dövülerek gözaltına alındı. Kurşunla kafasından yaralanan Abdülaziz Akıntı konuya girerek Duyge Hastanesi'ne kaldırıldı. Akıntı burada yapılan ilk müdahalenin ardından Gaziosmanpaşa Özel Şafak Hastanesi'ne nakledildi. Bu arada kardeşinin durumuyla ilgilenen Mehmet Akıntı da yüzleri kar maskeli özel tim mensupları tarafından dövülerek gözaltına alındı.

Kutlama esnasında yapılan saldırı sonrası insanların sığındığı bir çok inşaat ve eve baskın düzenleyen kolluk güçleri, gözüne kestirdiği herkesi gözaltına (kalın kalas ve demirlerle döverek) alarak TMS'ye götürdü.

YENİBOSNA/RADAR MEVKİİ: Newroz'u kutlamak için Radar Mevki'inde bulunan kurban pazarında bir araya gelen yaklaşık 2 bin kişi Newroz ateşleri yakarak halaylar çekti. Kitle sık sık, "Dişe diş, kana kan seninleyiz Öcalan", "Biji PKK, ERNK, ARGK", "Biji Newroz", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kürdistan faşizme mezar olacak" vb. sloganları haykırarak etrafını saran kolluk güçlerine hucağını sergiledi. Bir ara göstericilerin içerisinde giren ve bir kişiyi ezen özel tim aracına kitlenin saldırması sonucu kolluk güçleri (özellikle sivil ve özel tim), insanların üzerine hedef gözeterek ateş açmaya başladı. Bu ateş esnasında Bilis doğumlu 16 yaşındaki Ferhat Öge ve soyadları öğrenilemeyen Recep ve Medine adlı iki çocuk sırtlarından vurularak ağır yaralı bir şekilde hastaneye kaldırıldı. Ateşle birlikte kitlenin üzerine saldıran kolluk güçleri, kurban pazarında önüne gelen herkesi (yaklaşık 600 kişiyi) kalas, cop, tufek dipçikleri ve demirlerle feci şekilde dövererek belediye otobüslerine bindirip gözaltına aldı. Kolluk güçlerinin saldırısına taş ve sopalarla

karşı koyan kitlenin atığı taşlarla 8 polis yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

ESENLER OTOGAR: Esenler'de bulunan İstanbul Otogar'ının etrafındaki boş arazide Newroz'u kutlamak için bir araya gelen yaklaşık 200 kişi, kolluk güçleri ve Otogar'ın özel güvenlik görevlilerinin saldırısına uğradı. Saldırı esnasında kolluk güçlerinin hepsinin sivil olması ve herbirinin elinde bir beyzbol sopası ve bir kalın demir çubuk bulunması zaten herşeyi açıklıyordu. Kitleyi araziden kovalayarak dar bir araya sıkıştıran ve öldürmeye döven kolluk güçleri çok sayıda kişiyi gözaltına alarak (bu arada olayları görüntüleyen muhabirler de saldırıya maruz kaldılar) TMS'ye götürdüler.

OKMEYDANI/FATMA GİRİK PARKI: Piyalepaşa Bulvarı'nda bulunan Fatma Girik Parkı'nda toplanan kitle Newroz ateşini yaktığı anda kolluk güçlerinin saldırısına uğradı. Kitleye müdahale eden kolluk güçleri burada da zor kullanılarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Ardından saat 14:30 sularında Okmeydanı'nda evlere baskın düzenleyen polis

alanına gelen jandarma kuvvetleri çevrede toplanan halkın üzerine ateş açtı. Açılan ateş sonucu yolda oyun oynayan 8 yaşındaki Serkan Akdağ bacağından yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Jandarmanın bu tavrını protesto eden halktan 15 kişi gözaltına alınarak JITEM merkezine götürüldü.

GÜLSUYU: Maltepe'ye bağlı Gulsuyu semtini 2 gün önceden abluka altına alan kolluk güçleri, 21 Mart günü yağınagını daha da artırdı. Kolluk güçleri öğlen saatlerinde Gulsuyu Merkezde bulunan Çağdaş Kiraathane'si'ne bir baskın düzenleyerek yaklaşık 20 kişiyi gözaltına aldı. Bu gözaltıların ardından kahvehaneler ve çevre dükkanlar zorla kapatıldı. Fakat önceki tedbire rağmen Newroz ateşi Nurettin Sozen Parkı'nda tutuşturıldı. Önce kuvvetine rağmen parka yanaşmayan kolluk güçleri epey bir süre sonra panzerler eşliğinde parka geldiğinde ateşin başında kimseyi bulamadı. Akşam saatlerinde ise Esenkent bölgesinde bir araya gelen kitle ateş yakarak gece karanlığını kızıl boyadı.

TUZLA: Newroz'u kutlamak üzere saat 17:00 sularında bir araya gelen Aydınlı halkı getirdiği lastikleri tutuşturarak Newroz semasına durdu. Halayların çekildiği, sloganların atıldığı eyleme bir süre sonra jandarma tarafından müdahale edildi. Jandarmanın saldırısına "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlarla karşılık veren Aydınlı halkından yaklaşık 75 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 54 kişi 4 gün sonra çıkarıldıkları DGM'ce tutuklanarak Gebze Cezaevi'ne gönderildiler.

İZMİR: Newroz öncesi tüm Türkiye'de olduğu gibi İzmir'de de terör estiren kolluk güçleri, 18 Mart Perşembe günü Ege Üniversitesi'nde yapılan Newroz etkinliğinin ardından, kampüs çıkışında 39 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerden 29'u TMS'den serbest bırakılırken, 30'u ise DGM'ye çıkarıldı. DGM'de sorguları yapılan öğrencilerden 9'u PKK propagandası yaptıkları iddiasıyla tutuklandı.

Devletin Newroz'u Nevruzlaştırma çabalarına ve tüm engellemelere rağmen 21 Mart günü İzmir'de özgürlük tutkunları Newroz ateşlerini yakarak halaya durdular.

Kadifekale, Bornova-Çamkale, Menemen-Asarlık, Narlıdere 2. İnönü, Yamanlar, Eski Çamlı, Cennet, Çeşme, Yorbah-Atatürk, Gazimur-Inönü, Kuruçeşme'de binlerin katıldığı kutlamalarda özgürlük şarfları yükseldi.

KADİFEKALE: Kutlamalar başlamadan önce 4 kişi gözaltına alındı. Öğlen saatlerinde başlayan etkinliğe 5 bini aşkın kişi katıldı. Saat 17:00'ye doğru polis etkinliği zorla bitirdi. Polisin müdahalesi sonucu iki grup şeklinde dağılan eylemcilerin bir grubuna polis müdahale etti. Müdahaleyi gören diğer grubun desteğiyle iki grup arasında kalan polis Newroz'dan payına düşeni aldı. Eylemin ardından polis Kadifekale çıkışı tutarak belediye otobüslerinden bir çok kişiyi indirerek gözaltına aldı.

20 kişiyi gözaltına alarak emniyette götürdü.

NURTEPE: HADEP, Emekçi Halkın Birliği ve Proleter Devrimci Duruş dergisi tarafından ortak olarak yapılan Newroz kutlamasına katılan yaklaşık 250 kişi bir yürüyüş düzenledi. Saat 13:00'de başlayan yürüyüş Dilan Pastanesi önünde polis tarafından ateş açılarak müdahale edildi. Bu müdahale esnasında insanlar öldürmeye dövlerek 30'a yakın kişi gözaltına alındı.

SARIGAZİ: Newroz Bayramı nedeniyle erken saatlerden itibaren Sarıgazi'yi adeta kuşatan jandarma ve polis, çok sayıda insanı gözaltına aldı.

Sarıgazi'de ilk Newroz ateşi saat 14:30 sularında Yenidoğan Mahallesi'nde yaklaşık 50 kişilik bir katılımla tutuşturıldı. Ateşin başında halaylar çeken kitle sık sık "Biji Newroz", "Biji PKK", "Dişe diş, kana kan seninleyiz Öcalan", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganları haykırarak Yaklaşık yarım saat süren eylemden sonra ateşin içerisinde 2 adet püskürtücü bırakan kitle bölgeden uzaklaştı. Kitlenin ardından eylem

Katletmek serbest anmak yasak

Halkın Günü/Istanbul: Eşitsizlik, haksızlık, zorbalık üzerinden saltanatını sürdüren Türk hakim sınıflarının devleti, her alandaki çifte standartını artık açıkça sürdürüyor. Kendisinden yana olan, yandaşlığını ve bekçiliğini yapanları özel olarak korurken; bunların yaptığı katliamların hesabını sorup, cezalandıracağına failleri bizzat ödüllendiriyor. Duyulu kararlı ailelerin, kişilerin çabaları sonucu mahkemelere yansıyan davalarda ise faillerin aklanması için her türlü hileyi yapan devlet, evrak, belge ve delilleri kaybederek beraatlerini sağlıyor.

Kendi çıkarları için bunları yaparken, sisteme muhalif olan, hak talebinde bulunan ve bu nedenle en ufak bir harekete yönelenler ise kurşunlarla, panzerlerle, bombalarla, işkencelerle ve daha organize edilen toplu katliamlarla öldürülüyorlar.

İşte 1970'li yıllarda yükselişe geçen halk muhalefetine bastırarak için yaptığı binlerce katliamdan biri olan 16 Mart 1978'deki öğrenci katliamının failleri, aradan geçen 21 yılı rağmen hala aramızda dolaşıyorlar ve bu katiller bugün devletin apokaliptik birer elemanıdır. Maraş katliamının başını çeken Okkeş Kenger (Senciller), kontratçı ve o zamanın ünlü tetikçileri olan Abdullah Çatlı, Haluk Kireci, İbrahim Çiftçi, Alattın Çakıcı, Mahmut Yıldırım (Yeşil) ve daha niceileri gibi.

Bütün bunların yanı sıra, 16 Mart'ta katledilenleri ve faşist Saddam tarafından 16 Mart 1988 tarihinde Halepçe'de kimyasal silahlarla katledilen Kürtler'i anmak için 16 Mart günü Beyazıt'a gelenler sıkıyönetim koşullarıyla karşılaşıyorlar. Evet, 21 yıl önceki katliamda, Siyasal katliamında ve daha nicelelerinde katilleri seyreden, hatta destekleyen polis, 16 Mart günü, katledilenleri anmak isteyenleri engelledi.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü kapısını panzerle, alan otobüslerle kuşatan polis, askerlerin de kanlımayla Beyazıt'a çıkan bütün yolları tuttu. Öte yandan anmaya katılımı önlemek ve anmayı engellemek için polis yollarından ve bizzat fakülte koridorlarından yüzlerce öğrenciyi gözaltına aldı.

ÖDP'LI YÖNETİCİLERE GÖZALTI

Saat 10:30 sıralarında ÖDP Genel Başkanı **Ufuk Uras** ve beraberindeki parti yöneticileri

tarafından, katliamın yapıldığı Eczacılar Fakültesi önüne karanfil bırakılmak istendi. Karanfil bırakmak isteyen Uras ve parti yöneticisi 6 kişi ve 150 öğrenci polis tarafından gözaltına alınarak, Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne götürüldüler. Uras ve parti yöneticileri, Başbakan Yardımcısı **Hüsamettin Özkan**'ın devreye girmesiyle, 2 saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

MİTINGE ABLUKA

Partizan Gençlik, Yurtsever Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik, Alternatif Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik, Devrimci Mücadeleci Gençlik, Direnişçi Devrimci Gençlik, Genç Sosyalist Kaldıraç ve Özgür Genç'in bir araya gelerek oluşturdukları **16 Mart Ve Halepçe Katliamını Anma Platformu**'nun Beyazıt Meydanı'nda düzenlemek istediği **16 Mart Ve Halepçe Katliamını Anma** mitingi, polis ablukası nedeniyle gerçekleşemedi.

Edebiyat Fakültesi önünde 12:00 sıralarında bir araya gelen platform üyeleri, Hukuk Fakültesi'nden çıkan öğrencilerle birlikte Veznecilerden **"16 Mart'ı Unutmadık"** yazılı döviz taşıyarak Eczacılar Fakültesi'ne doğru yürümek istediler. Bir araya gelmek isteyen öğrenciler polis, çevik kuvvet ve robocop ekipleri tarafından dövülerek gözaltına alındılar. Gö-

zaltına alınan öğrenciler Vatan Caddesi'nde bulunan Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne götürüldüler.

FAKÜLTE İŞGAL EDİLDİ

Bir grup devrimci, demokrat öğrenci saldırıları protesto etmek ve gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yabancı Diller Yüksek Okulu'nu işgal etti. **"16 Mart Katliamının hesabı sorulacak"** İYÖ-DEP imzalı pankartı asarak, megafonla marşlar söyleyen öğrenciler, 16 Mart katliamının hesabını soracaklarını ve polisi protesto ettiklerini söylediler. 1 saatlik işgalin ardından fakülteye gözyağırtıcı bomba atan polis, içeri girerek 10 öğrenciyi feci şekilde dövrerek gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerden **Hakan Yıldırım** ve **Göksel Bayram**'ın sağlık durumlarının ağır olduğu öğrenildi.

KATLİAM PROTESTOSUNA 740 GÖZALTI

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı fakültelerde öğrenciler tarafından yapılmak istenen miting ve basın açıklamasına müdahale eden polis, çevik kuvvet ve robocop ekipleri, toplam 740 kişiyi gözaltına alarak Vatan Caddesi'nde bulunan Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne götürdüler. Gözaltına alınan 740 öğrenciden 425'i kimlik tespitinden sonra serbest bırakıldı. 17

Mart günü, gözaltında kalan 315 öğrenci mahkemeye çıkarıldı. Öğrencilerin çoğunluğu serbest bırakılırken 9'u tutuklandı.

"GÜN UMUDU VE ÖZGÜRLÜĞÜ ALANLARDA HAYKIRMA GÜNÜDÜR"

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde, **"Beyazıt'ı, Halepçe'yi Unutmadık/Unutmayacağız"** yazılı pankartı açarak bir araya gelen yaklaşık 200 öğrenci, Cebeci Kampüsü'nden Eğitim Bilimleri Fakültesi'ne kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında, **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Polis defol, üniversiteler bizindir"**, **"YÖK, polis, medya; bu abluka dağıtılacak"** sloganlarını atan öğrenciler, burada bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada gerçekleştirilen katliamların devlet destekli faşist ceteler tarafından yapıldığı, katliamları düzenleyenlerin ödüllendirilip **"şerefli"** ilan edildiği, cezaevlerinden kaçırılarak kırmızı pasaportla yurtdışına kaçırıldığına değinilerek, **"Halepçe'de yükselen çığlık binlerce Kürt'ün çığlığına karıştı. Gün umudu ve özgürlüğü alanlarda haykırma günüdür"** denildi. Polisin kampüsü abluka altına almasına rağmen öğrenciler, açıklamadan sonra katliamları konayan kısa bir skeç gösterimi yaparak, sloganlar eşliğinde dağıldılar.

İZMİR'DE 16 MART VE GAZİ KATLİMLARI KINANDI

Ege ve 9 Eylül Üniversitesi'nde bir araya gelen yaklaşık 300 öğrenci, Edebiyat Fakültesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, 16 Mart katliamlarının ve 12 Mart Gazi katliamının tüm ezilen halklara yönelik yapıldığına vurgu yapılarak, **"Bu katliamların failleri daha sonra ödüllendirilip kahraman ilan edildiler"** denildi. Öğrenciler açıklamadan sonra, **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Faşizme karşı omuz omuza"** sloganlarını atarak katliamları protesto ettiler.

İZMİR'DE AÇIKLAMAYA ABLUKA

İzmit Cumhuriyet Parkı'nda öğrenciler tarafından yapılmak istenen basın açıklaması, polis tarafından parkın ablukaya alınması nedeniyle gerçekleşemedi. Parkın çevresinde bir araya gelmeye çalışan öğrenciler, polis tarafından dövrülerek gözaltına alındılar. Parkın çevresindeki durakları da ablukaya alan polis duraklarda bulunan çok sayıda kişiyi **"şüpheli"** oldukları gerekçesiyle gözaltına aldı. ●

Dünya işçi sınıfı ve emekçilerini baş düşmanı olan ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist haydut devletler bombaladıkları ezilen halklar listesine şimdi de bir yenisini eklediler. Emperyalist saldırganlığın başı ABD, yanına başta İngiliz, Fransız ve İtalya emperyalistleri olmak üzere tüm NATO üyesi devletleri alarak 24 Mart 1999 tarihinden itibaren Yugoslavya emekçi halklarını bombalamaya başlamışlardır.

Bu haydut devletlerin dün Arap halkının bugün Yugoslav emekçilerinin başına yağdırdıkları bombalar tüm dünya emekçi halklarına ve ritmeye çalışan bir gözdağıdır. Faşist Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu savaşa

deniz ve hava gücüyle katılarak emperyalist saldırganlığın ortağı, bölge ve dünya halklarının düşmanı olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Çıkacak bir kara savaşına katılmaya huzurlanan Türk egemen sınıfları, Türkiye ve Kürdistan halklarını, kendilerine acı, yolum ve sefalet getirecek sonuç getirecek bir süreç sürüklemektedir.

Dünya halklarının düşmanı olan emperyalist devletlerle tüm gerici devletlerin bu saldırganlığı boşuna değildir. Onlar 21. yüzyılın ayaklanmalar yüzünü olacağı biliyorlar; onun için şimdiden hazırlıklarını yaparak bu sürecin önüne geçmeye, dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin direnişini kırmaya, boyun eğdirmeye ve ezmeye çalışıyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem ayakta kalığı

sürece dünya işçi sınıfına ve emekçilerine kan, gözyaşı, acı ve yıkan getirecek haksız savaşlarda eksik olmayacaktır. Dünya emekçi halklarını bu haksız savaşlardan kurtulması için tek yola, emperyalist haydutları ve gerici faşist devletleri devrimci savaşla yıkmak, onların egemenliğini yıkararak kendi iktidarlarnı kurmaaktır.

Yugoslavya halkına karşı başlatılan emperyalist savaş, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı devrimci savaşların ne kadar kaçınılmaz olduğunu; emperyalist haydutları ve işbirlikçilerini devrimle, devrimci savaşla, bunun her türlü mücadele biçim ve araçlarıyla yitirmeden emperyalist saldırganlıktan kurtulmanın mümkün olmadığını göstermiştir.

Şimdi, başta bulunduğumuz coğrafya olmak

üzere, dünyanın her yerinde emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine karşı devrimci savaş yükselişinin zamanıdır. Her ülkede emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine karşı yükseltilecek devrimci savaş dünya halklarıyla enternasyonal dayanışmanın en doğru, en tutarlı ve etkili yoludur.

Bunun için Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını, diğer ezilenlerini başta ABD olmak üzere, tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine karşı devrim ve iktidar mücadelesini yükseltmeye, bu yolla Yugoslavya halkıyla ve dünyanın ezilen halklarıyla dayanışmaya çağırıyoruz.

Tüm cezaevlerindeki **TKP/LENİNİST, TKP(ML), TKP/ML, MLKP, Direniş Hareketi, Devrimci Yol, TDP ve DHKP-C** tutuklan

Devletin cenaze korkusu sürüyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: Etilenlerden ne kadar korktuklarını, "Birgün varoşlardan gelip boğazımızı kesecekler" sözleriyle ifade eden işbirlikçi kompradörlerin bu söylemini bir talimat olarak kabul eden devletin kurumları, etilenlere ve onculerine karşı saldırılarını yoğunlaştırıyorlar.

Bu saldırıların kapsamına halk için mücadele ederken katledilenlerin cenazeleri de giriyor. Katledilenleri terörist, eşkıya gibi tanımlanmalarla ve anti propagandalarıyla salıpsız bırakmaya çalışan devletin tüm çabalarına rağmen, halkın şehit düşenleri sahiplenmelerinden, cenazelerini hesap sonma bilinciyle birer eylem törenlerine dönüştürmesinden duyduğu korkunun ifadesi olarak devlet, cenazeleri kıçıp zorla gömerek halkı sindirmeye ve daha da, cenaze sahiplerinin daha katilimını engellemeye çalışıyor.

30 Ocak 1999 tarihinde Tunceli/Hozat'ta devletin kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düşen 3-TKP(ML)-TİKKO gerillasından

Güllü Çelik'in cenaze si polis tarafından zorla alıkonuldu ve gömüldü.

Şehit düşenler çatışmadan sonra Hozat'ta halkın da katılımıyla Hozat Belediyesi tarafından toprağa verilirken, o süreçte kimlikler tespit edilemediği için aileleri cenazeleri alamamışlardı. Daha sonra **Birgül Yıldız ve Hüseyin Tatır**'ın cenazeleri aileleri tarafından alınarak Erzincan ve Mazgirt'te toprağa verilirken, kalan cesedi teşhis etmek amacıyla Av. Kemal Yılmaz, Güllü Çelik'in yengesi **Sevgi Çelik** ve ablası **Gülümser Gümen** 16 Mart günü Hozat'a gittiler. Teşhis edilen cenaze Hozat'tan alınarak binbir zorluk ve eziyetten sonra Ümraniye Sarıgazi Mezarlığı'nda defnedilmek üzere İ-

stanbul'a getirilirken, geçilen bütün il güzergahlarında takip edildi. 17 Mart günü saat 13.00 sıralarında İstanbul girişinde ki Çambica geçişlerinde cenazeyi getirenler jandarma ve polis tarafından durduruldu. İzin alınmasna rağmen, cenazenin Sarıgazi'de gömülmesine izin veremeyen kolluk güçleri, İhlasmurkuyu ve Ümraniye Mezarlığı'nda mezarın hazırlandığını söylediler. Aile üzerinde baskı oluşturan polis, diğer aile fertleri katilimadan cenazeyi zorla Ümraniye Mezarlığı'na götürdü. Cenaze burada Av. Kemal Yılmaz, Sevgi Çelik, Gülümser Gümen ve cenazeyi getiren minibüs şoförü tarafından toprağa verildi.

Av. Kemal Yılmaz ve Sevgi Çelik yaptıkları yazılı açıklama ile maruz kaldıkları anti demokratik ve gerici uygulamaları kınadıklarını belirterek, "Bu devletin dayatmacı, yasa dışı, kural tanımaz zihniyeti, ölümlere bile hoşgörü ile bakmaması, bir kurumun verdiği bir izni diğer bir kurumun, güvenliğini sağlamla görevli olan kurumların güvenliğini bahane ederek, tanınamaması cenazemizi, isleminin dışında, bendilerinin dayatmaları ile bir başka mezarlığa gömülmesini avukatı ve ailesi olarak kınıyor ve protesto ediyoruz" dediler.

Öte yandan cenazenin Sarıgazi'ye getirileceğini öğrenen (Hozat'tan bildirilmesi sonucu) jandarma katılımı engellemek için Sarıgazi'nin giriş ve çıkışlarını tıttı. Kimlik kontrolü yapılarak araçları da arayan jandarma, mezarlığı ve meydanı ablukaya alarak adeta terör estirdi. Sarıgazi esnafı ablukayı değerlendirecek, görüntülerini, savaşı çağrıştırdığını ve devletin gerilimlerden ne kadar korktuğunun göstergesi olduğunu belirtti.

yet Müdürü **Hasan Özdemir** tarafından "terörist" ilan edilmesi ve aşak medyada yayınlanması faşist devletin Dersimlilere ve Kürt halkına bakış açısının bir göstergesi oldu.

Patlama sonrası Taksim ve çevresinde yoğun önlemler alan kolluk güçleri akşam saatlerinde Beyoğlu'nda bulunan birçok cafe-bara baskınlar düzenleyerek Kürt kimlikli pek çok kişiyi gözaltına aldılar.

Öte yandan Almanya'nın Kassel kentinde **Orhan Aykan** isimli 18 yaşındaki Kürt genci, Abdullah Öcalan'a yapılan komployu ve İngiliz Basın Konseyi (ITC)'nin MED

TV'yi 21 gün süre ile kapatmasını protesto etmek için kendisini yaktı. Şehir hastanesine kaldırılan Aykan kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

Haber Merkezi: PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinin ardından başlatılan faşist saldırılara ulusal temelde verilen cevaplardan biri de 27 Mart Cumartesi günü Taksim'de gerçekleştirdi.

27 Mart Cumartesi günü saat 12:30 sularında Taksim Meydanı'nda çevik kuvvet otobüslerinin bulunduğu yere gelen bir bayan, üzerine bağladığı bombaları, pimini çekerek patlattı. Patlama sonucu bayan yaşamını yitirken, yoldan geçmekte olan **Çiğdem Kılıç, Ezgi Gürlevik, Esmâ Yurdakul** ve 6 polis şarapnel parçalarının vucutlarına isabet etmesi sonucu yaralandı. Patlama sırasında yaralanan Dersim nüfusuna kayıtlı **Esmâ Yurdakul** isimli bir bayanın annesi İstanbul Emni-

Taksim'de bir yürek daha patladı

yet Müdürü **Hasan Özdemir** tarafından "terörist" ilan edilmesi ve aşak medyada yayınlanması faşist devletin Dersimlilere ve Kürt halkına bakış açısının bir göstergesi oldu.

Haber Merkezi: Yaşamını zulum, katliam, baskı ve sömürü üzerine kuran Türk devleti, uyguladığı faşist baskıların yazan ve kanlı izlerini yüzünü emekçi halklara teşhir eden muhalif basın üzerindeki baskısını özellikle son süreçte daha da azzınlaştırdı.

Hakim sınıfların bütün baskıları altında gerçekleri halka anlatmayı ilke edinmiş birçok muhalif yayın kuruluşu da bu baskılardan payına düşeni fazlasıyla aldı. Sendikacı ve Dayanışma Gazetesi yazarlarından **Süleyman Yeter**'i işkenceye katleden devlet, katliamlarını "meşrulaştırmak" için süsüz insanları yasadışı örgütlerle ilişkili, devrimci, yurtsever gazete, dergi ve yayın kurallıklarını da yasadışı örgüt propagandası yaptıkları gerekçesiyle kapatırken çalışanlarını da gözaltına alıyor.

Gazetemizin 16-31 Mart 1999 tarihli 39. sayısı İstanbul 4 No'lu DGM tarafından; yayınlanan yazılarda yasadışı örgüt propagandası ve Türkiye Cumhuriyeti'nin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine propaganda yapıldığı gerekçesiyle toplandı.

Öte yandan gazetemiz; 16-31 Ekim 1997 tarihli 6. sayısında yayınlanan yazılar nedeniyle İ-

Muhalef Sesler Susturuluyor

İstanbul 5 No'lu DGM'nin verdiği kapatma kararının Yargıtay tarafından onanmasıyla 10 gün kapatıldı. Yazı İşleri Müdürlüğü **Zeynel Engin**'e TCK'nın 312. Maddesi'ne muhalefetten 2 yıl 1 ay hapis, 84 milyon para cezası verildi. **Özgür Gelecek Gazetesi** Yazı İşleri Müdürü **Celal Aslandoğan**, 16 Mart Salı günü basın masası polisleri tarafından merkez bürodan, savcılığa ifade vermesi için gözaltına alındı. İfadesi alınan Aslandoğan savcı tarafından, gazetede yayınlanan yazılarda "PKK ve TİKKO" örgütlerine yardım ve yataklık ettiği gerekçesiyle tutuklanarak Ümraniye Cezaevi'ne konuldu. Bundan iki gün sonra **Özgür Gelecek Gazetesi**'nin Akşaray'da bulunan merkezi ve Kartal Bürosu terörle mücadele polisleri tarafından basılıp 5 çalışan ile 3 gazete okuru gözaltına alındı.

Odak Dergisi, İstanbul 4 No'lu DGM'nin kararıyla bir ay süreyle keyfi olarak kapatıldı. İçişleri Bakanlığı Gazetesi'nin yayını keyfi bir şekilde süresiz olarak durduruldu. Politikada Atılım Gazetesi Muhabirlerinden **Derya Engin**

haber için gittiği HADEP İstanbul İl Merkezi'nde gözaltına alındı. Kızıl Bayrak Gazetesi İstanbul 4 No'lu DGM tarafından 15 gün kapatıldı. Yine aynı süreçte Kızıl Bayrak hakkında "bölücülik propagandasında ıstar" ettiği gerekçesi ile geçici kapatma cezası istemiyle dava açıldı. Yine aynı süreçte Tekstil İşçileri Bülteni polis tarafından basılarak çalışanlardan **Yılmaz Dursun** ve Kızıl Bayrak okuru **Murat Elverişli** gözaltına alındı.

20 Mart günü pek çok kültür merkezi ve demokratik kurumla birlikte İdil Kültür Merkezi de basıldı. Çalışmaların sergilendiği **Hasan Hüseyin Korkmazgil Sahnesi** polis tarafından keyfi gerekçelerle mühürlendi.

Antakya'nın Iskenderun ilçesinde devrimci, yurtsever, sosyalist gazete ve dergilerin kitlelere ulaşmasını sağlayan gazete bayileri ve kitap evleri Iskenderun TMS ekiplerince 19 Mart Cuma günü basıldı. Hiçbir gerekçe gösterilmeden yapılan saldırıda standartlarda bulunan gazete ve dergilere el konulduğu öğrenildi.

RADYOLARA 1 YIL KAPATMA

İstanbul'da yayın yapan **Özgür Radyo**'nun 1 yıl kapatılmasına gerekçe olarak 19 Şubat günü yayınlanan haberler gösterildi. Haber bülteninde yer alan, "İstanbul Emniyet Müdürü **Hasan Özdemir**, PKK lideri **Abdullah Öcalan**'ın Türkiye'ye getirilmesinden sonra Türkiye genelinde protesto gösterilerine katılanların ayaklarından vurulması emrini verdi" içerikli ve tüm yayın organlarında yayınlanan haber gösterildi. **Özgür Radyo** 5 Mayıs 1998 tarihindeki yayınından dolayı 15 Haziran 1998 tarihinde 6524 sayılı RTÜK kararıyla uyarılmış, **Özgür Radyo**'nun (tirazı kabul edilmediği takdirde) 8 Nisan Perşembe günü saat 00.00'dan itibaren yayınına 1 yıl süreyle ara verilecek.

RTÜK **Radyo Umut**'ta da bir yıl kapatma cezası verdi. 12 Mart 1999 tarihinde toplanan RTÜK Radyo Umud'un yayınlarını bir yıl süreyle durdurma kararı aldı.

İstanbul'da yayın yapan **Radyo Umud**'un 1 yıl süreyle yayınlarının durdurulmasına gerekçe olarak "Yasadışı bir terör örgütünün merkez komitesinin bildirisinin okunması" gösterildi.

ABT Sanatevi mühürlendi

Haber Merkezi: ABT (Ankara Birlik Tiyatrosu) Aksaray'da eski TOS Salonu'nu büyük bir restorasyondan sonra Sanatevine dönüştürerek 1997 yılında açılış yapmıştı. ABT Sanatevi yaklaşık iki yıldır Ankara Birlik Tiyatrosu dışında birçok ilercisi, yurtsever kurum ve kuruluşun etkinliklerine kucak açtı.

ABT Sanatevi, 24 Mart Çarşamba günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şubesi'ne bağlı çok sayıda polis tarafından basıldı ve salonu hiçbir gerekçe gösterilmeden mühürlendi.

Kafeterya ve yönetim odasında etkinliklerini yürüten ABT, acil olarak "Gurbet Kuşları" isimli oyununu İstanbul'un diğer salonlarına taşıırken, İstanbul İdare Mahkemesi'nde yürütmenin durdurulması ve işlemin iptali için dava açtı.

Konuya ilişkin tiyatro Müdürü **Gül Göker** şunları söyledi: "30. yılımızı kutlamakta hazırlandığımız günlerde, bu kapatılan 5. salon, "Politik Tiyatronun" tek profesyonel temsilcisi olan ABT ile 30 yılda büyük kentlerde, Anadolu'da ve Avrupa'nın 7 ülkesinde milyonlarca seyirciye ulaştık. Uzun, katgalarla, drensizlerle geçen bu yıllarda gördüğümüz gözaltılar, baskılar, yasaklamalar ve halen sürdürülen sayısız davalar bizim çizgimizi değiştirmedir.

Yokluklar ve yoksulluklara dayanma sabrımızı tüketemediler. 60 günlük Anadolu turnesi ABT'nin son yıllarda yaptığı en kitlesel, en coşkulu ve elbette parasal yönden de en verimli turnesi idi. Kimselerin uzun yıllardır giymediği ilere ilk kez girdik. Halkla bağlarımızı güçlendirdik, moral ve

enerji yüklenerek döndük Anadolu'dan. Dönmemize 1 gün kala aletalece salon mühürlendi.

Bu ülkede yaşayan tüm onurlu insanlar gibi bizinde payımıza düşen bu bedeli de göğüsleyeceğimizden kimsenin kuşkusu olmasın. "İşçi sınıfı ve emekçi halkların tiyatrosu kalma" onurunu kimse alamaz. Bahar geliyor, kamyon römorkları ve çayrlarda bile tiyatro yapıyor. Bizim seyircimiz her koşulda bizimle beraber olduğunu bize kanıtlamıştır. ABT yoluna devam edecektir." Daha önce de ABT'nin tuvaleti mühürlenerek "yüce" yargı organlarının hangi amaçla faaliyet yürüttüğüne açıkça görülmüştü.

ABT'DEN YENİ OYUN: "GURBET KUŞLARI"

Etkinliklerini Aksaray'daki ABT Sanatevi'nde

sürdüren Ankara Birlik Tiyatrosu yaklaşık 60 gün süren Anadolu Turnesi'nden sonra İstanbul'da ilk kez sergileyeceği "GURBET KUŞLARI" ile sezonu açıyor.

Başta Dersim olmak üzere Elazığ, Malatya, Diyarbakır, Şanlıurfa, Gaziantep, Adana, Mersin, Iskenderun, Mardin, Batman, Erzincan, Kayseri il ve tüm ilçelerini kapsayan uzun turne maratonunu tamamlayan oyun ilk kez İstanbul seyircisine merhaba diyecek.

Slawomir Mrozek adlı Polonyalı bir yazarın yazdığı oyunu Zeki Göker yönetti ve müzikleri Grup Kızılınmak tarafından özel olarak bestelendi. Özhan Özdi'nin dekorlarını yaptığı oyunun başrollerini Ilyas Salman ve Zeki Göker paylaşıyor.

Ilyas Salman'ın katılımı ile güçlenen ABT uzun zamandır bu oyuna hazırlanıyordu. Yaklaşık 12 yıl sonra tiyatroya dönen Ilyas Salman "oynayabileceğim tek tiyatro" diye adlandırdığı ABT'de, bu oyunda ülkesini ekonomik nedenlerle terk ederek yurtdışına çalışmaya giden bir işçiye canlanıyor.

Ülkesini siyasal nedenlerle terk eden Aydın (Zeki Göker) ile işçi ayını evi paylaşırken aralarında hesaplaşma başlar.

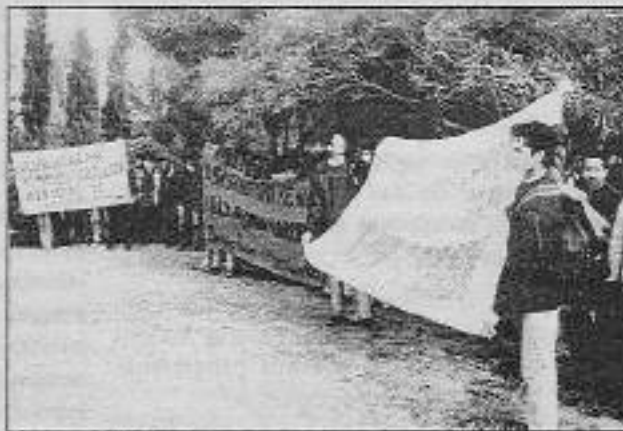
Günümüze yönelik birçok mesaj taşıyan oyun, izlenildiği illerde çok yoğun ilgi gördü ve beğeni topladı.

Sadece Dersim'de 4 bin seyirciye oynanan oyun, Bingöl ve Muş'da yasaklandı. Güldürü öğelerinin yoğun olduğu oyun; 9-10 Nisan günleri Kartal'da Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde, 14-15-17 Nisan günleri Karaca Tiyatrosu'nda sergilenecek.

Öğrencilere örgüt üyesi suçlaması

Halkın Günlüğü/İstanbul: Öğrencilerin akademik, sosyal, ekonomik, barınma vb. sorunlarının çözülmesi için kurulan derneklerin kapatılması amacıyla sürdürülen saldırılar, günümüzde dernek başkanlarının örgüt üyesi oldukları suçlamalarıyla bir üst boyuta ulaştı. Bu senaryolarla dernek başkanları polisin iddiaları doğrultusunda tutuklanmaya başlandı.

1 6 Mart unması katan Trakya Üniversitesi öğrencileri, aynı gece evleri basılarak gözaltına alındılar. TKP(ML)-TİKKO üyesi oldukları iddiasıyla gözaltına alınan 26 öğrenciden 15'i savcılığa çıkarıldı. 11 öğrenci için 20 Mart'a kadar gözaltı izni alındı. Edirne Terörle Mücadele Şubesi'nde tutulurken fiziki ve psikolojik işkencelere maruz kalan 11 öğrenci, 20 Mart günü savcılığa çıkarıldı. Savcılığa ifa

deleri alınan öğrencilerden 10'u serbest bırakılırken, Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği Başkanı olan **Yalçın Demirpolat** ise tutuklanma istemiyle Sulhi Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Demirpolat, TKP(ML)-TİKKO üyesi olduğu iddiasıyla mahkeme hakimisi tarafından tutuklanarak Edirne Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

Yine Eskişehir'de TKP(ML)-TİKKO üyesi oldukları iddiasıyla gözaltına alınan öğrencilerden 5'i tutuklandı. Evlerine yapılan baskılar sonucu gözaltına alınarak tutuklanan **Cengiz Tepe, Veli Can Kaya, Hakan Bealli, Hüseyin Özbek** ve **Adnan Kalkan** Eskişehir Kapalı Cezaevi'ne konuldu.

Öğrencilere yönelik bu gözaltılar ve tutuklamalar, toplumun sindirilmesi için bir parçası olarak karşımıza çıkmaktadır. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı **Barış Yıldırım**'ın MHP İl Başkanı **Mehmet Gül** tarafından hedef gösterilmesinin ardından tutuklanmasıyla başlayan süreç, **Yalçın Demirpolat** özgürlüğünde devam ettirilir, öğrenci gençliğin de öncülerinin tutuklanmasıyla sindirilmesi amaçlanıyor. Ancak, öğrenci gençlik bu saldırıları boşa çıkaracak güce, dayanışma ve kararlılığa sahiptir ve örgülenmesini sürdürecektir.

TÜRKİYE'DEN KISA... KISA

- ✓ **17 Mart Çarşamba:** İstanbul'da HA-DEP'in Kartal ve Pendik şubeleri basılarak onlarca kişi gözaltına alındı.
- ✓ **Ankara Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü** ve **Ankara Meslek Yüksekokulu'nda**, yemek zammına karşı yemek boykotuna katıldıkları gerekçeyle 50 öğrenci hakkında rektörlük soruşturması açtı.
- ✓ **15 Mart Perşembe:** Hacettepe Üniversitesi öğrencisi **Birtan Altınbaş**'ı 1991'de işkenceye katleden polisler, 8 yıl aradan sonra Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandılar. Sanıkların arasında MHP Karaman milletvekili adayı **İbrahim Dedeoğlu** da bulunuyor. Sanık polislerden birinin katıldığı duruşma 30 Nisan'a ertelendi.
- ✓ **Mardin Cezaevi'nde** 15 Şubat '99 tarihinde başlatılan süreli ve süresiz açık grevine katılan **Zeki Kaya, Ahmet Taş** ve **Mecit Yalın** adlı tutuklular, mide kanaması geçirdiler.
- ✓ **Ankara Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde** biraraya gelen yaklaşık 500 kişi, sloganlar atarak yemekhaneye zamların, soruşturmaları ve jandarmasına saldırılarını protesto etti.
- ✓ **19 Mart Cuma:** İstanbul Tıp Fakültesi Dış Bölümü Kantini'nde **İskender Efe** adlı öğrenci ateş açtığı gerekçeyle 15 sivil polis tarafından gözaltına alınarak TEM'e götürüldü.
- ✓ **İstanbul Valisi Erol Çakar, İl Jandarma Komutanı Albay Taci Sunar** ve **Emniyet Müdürü Hasan Özdemir**'in yapıları toplantıda; özellikle emekçi semtlerinde toplu taşıma araçlarının dahi durdurularak, insanların yere yüzükoyun yatırılıp, aramaları yapılması kararı alındı.
- ✓ **24 Mart Çarşamba:** İstanbul Beyazıt'ta bulunan **Mc Donalds'a** yerleştirilen bombanın patlaması sonucu ufak çaplı maddi hasar meydana gelirken, ölen ve yaralanan olmadı.
- ✓ **25 Mart Perşembe:** İstanbul Esenyurt'ta, jandarma aracına yapılan silahlı saldırı sonucu **Hikmet Ünal** adlı er öldü.
- ✓ **26 Mart Cuma:** Hakkari'nin Çukurca İlçesi Çoğlu Köyü'nde, askerlerin "dur" iltarına uymadığı gerekçeyle **Halit Edis** adlı köy korucusu öldürüldü.
- ✓ **29 Mart Pazartesi:** Bingöl'de, TEDAŞ güvrevlisi **Koko Taşkesen**, çıkışlı direkle elektrik kabinine kapılarak öldü.
- ✓ **Şırnak'ta** Uludere İlçesi Çakırcı alanında, PKK gerillaları tarafından düşen bombalı (İNT) tuzaga carpan askeri bir aracın tamamen imha olduğu bildirildi.
- ✓ **30 Mart Salı:** Kızıldereli'de şehit düşen **Mahir Çayan** ile 9 arkadaş, '68' İler Vakfı tarafından mezarları başında düzenlenen bir törenle anıldılar.

Reformizmin ürküttüğü ve revizyonizmin "anlayamadığı" gerçek:

PARTİZAN SAVAŞI

"(...) Hazır kalıplara göre hüküm verenlerin aklına hemen Blanquizm ve anarşizm gelir (...)

Bize, partizan eylemlerinin çalışmamızın örgütlenişine zarar verdiği söyleniyor (...) Böyle bir dönemde hareketin örgütlenişine en çok zarar veren nedir? Direnişin yokluğu mu, yoksa örgüllü partizan mücadelesi mi? (...) Fakat böyle karşı çıkışlar bir Marksistten değil, ancak bir liberal burjuvadan gelebilir; çünkü bir Marksist, iç savaşı ya da bunun biçimlerinden biri olan partizan savaşını anormal ve moral bozucu olarak düşünmez. (Çünkü bn.) Marksist, toplumsal barış değil, sınıf savaşı zemini üzerinde durur."

V. İ. LENİN

Geçen sayımızda şöyle demiştik:

"Korkunlar ve telaşa kapılanlar sadece emperyalizm ve yerli işbirlikçileri değil, kitlelerin taşan öfkesini bataklığa çekmek isteyen ve bu tutumlarıyla objektif olarak devlete taraf olan, devrimde zorun rolünü anlamayan ve inkar eden, beyin özürlü reformizmi ve revizyonizmdir. Bir yandan kitlelerin savaşıma 'bör terör' diyen ve bir yandan da gericilerin seçim aldatmacasına büyük bir iştah kabartısıyla orak olan reformizm ve revizyonizm de kitlelerin kabarcığını durduramayacağı gibi, tarih karşısında hesap vermekten kurtulamayacaktır. Çünkü kitleler, kendi eylemleri içerisinde Mao Zedung'un şu öğretilerini kavratacaklar: 'Baskıya karşı sadece pasif direniş, kitlelerin mücadele birliğinin kurulmasına ve kaçınılmaz olarak teslimiyete yol açar.' (İsyan Etmek Meşrudur başlıklı yazıdan)

Aktarım yaptığımız bu yazımızın kaleme alındığı tarihin üzerinden bir kaç gün geçmişti ki, bu beyin özürlü burjuvalar, Çankırı eyleminden sonra daha bir pervasızlaşmış, komplo teorileri üretmek Aydınlık korosuna katılmışlardır. Milliyetçi bir bakışın ürünü olan ve Milliyetçi Kurt İhtikam Tugayı isimli bir örgüt tarafından sahiplenilen Göztepe'deki yanlış eylemden sonra bu kesimlerin daha bir pervasızlaşacağı ve karşı-devrim ile aynı ağızdan konuşacakları aşikardır, ki süreç bunu göstermiştir. Ancak umursamıyoruz, aksine devrimci savaşın zorunlu bu liberal burjuvaların deşifre olmasından kıvanç duyuyoruz. Çünkü kitleler bunları ne kadar iyi tanırsa devrimin çıkarına o kadar iyidir.

Tabii ki bu, yanlış eylem tarzlarını eleştirmeyeceğimiz anlamına gelmez. Elbette eleştireceğiz, fakat ne "Burasi Türkiye" diyen sosyal-şoven bir ağızla ne de kenarda duran doktriner bir yaklaşımla. Bizzat hareketin içinde yer alarak; ulusal kurtuluş savaşının meşruluğunu savunarak; bu savaşla dayanışmaya girerek ve tüm bu pratikler içerisinde kitlelere komünist fikirleri taşıyarak eleştireceğiz.

Dolayısıyla onluç kişinin ölümüyle sonuçlanan Göztepe'deki gibi eylemleri doğru görmediğimizi vurgulamak zorundayız. Milliyetçi bir yaklaşımın ürünü olan bu tip eylemler her açıdan yanlış olduğu gibi, savaşı tamamen bir KURT-TÜRK savaşına dönüştürme kritiği bakımından da Kurdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı'na zarar verici yanlış bir eylemdir, uzak durulmalıdır ve yapılan bu eylemden dolayı halka hesap verilmelidir. Bu tür eylemlerin geçmişte de,

nyla konuşalım. Çünkü, Lenin'in söylediği gibi, "İç savaş döneminde proletarya partisinin ideal biçimi, savaşçı partidir." Çünkü, Mao Zedung'un söylediği gibi, sosyo-ekonomik yapı gereği bizimki gibi ülkelerde "devrim ile karşı-devrim başından itibaren savaş içerisindedir."

Bu savaş gerçekliğini unutmadan şu iki noktaya yeniden dikkat çekmek gerekir:

bugün de bir faydası olmadı. Devam ettiği müddetçe ilerde de olmayacaktır. Bu yüzden dün olduğu gibi bugün ve yarın da eleştireceğiz.

Ancak şunu unutmamak gerekir; tüm milliyetçi hareketlerde olduğu gibi ülkemizde de bu tür eylemler olacaktır. Bu tür eylemlerle tüm eleştirilere rağmen karşılaşmamız muhtemeldir. Çünkü bu, eylem çizgisinden önce bir ideolojik duruşun ürünüdür. Bu yüzden bu gerçeği bilmek; bu gerçeğe birlikte ulusal kurtuluş savaşlarının haklılığını savunmak ve desteklemek; ve tüm karşı-devrimcilere, sosyal-şovenlere ve liberal burjuvalara prim vermemek zorundayız. Okun sivri ucunu, bu aklı sivrilenden esirgememeliyiz. Zira onlar temel olarak zorun rolüne, yani devrim fikrine karşıdır.

Varsın onlar "kibirle, biz anarşist, hırslı değiliz, soygunlara katılmayız, biz bunların üstündeyiz, partizan savaşını reddediyoruz" diyerek faşist diktatörlük karşısında vaffize soyunsunlar, biz bildiğimizi okuyalım ve savaşın yasala-

Birincisi; Halk Savaşı, bir kaç kadronun değil kitlelerin savaşlarıdır.

İkincisi; Başta Engels olmak üzere tüm ustaların ve Maoist önderlerin vurguladığı gibi, savaşın bu döneminde ve kitle mücadelelerinde uygulanması gereken savunma yöntemi aktif savunmadır. Aktif direniştir.

Şu halde kırsal kesimlerde gerilla savaşını yoğunlaştırıp yaygınlaştırırken; şehirlerde de aktif bir direniş hatıyla kitleleri savaşınmak gibi bir gerçeğe karşı karşıyayız.

Aktif direnişten neyi kastettiğimizi Çarü Mazumdâr yoldaşa dayanarak bir önceki sayımızda açmaya çalışmıştık. Özetle tekrar edecek olursak;

- 1- Kadroların korunması,
- 2- Sıradan halka savunma ve barikat arkasında savaşma yöntemlerinin öğretilmesi,
- 3- Aktif kadro gruplarının yardımı ile "dişe diş mücadele" formülasyonu etrafında her saldırının intikamının alınmaya çalışılması.

Ozet olarak çıkarılan bu üç madde de özellikle vurgulanmak istenen, kitleler ile birlikte aktif bir savunma gerçekleştirmektir. Lenin yoldaş da şu satırlarıyla bu konuya vurgu yapar;

"Ne mutlu ki, devrimci halkın olmayışı yüzünden bir kaç teröristin tek başlarına devrim 'yaptığı' zamanlar geride kaldı. Bomba, kitlelerden kopuk teröristin silahı olmaktan çıktı, halkın silahlanması için gerekli bir öge haline aldı. Askeri tekniğin evrimi, sokak savaşları yöntemlerini de geliştiriyor ve geliştirmelidir. Bugün hepimiz barikat yapısını ve savunmasını inceliyoruz (ve incelemekle iyi ediyoruz.) Fakat bu eski ve iyi uğraş, bize asheri tekniğin en yeni ilerlemelerini unutturmama

lıdır. Patlayıcı maddelerdeki gelişmeler, topçuluğa yenilik getirdi Japonların gücü Ruslarınkine üstün geldiyse, bu onların patlayıcıları kullanmayı çok daha iyi bildiklerindenidir."

Yine aynı Lenin, aynı (Savunmadan Saldırıya Adli) makalesinde kitlelerin savaşması ve kadroların önemini, yetmiş kişilik grubun iki devrimci önderi "ceza"evinden kaçırması eyleminden hareketle şöyle anlatıyor;

"Bak hele, demek ki işler kızışıyor! Tarif edilemeyecek büyük güçlüklerle karşı, silahlı duruma daha iyiye gidiyor. Aydınların sapıklığının ürünü olan bireysel terörizm, geçmişe karşı (...) İşte, silahlı savaşın öncüleri, kitleyle yalnız lafız değil eylemde de dayanışıyor..."

Selam Riga'nın devrimci müfrezesinin kahramanlarına! Başarıları tüm Rusya sosyal-demokrat işçilerine örnek olsun ve güç versin!

Bakınız yalnızca asheri açıdan ele alınsa bile, Riga'daki başarı ne yüksek ölçülere varıyor. Düşman, üç ölü ve büyük olasılıkla beş-on yaralı vermiştir. Bizim kayıpları

mız ise yaralanan ve bu yüzden düşmanın dine geçen iki adamdır. Canimotumuz ise tutsaklıktan kurtarılan iki devrimci önder. Elbette ki parlak bir başarı bu! Tepeden turnağa silahlı bir düşmana karşı kazanılmış gerçek bir zafer bu! Bu artık lanet edilen herhangi bir kişiye karşı komplo (suikast-bn.) değildir, umutsuzluk yüzünden girişilen bir eylem değildir, bir "korkutma" önemi değildir, bu, uzanmış ve hazırlanmış, güçler dağılımı açısından hesaplanmış devrimci ordu müfrezeleri eylemlerinin başlangıcıdır. Bütün büyük şehirlerde, daha çok, büyük şehirlerin kenar mahallelerinde bu tür 25-75 kişilik müfrezelerin düzenlenmesi oluşturulabilir. Yeter ki bu konuda geniş propaganda girişelim, böyle müfrezeler oluşturalım ve bıçaktan, tabancadan tutunda bombaya varıncaya kadar en çeşitli silahlarla donatalım, işçilerin yüzlerce bir birliklere katılır."

Tüm bunlardan sonra yapılacak eylemlerde şu üç noktaya dikkat edilmesi gerektiğini Bolşevik parti tarihi öğretir:

1- Geniş kitlelerin ruh hali dikkate alınmalı. (Dikkat edilsin geniş kitlelerin diyoruz, İP, SİP, ÖDP ve EMEP gibi karşı-devrim ağızyla konuşmayı pek seven kara sesli kargaların ruh hali değil. Zira "INTIKAM" diye çığlık atan kâleler ile bunların ruh hali arasında uçurumlar kadar fark vardır.)

2- Belli bir bölgedeki kitle hareketinin koşulları gözönünde bulundurulmalı.

3- Güçlerin boş yere harcanmamasına özen gösterilmeli.

Bu üç noktaya dikkat ederek hedefleri seçmeli ve silahın gücü ile kitlelerin öfkesini bu noktalara yöneltmeliyiz. Aksi takdirde devrimci savaş içerisinde kitlelerin eğitimini zaafa uğratabacağımız gibi, tüm kara sesli kargaların biktirici ötüşlerini daha da çok duyuruz.

SONUÇ OLARAK:

Ülkemiz devrim ile karşı-devrimin zaman zaman şiddetlenen ve zaman zaman düşen ama hiç durmayan tempodaki bir savaşına tanıklık; taraflardan biri (halk) diğerini (faşist diktatörlük) al-

tedene dek sürecek olan bir savaşı. Dolayısıyla son darbeyi vurana kadar kitlelerle birlikte irili-ufaklı bir çok muharebeye tutuşmak ve muharebeler içerisinde çıkan tecrübelerle son darbeye hazırlanmak zorundayız. Bu hem kılar ve hem de şehirler açısından geçerli olan bir olgudur. Stratejik savunma döneminde olmamız şehirlerde böyle bir faaliyete kalkışmayı yadsımaz, aksine gerekli kılar. Bu konuyu Kaypakaya yoldaş şöyle açıklar:

"(...) Ülke çapında, bir bütün olarak düşman bizden güçlü olduğu sürece, şehirlerdeki politikamız, esas olarak 'kuşvet toplamak ve fırsat kollamak'tır. Ve zaman zaman ayaklanmalar düzenleyerek köylük bölgelere çekilmektedir.

Bunun yanında birincisi, kırlık bölgelerdeki mücadeleye destek olmak üzere; ikincisi, gerici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olarak; üçüncüsü, kuvvet biriktirme vasıtalarından biri olarak şehirlerde

de gerilla eylemlerine girilebilir ve girilmelidir. Bu amaçlarla banka soyulabileceği gibi, yani hükümetin ve gericilerin paralarına el konulabileceği gibi şehirlerde sınıf düşmanları da imha edilebilir; metela polis ajanları, faşist subaylar, işkenceci polisler, faşist teşkilatların elebaşıları, zulüm patronlar ve yarıdakları, grev kırıcılar, ajan provakatorler, ihbarcılar, devrimcileri kuşunlayanlar ve bunlara idam cezası verenler, emperyalizmin ajanları vs. kurşuna dizilebilir. Ayrıca ulaştırma ve haberleşme hatları felce uğratılabilir, cephanelikler, askeri depolar vb. soyulabilir veya sabotaj edilebilir; önemli evraklara el konulabilir veya bunlar imha edilebilir, hapishaneden adam kaçırılabilir, bazı askeri üslere ve karar-gahlara, polis karargahlarına, faşist teşkilatların merkezlerine sabotajlar düzenlenebilir."

Her alanda savaşı yürütebilmek ve savaşı zafere taşıyabilmek için iki koşul

vardır. Bunlar;

1- "Marks tarihinde görülen en büyük devrimci taktik ustası olan Danton'un şu sözünü belirterek tüm devrimcilerin silahlı ayaklanma üzerine öğretilerini özellenmiştir: 'Cür'et, daha cür'et, daima cür'et.'" (Lenin)

2- "Silahsız zafere ulaşabilecek hangi devrim vardır ve kahrolsun silahlar diyebilecek hangi devrimci vardır? Böyle konuşan katip, büyük bir olasılıkla, devrimci değil Tolstoycudur ve bu kim olursa olsun, devrimin ve halkın özgürlüğünün düşmanıdır.

Gerçekten zafere ulaşmak için ne yapılmalıdır? Bunun için üç şey gereklidir. Bir-ze gereken ilk şey silahtır, ikincisi daha da silah, üçüncüsü yine silahtır." (Stalin)

Aynı şeyleri Mao Zedung yoldaşın sözleriyle tekrar edecek olursak;

1- "Hiç bir şey zor değildir, dorukları fetihleme cesaretin varsa."

2- "Siyasi iktidar namlunun ucundadır!"

Kim bu gerçeği kavramıyor ya da inkâr ediyorsa, o belki bir Tolstoycu değildir ama ya bir karşı-devrimcidir ya da; ya bir İP'li, ya bir SİP'li, ya bir ÖDP'li ya da İP'in yeni versiyonu EMEP'lidir. Çünkü bu gerçeklere karşı çıkmak için ancak ve ancak burjuva olmak gerekir.

Bir kez daha savaşın yasalıyla konuşup noktayı koyalım: Bizim sorunumuz iktidar için savaş yürütmektir. Çünkü komünizm için buna ihtiyacımız var. Bu yüzden işimiz saldırı ve savunma üzerine kuruludur. Dolayısıyla düzenin foseptik çukuru olan meclise girmek için kırk türlü takla atıp, cambazlığa soyunmaktansa komünizmin ustalarına kulak verip yüzümüzü kitlelere döneriz: "Bütün soyut formüllerin, bütün doktriner reçetelerin mutlak biçimde düşmanı olan Marksizm, hareketin geliştiği, kitlelerin bilincinin ilerlediği, ekonomik ve politik bunalımların şiddetlendiği ölçüde, savunmanın ve saldırının gittikçe daha çeşitli yeni yöntemlerini doğuran kitle mücadelesinin dikkatle ele alınmasını ister." (Lenin)

Aylık YÇKM Etkinlik Programı

3 NİSAN CUMARTESİ

Film Gösterimi

KARILAR KOĞUŞU

Yönetmen: Halit Refiğ

Saat 16:00

4 NİSAN PAZAR

Sanatın Diliyle İnsan ve Toplum 8

TÜRK SINEMASINDA SANSÜN VE

YASAKLAR

FİLM GÖSTERİMİ 1. BÖLÜM

Saat 15:00

Sanatın Diliyle İnsan ve Toplum 9

"PLASTİK SANATLARIN DÜNYA VE

BUGÜNÜ"

Katılımcı: Umit Gezgün Sunan: Nazif

Uslu

Saat 16:00

7 NİSAN ÇARŞAMBA

Film Gösterimi

BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNE

Yönetmen: Erdal Kırıl

Saat 19:00

10 NİSAN CUMARTESİ

Film Gösterimi

SON İMPARATOR

Yönetmen: Bernardo Bertolucci

Saat 16:00

11 NİSAN PAZAR

TÜRK SINEMASINDA SANSÜN VE

YASAKLAR

FİLM GÖSTERİMİ 2. BÖLÜM

Saat 15:00

Tiyatro Gösterimi

Mine Ergen Tiyatrosu

"SEVİM TAŞIYAN BENİM"

Saat 16:00

14 NİSAN ÇARŞAMBA

Film Gösterimi

BİR ULUSUN DOĞUŞU

Yönetmen: Griffith

Saat 19:00

17 NİSAN CUMARTESİ

Film Gösterimi

KURTARLA DÂNS

Yönetmen: Kevin Coster

Saat 16:00

18 NİSAN PAZAR

Film Gösterimi

SON İMPARATOR

Yönetmen: Bernardo Bertolucci

Saat 17:00

21 NİSAN ÇARŞAMBA

Film Gösterimi

KARILAR KOĞUŞU

Yönetmen: Halit Refiğ

Saat 19:00

24 NİSAN CUMARTESİ

Panel

GEÇMİŞTEN GÖNÜMÜZE 1 MAYIS

GELENEĞİ

KATILIMCILAR:

SWISS Kart İçsilerinden Bir Temsilci

Zeynel Demirci

Hasan Gölüm (Belediye İş 2 No'lu Şb.

Bşk.)

Cengiz Uzun (KESK Mfk. Üyesi)

Murat İnceoğlu (ÇGD. Yön. Kur. Üyesi)

Saat 16:00

Konser:

Koma Rojhilat (MKM)

Saat 18:30

25 NİSAN PAZAR

Film Gösterimi

BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNE

Yönetmen: Erdal Kırıl

Saat 17:00

28 NİSAN ÇARŞAMBA

Film Gösterimi

KURTARLA DÂNS

Yönetmen: Kevin Coster

Saat 19:00

Devrimci eylem çizgisi, parlamento ahm

PKK Genel Başkanı **Abdullah Öcalan**'ın uluslararası emperyalist bir komplo sonucu faşist Türk devletine teslim edilmesiyle; bir yandan faşist diktatörlük zafer çığlıkları atarken, öte yandan ise çeşitli sınıf ve tabakaların politik temsilcileri de tezcanlılıkla renklerini belli etmekte geçikmediler. Hemen hemen her kesim "yeni sürecin" özellikleri üzerine "derin tahliller"e girilerek kendince doğrulanmış ortaya koymaya çalıştı.

Komünistler ve devrimciler, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalist komplo, kıyım ve katliamlarla bir kez daha boğdurulma çabasına karşı Kürt ulusu ve devrimci ulusal hareketle tam bir dayanışma içerisinde saldırıyı pöskürtmeye çalışırken, reformist ve sosyal-şöven kesimler ise PKK'nin tasfiye edilmesiyle meydanların kendilerine kalacağını düşünerek ellerini ovuşturup pusuya yattılar. "Cadı kazanı" dedikleri sürecin dışında kalmayı tercih ettiler ve Kürt ulusuna "itidalli" davranmaları çağrısında bulundular. Bazıları hızını alamayıp **A. Öcalan**'ın ve PKK'nin tasfiyesinin "Türkiye'nin demokratikleşmesi için tarihi bir fırsat olduğu" tespitlerini yaparak mazlum bir ulusun yok oluşunu "hayra" yormaya çalıştılar. Gerek ulusal, gerekse sınıfsal nitelikte gelişen silahlı devrim anlayışına başından beri karşı olan kesimler ise PKK'nin aldığı taktik yenilgiye "Silahlı devrim fikrinin iflası" diyerek sevinç naraları atmaktan geri kalmadılar.

Kürt ulusal hareketinin "kör terör" olarak nitelenebilecek bazı yanlış eylemleri gerekçe gösterilerek, silahlı her türden devrimci şiddet eylemi "mahkum" edildi. Ve silahlı eylemler "düzene hizmetin yolu" olarak damgalandı. Bazı yanlış eylem biçimleri gerekçe gösterilerek, "at izi ile it izinin birbirine karıştığı" ana likrinden hareketle bilimsel reformistler ve sosyal-şövenler körü halinde devrimci eylem çizgisine karşı saldırıya geçti. Sosyal-şövenlik ve MGK solculuğu yapmakta ıplığı pazara çıkmış İşçi Partisi'nin başını çektiği bu koroya EMEP, ÖDP ve sosyal-şöven politikaların etkisinden kendilerini bir türlü kurtaramayan kimi küçük-burjuva devrimci örgütlerin katılması da geçikmedi. Hemen hepsinin çaktığı ortak nokta; "burası Türkiye, yok öyle şey" söylemi oldu. Kürdistan'da savaş yürütülebilirdi (!)... Okulların ve arabaların yakılması, ekonomik sabotajların yapılması, devrimci adalet eylemlerine girişilmesi, devlet kurumlarının tahrip edilmesi, seçim bürolarının bombalanması, canlı-cansız bir çok hedefe yönelmesi belki hoş karşılanabilirdi (!) Ama bütün bunlar ancak Kürdistan ve gerilla bölgelerinde belki olabildi. Batıda ve şehirlerde böyle eylemler "savaş adına düzene hizmet"ten başka birşey değildi (!) Hem burası Türkiye olduğu için "devrimciler buna izin vermeyeceklerdi" vs. vs.

HEDEFLERİMİZ NET, EYLEM BİÇİMİMİZ DEVRİMCİ OLMAK ZORUNDADIR

Ezilen Kürt ulusunun 75 yıllık feodal-faşist diktatörlük tarafından inkar edildiği; onlarca kez soykırım ve asimilasyona tabi tutulduğu, her baş kaldırımının önderliğinin savaş hileleriyle kurşunlanarak yada ipe çekilerek katledildiği gerçeği, bugün Kürtlerin bilincine çivilenmiştir. Şeyh Salt ve Seyit Rıza'nın drama-

tik sonunu kafalarında canlandıran Kürtlerin dünyanın dört bir yanında PKK Genel Başkanı **A. Öcalan**'ın yaşamını korumaya yönelik meşru ve haklı tepkilerini sokağa taşıyarak ayaklanmaları, bir anlamda tarihin tekrardan ibaret olmadığını herkese gösterme eylemidir de. PKK Genel Başkanı **A. Öcalan** nezdinde bir ulusun onurunu ayaklar altına alıp ezmeyi amaçlayan faşist diktatörlüğe karşı Kürt ulusunun devrimci şiddet eylemlerinde bazı aşırılıklara başvurulması anlaşılır olsada, bu aşırılık Kürt ulusunun haklı ve meşru davasına zarar verir bir hale dönüştüğünde ise o zaman bu durum başvuru devrimci şiddeti de tartışılır hale getirir. Savaşın güçlerini giriştiği sert çatışmalar sırasında savaşın hedefi durumunda olmayan insanların savaşın güçlerinin iradesi dışında zarar görmeleri doğaldır. Ancak bu, savaşın hedefi durumunda olmayan sıradan insanların iradi eylemlerle katledilmesi ve teröze edilmesi gerektiği anlamına gelmez. Kendisine "Milliyetçi Kürt İttikamı Tugayı" diyen kimi dar milliyetçi Kürt çevrelerin faşist-Kemalist diktatörlüğü kastederek, "yaktıkları her Kürt köyüne karşılık bir Türk semtini yakmak boynumuzun borcudur. Katlettikleri her Kürt vatanperverinin yerine bir Kemalist cezalandırmak namus borcumuzdur. Kürt milletini horlayan Kemalist medyaya dünyayı dar etmek şeref borcumuzdur" perspektifiyle hedefi bulanıklaştıran ve sorunun çözümünü ve kopuşu ulusların boğazlaşmasında arayan anlayışın, devrimci şiddet ve devrimci adaletin eylem çizgisiyle uzaktan yakından bir ilişki olmadığı açıktır.

Mart '99'un ilk yarısında İstanbul Ataköy ve Göztepe'de başvuru devrimci şiddet çizgisiyle alakası olmadığı bir kez daha acı sonuçlarıyla açığa çıkmıştır. On yıllardır Kürdistan'da sürdürülen haksız savaşın direkt tarafı durumunda olmayan sıradan masum insanlara yönelik yapılan "Mavi Çarşı" saldırısı ve benzeri saldırılarla onlarca insanın yaşamını yitmesine neden olundu.

Hakim sınıfların "Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır" demagojisine bulunmaz bir zemin sunan; Kürt ulusal sorununun çözümünü bir Türk-Kürt savaşında arayarak faşist diktatörlüğün "gerekirse etnik temizlik yaparız" politikasına hizmet eden, oldukça güçlü olan Türk sosyal-şövenizmini daha da güçlendiren bu "eylem" çizgisinin mazlum Kürt ulusunun haklı ve meşru taleplerine zarar verdiği ve kararttığı açıktır. Ulusların tam hak eşitliği, Kürt, Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden emekçilerin birliği ve kardeşliği şiarlarının haykırılıp maddi bir güce dönüştürülmesi gereken bir tarihi süreçte, çeşitli millet ve azınlık milliyetlerden halkların birbirini boğazlaşmasına ortam hazırlayan siyasi ve pratik duruşlardan uzak durmak her zamankinden daha yakıcı bir haf almıştır.

PKK önderliğinin bir yandan "bunlar bizim eylem tarzımız değildir" açıklamasını defalarca yapmasına rağmen, diğer yandan da Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine ve halkların kardeşliği ve birliğine zarar veren ve tamamen faşist diktatörlüğün yürüttüğü haksız imha savaşına hizmet eden bu tür kör terör eylemlerinin önüne geçmek için tek söz dahi etmemesi, hatta örtülü bir şekilde teşvik etmesi tarihsel politik bir yanlıdır. Biz daha öncede PKK'nin "Kör Ce-

mal pratiği" olarak on yıl sonra mahkum ettiği bazı pratikleri eleştirdiğimizde; "savaşın doğasıdır" deyip sorunu hafife almışlardı. Ama bu yanlış eylem çizgisi ve tarzı, Kürdistan'da koskocaman bir "köy koruculuğu" ismi altında karşı-devrimci yerel ordunun oluşturulmasında faşist diktatörlüğe bulunmaz bir zemin sundu. Bunca acı tecrübeden sonra halada PKK önderliğinin pragmatist bir yaklaşımla Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine zarar veren; Türk-Kürt savaşının zeminini oluşturan bu pratikleri mahkum etmemesi, bu tür "eylem"lerin son bulması için bir çağrı yapmaması, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı ve meşru taleplerinin karartılmasına hizmet etmektedir. Kürdistan basın ve yayın kuruluşlarının karşı-devrime hizmet eden bu tür kör terör eylemlerini özendiren yayınlar yapması da, PKK önderliğinin sözünü ettiğimiz örtülü teşvik politikasının

aklı ve "YENİ AYDINLIKÇI" hezeyanlar!

n, yerel ajan ve işbirlikçiler, sivil faşist odaklar, faşist siyasi örgütlenmeler de devrimci savaşın billurlaşmış hedefleri arasındadır. Emperyalizmin sosyal dayanakları durumundaki komprador bürokratik burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıflarının tüm ekonomik, siyasi ve ideolojik kurumları devrimci savaşın temel hedefleridir. Hedefler bu kadar net ve açık iken, "ekonomik sabotaj" adı altında küçük ve milli burjuvazinin ekonomik çıkarlarına yönelmekle nesnel olarak devrimin ve devrimci savaşın bileşenleri olan bu kesimleri kendi ellerimizle karşı-devrim safına itmekten başka bir şeye hizmet edilmez. Bütandirki, devrimci savaş daima hedeflerinde seçkin olmak zorundadır.

PARLAMENTARİZM HAYRANLIĞI VE "YENİ AYDINLIKÇILARIN" HEZEYANLARI

Parlamentarizmde konaklayanlardan İşçi Partisi, dar milliyetçi bakış açısından kaynaklı bazı "kör terör" eylemlerini çıkış noktası yaparak, silahlı savaşın yürüten PKK, TKP(ML) ve DHKP-C'yi "kontrgerillanın paravan örgütleri" ilan etmekte gecikmedi. PKK ve DHKP-C hakkında buna benzer nitelermeleri IP daha öncede sık sık yapmıştı. Faşist diktatörlüğün '92-'93 saldırı konseptinden sonra adeta faşist Türk ordusunun basın bürosu gibi çalışan İşçi Partisi'nin bu nitelmesi beklenmeyen bir şey değildir. Faşist Kemalist cumhuriyetin kanunlarını programı olarak benimseyen IP'nin komünist, devrimci ve ulusal devrimci örgüt ve partilere saldırması, her vesileyle onları halk kitlelerinin gözünden düşürmek için olmadık senaryolara başvurması yeni değildir. Gerek ulusal, gerekse sosyal kurtuluş mücadelesinin silahlı temelde yükseldiği ve faşist diktatörlüğü tehdit ettiği her süreçte İşçi Partisi geleneği devrimciler, yurtseverleri ve komünistleri "CIA'nın paravan örgütleri" olarak damgalayıp teşhir etmeyi neredeyse bir gelenek haline getirmiştir. Daha dün dünyanın "en temiz örgütü" olarak nitelediği TKP(ML)'yi Çankırı eyleminden sonra bir çırpıda "CIA'nın paravanı" olarak nitelmesi şaşırtıcı değil bizim için. 12 Eylül'ün koyu zulüm günlerinde IP geleneği komünist ve devrimcilerin adreslerini faşist kolluk güçlerine vermekle yetinmemiş, komünist ve devrimcilerin faşist sıkıyönetim mahkemelerinde dar ağaçlarına çekilmesi, ağır cezalara çarptırılması için elinden geleni ardına koymamıştır. "Devlet teröre karşı mücadelede istiz faşist diktatörlüğün sınırsal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı mücadele anlayın -bn- Aydınlik'tan yararlanmıştır. Bir çok yetkili bu gerçeği belirtmiş ve sık sık Aydınlik'a başvurmuştur." "Partimiz orduyu paralamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adreslerini göstermiştir." Tımağ içine aldığımız bu söylemler İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek'e aittir. Keza devrimci ve komünistlerin sıkıyönetim mahkemelerinde "iddianameleri" hazırlanırken, 12 Eylül savcılarının sık sık Perinçek'e başvurduğu da bay Perinçek'in iddiasıdır. Bu geleneğin sadece çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye halklarının düşmanı olmaktan öte, bölge halklarının en azılı düşmanı ve ABD emperyalizminin en ileri karakolu durumundaki faşist Türk ordusunun sofrasında bağdaş kurması, komünistler açısından şaşırtıcı değildir.

Aydınlik şürekasının komünist ve devrimcilere mesnetsiz bir şekilde saldırması yeni olmadığı gibi, şa-

şırtıcı da değildir bizim için. Ancak karşı-devrimci hizmet eden bazı kör terör eylemlerinin gerekçe gösterilerek "yeni" Aydınlikçıları devrimci ve komünistlere karşı kinlerini kusması, üzerinde durulmaya değer bir konudur.

Parlamentarizm dışında halkın ve devrimcilerin politika yapma tarzını kabul etmeyen EMEP, ÖDP vb. gibi sosyal reformist partiler hırslarını devrimci ve komünistlere saldırarak almaya çalıştılar. Kürt ulusuna yönelik "etnik temizlik"lerin yüksek sesle dillendirildiği; linç olaylarının devreye sokulduğu dönemlerde bu kesimler kuynuklarını kısıp "itidal" çağrılar yapılar, devrimcilerin ve komünistlerin devrimci şiddet temelinde sürece müdahale çabalarına karşı bedenlerini siper etmekten geri durmadılar. Özellikle Evrensel Gazetesi'nin köşe yazarlarından bay İhsan Çoralar'ın "Düzene hizmetin bir kaç yolu" başlıklı yazısı bunun en tipik örneğidir. "Mecliste ve 'daha yukarıda' olanlarla; suikast ve bombalama eylemleri; çok ayrı mekanlarda ve ayrı araçların kullanılması olarak görülsede; aslında çok önemli bir noktada kesişmektedir, o da; ortamın gerginleştirilmesi ve toplumda infial yaratarak, emekçilerin politika dışına itilmesi amacıdır." (13 Mart '99 tarihli Evrensel Yazının başında özel vurgu yaptığımız bazı yanlış "eylem" biçimlerini gerekçe yapan Evrensel Gazetesi, faşist diktatörlüğe sıkılan her kurşun ve atılan her bombayı ayrı ayrı yapmaksızın "infial yaratarak emekçilerin politika dışına itilmesi amacı" olarak niteleyip devrimci şiddet eylemlerinin tümünü "karanlık güçlerle bağlantılı" göstermektedir. Faşist diktatörlüğün başta Kürt ulusu olmak üzere tüm muhalif odakları devlet terörüyle politika dışı etmeye çalıştığı bir ortamı sevinçle karşılayan EMEP vb. partiler, komünistlerin, devrimcilerin ve yurtseverlerin karşı-devrimci zora karşı devrimci zor ile politika yapma hakkını bir çırpıda "düzene hizmetin yolu" olarak damgalamaktadırlar. Genel kurmay ve Susurluk çetesinin bile iddia edemediği mesnetsiz suçlamalarla Sabancı ve Çankırı eylemlerini dahi "derin devletin işi" olarak nitelermekte hiç bir sakınca görmüyor Evrensel ve bağlaşıkları.

"Bir başka yan da; kim tarafından yapıldığı değışikde; kimin tarafından yönlendirildiği hala kuşkuyla olan Çankırı'daki suikastin (özel savaşın Karadeniz'deki yürütücülerinden Çankırı Valisi Ayhan Cevik'e yönelik yapılan devrimci eylem kastediliyor -bn-) arkasından, İstanbul'un kalabalık bölgelerinde bombalar patlatılması da seçim ortamını kendi istedikleri gibi yönlendirmek isteyenler tarafından ortamın terörize edilmesi doğrultusunda kullanıldı. Suikastin ve patlamaların TIKKO'nun bir kanadı tarafından yapıldığı öne sürülüyor ve eylemlerin bu örgüt tarafından üstlenildiği söyleniyorsa da; bunların gerçeğin sadece görünen yanı olabileceğini kabul etmek için pek çok neden var. Çünkü Türkiye'nin tarihinde; devlet güçleri tarafından köprüye, vapura bomba konulduğu, şu veya bu grupça üstlenilen pek çok eylemin devletin gizli örgütleri tarafından yapıldığı görülmüştür. Bunun en son örneği 'Sabancı suikastidir.' Bu yüzden; Çankırı suikastini TIKKO'nun bir kanadının üstlenmiş olması hatta yapmış olması da bu gerçeği değışitirmez." (Evrensel, 13 Mart '99)

üründür. Bu tür kör terör eylemlerinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine zarar verdiği, komünist ve devrimcilerin eylem çizgisiyle alakasının olmadığı net biçimde ortaya konulmak zorundadır. En başta PKK, yürütülen haksız savaşın sorumlusu ve direkt olarak tarafı durumunda olmayan masum insanların yaşamlarını yitirmesine neden olan bu "eylem çizgisi"ni mahkum edip halklara özeleştirilmesi gerekir.

Komünistlerin eylem çizgisi hiç bir tereddüte yer vermeyecek kadar açık ve nettir. Devrimci savaşın hedefi açıktırki karşı-devrimci savaş güçleridir. Bu, başta faşist diktatörlüğün temel savaş güçleri olan ordu, polis, MİT, devlet bürokrasisi, adli kurumlar ve bu kurumların yürütücüleri ve yöneticileridir. Bunların yanı sıra yerel olarak faşist diktatörlük tarafından örgütlenen karşı-devrimci odaklardır. Köy konucula-

Genelgelerle yönlendirilen "Bilim"

Ülkede yaşanan ekonomik ve siyasi krizle beraber, çelişkilerin de hızla derinleştiği, buna paralel olarak da gündem yoğunluğu içinde, başka dönemlerde önemli bir yer ihtiva eden kimi çelişkilerin gündemin alt sıralarında kaldığı bir süreci yaşıyoruz. Hakim sınıflar yaşanan krizin doğurduğu tepkilere karşı her zamankinden daha pervasızca saldırmakta, en ufak farklı bir sese dahi tahammül edememektedirler. Çünkü biliyorlar ki çelişkilerin keskinleştiği halkın ökesi dizginlerinden bir boşaldıysa hiçbir güç onu engelleyemez. Onun içindir ki hakim sınıflar toplum üzerinde terör estiren, vatan-millet naralarıyla "milli konsensüsü" sağlamaya çalışıyorlar. Bu saldırılarda toplumun her kesini nasibini alıyor. Biz, bu saldırıların son süreçte öğrenci gençliğe yansıması biçimini ve öğrenci gençliğin bu saldırılar karşısındaki durumunu inceleyeceğiz.

Öğrenci gençliğin gelişen akademik, demokratik ve siyasal perspektifli mücadelesini bastırmak için, hakim sınıflar, fiziki ve ideolojik olarak her türlü saldırı aracına başvurmakta. Kurumsal olarak YÖK, üniversitelerde öğrenci gençliğin ve diğer bileşenlerin üzerinde demoklesin kılıcı gibi dolanmaktadır. Hakim sınıflar bu saldırıların planlı bir şekilde geliştirmektedirler. Neyi ne zaman hayata geçireceklerini önceden yaptıkları çalışmalarla belirlemekte, gerekli altyapıyı hazırlamaktadırlar. Bir yandan fiziki saldırılarla toplumu yıldırırken, diğer yandan hayata geçirdikleri uygulamalarla bu saldırıların kanıksatma, toplumu ehlileştirme hedefini gütmektedirler. Örneğin MGK kararları bundan dört-beş yıl önce sivil hükümetlerce açıktan savunulmayıp "bunlar sadece tavsiye kararlarıdır" denilerek utangaçça savunulurken, bugün bu manevralara gerek bile duyulmadan MGK'nın her kararını eksiksizce uygulamakta ve MGK'nın hükümetler üstölüğü pratikte de görülmektedir. Yakın süreçteki 28 Şubat Kararları'na bakarak bunu net bir şekilde tespit edebilirsiniz. Aynı durumu üniversite cephesinde de görürüz. Devletin gerici faşist uygulamalarının üniversitelerdeki ayaklarını teşkil eden YÖK sistemi, yıllarca çeşitli burjuva partilerinin kaldırılaçağı yönlü vaatleri arasında yer alırken, bugün aynı partiler tarafından "YÖK'ün ne kadar gerekli olduğunu" savunusu yapılmaktadır. Brakalım YÖK'ün kaldırılması, onun "80 AFC'siyle" üniversitelere kazandırıldığını yetmiyormuş gibi, bu yılın başında çıkarılan yeni YÖK disiplin yasasıyla ve bir takım genelgelerle, MGK'nın üniversitelerdeki ayağı da iyice kuvvetlendirilmiştir. Bu politikaları hayata geçirirken de her zamanki yanlışta yöntemini kullanarak hedef sapıtma yoluna gidiyorlar. Bu genelgeler ve yeni yönetmelikler her ne kadar irtica tehlikesine karşı alınan önlemlerin bir parçası gibi yansıtılsa da işin aslının bu olmadığı açıktır. Faşizm, tüm toplumu terörize ettiği, hakimiyetini sağladığını düşündüğü koşullarda kendi politikalarını daha rahat hayata geçirebilir. Özellikle devrimci muhalefetin istenilen düzeyde olmadığı ve faşizmin halkın bi-

linç düzeyini istediği şekilde yönlendirdiği dönemler böyle koşulları ihtiva eder. Faşist devlet, son yıllarda bir yandan üniversitelerde sivil faşistleri ortaya salarak, polis ablukasını giderek sıkılaştırmakta, diğer yandan ise "irtica, vatan-millet vb." safsatalarla çeşitli idari tedbirler geliştirerek öğrenci gençliğin mücadelesini boğma hazırlıkları yapmaktadır. Bu öğrenim döneminin başında yürürlüğe sokulan yeni YÖK yasası, disiplin yönetmeliğinde yapılan değişiklikler ve yine MGK'nın direktiflerle üniversitelere YÖK vasıtasıyla "Milli Güvenlik" dersleri verilmesi, her türlü öğrenci örgütlenmesinin denetim altına alınması, engellenmesi bu idari tedbirlerden sadece bazılarıdır. Bu karar ve genelgeler ışığında son dönemde öğrenci gençliğin her türlü eylemine saldırılmakta, en ufak bir örgütlenmeye dahi izin verilmemektedir. Hakim sınıfların borazanı medya bu saldırıları meşrulaştırmak için olayları çarpıtmakta, bilinçleri bulandırmaya çalışmaktadır. Ve yine adına "bilim adamı" denilen adanmışlar, bütün bu saldırılara ortak olmakta, MGK'nın çanak yalayıcılığını yapmaktalar. Yukarıda da değinmeye çalıştığımız gibi, faşist devlet öğrenci gençliğe saldırılarını meşrulaştırmak için, yasa-larla güvence altına almakta ve bunları rutin bir çalışma olarak sunmaktadır. Genelge ve icazetle bilimsel çalışmalar yapıldığı, insanlığa yararlı bir şeyler üretildiği neredeyse görülmüştür? Öğrencinin, öğretim görevlisinin tüm düşünceleri ipotek altına alınarak, bireyin yeteneklerini özgürce toplumun hizmetine sunmasını gerektirdiği mevcut mudur? Bunun karşılığı koskocaman bir hayırdır. Söylediklerimizi biraz daha somutlamakta fayda var. 20 Şubat 1999 tarihli Radikal Gazetesi'nde; "YÖK'ün, MGK'nın irticai faaliyetlere karşı mücadeleyi başlattığı 28 Şubat '97 tarihli toplantısının 2. yıldönümüne girerken, üniversite yöneticilerine 'Milli Güvenlik' dersleri vermeye başladığı" şeklinde bir haber çıktı. Derslerin üniversite yöneticilerine irticanın eğitimdeki kaynaklarının önlenmesinde, MGK ve YÖK'ün birlikte hareket ettiğini ayrıntılarıyla anlatmak için düzenlendiği belirtiliyor. Haberin devamında, bu amaçla yapılan ilk derste, MGK'nın üniversite eğitimi üzerinde neden sürekli "hassas" bir şekilde durduğu konusunda aydınlatılan rektör yardımcılarının eğitilme YÖK ve MGK arasında gelişen işbirliğinin yasal dayanaklarını öğrendikleri anlatılıyor. Rektör yardımcılarında dağıtılan ve içerisinde 1982 Anayasası'nda konuyla ilgili maddelerin yer aldığı özel metinler doğrultusunda, üniversitelerde kurulmak istenen düzen anlatılıyor. Bu düzen şu şekilde formüle ediliyor:

- Anayasaya göre üniversitelerde öğretim üyeleri ve yardımcıları serbestçe her türlü bilimsel araştırma ve yayında bulunabilirler. Ancak bu yetki, devletin varlığı, bağımsızlığı, ülkenin bütünlüğü ve bölünmezliği aleyhinde faaliyette bulunma serbestliği vermez.
- YÖK, Atatürk ilke ve inkılapları doğrultusunda öğrenci yetiştirilmesine çalışır.

Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü yapılan her çalışmada esastır.

c) Devletin milli güvenlik siyaseti, milli güvenliğinin sağlanması ve milli hedeflere ulaşılması amacıyla MGK'nın belirlediği görüşler dahilinde, bakanlar kurulu tarafından belirlenen iç, dış ve savunma hareket tarzlarına ait esasları kapsayan siyaseti ifade eder. MGK, anayasal düzeni koruyucu, milli birlik ve bütünlüğü sağlayıcı, Türk milletini Atatürkçü düşünce etrafında birleştirerek milli hedeflere yönlendirici gerekli tedbirleri belirler.

İşte ülkemizdeki üniversitelerin durumu ve "bilimsel eğitimin" özeti bu metnin içindeki ifadeler net bir şekilde veriyor. Bu maddelerin kendi içindeki tutarsızlıkları da işin ayrı bir yanını oluşturuyor. Hakim sınıfların çıkarlarına göre şekillenen bir sistemin eğitim politikalarını da elbetteki bu çıkarlar sisteminin dışında tutamayız. Şimdi Anayasa'ya göre her türlü bilimsel araştırmayı "serbest" bırakacak, öbür taraftan da her olguda vatan-millet temasını vurgulayacak. Peki hangi kısıtlara göre bu tespiti yapacaksınız? Tabiki bir avuç azınlığın çıkarları sizin için temel kısıttır. Devletin ve milletin çıkarı dediğimiz aslında emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerinin çıkarıdır. Sizin bilime bakışınız da elbetteki "yüce" çıkarlarınızdan bağımsız olmayacaktır. Halkın çıkarlarına denk düşen bilimsel çalışmalara izin vermezsiniz, çünkü bu sizin için uygun değildir. Bu anlamıyla, o Anayasa'daki "bilimsel çalışmaların bağımsızlığı" lafı ikâyüzlü ve sahtekarca bir yaklaşımdan başka birşey değildir. Yukarıda sıralanan maddeler, Türk devletinin tarihi boyunca uyguladığı gerici faşist eğitim politikasının bir sonucudur sadece. Yani tüm demokrat ve bilim dostu görünme çabaları bile geleneksel şaşaklıktan söz konusu olunca aynı teraneyi tekrarlamaktan öteye götürmüyor onları. Bu anlamda Haluk Gerger, İsmail Beşikçi, Fikret Başkaya gibi emekten, özgürlükten yana bilimsel inceleme-araştırma yapan hocalar, "bölücüdürler, vatan hainidirler." Öbür yandan faşizmin savunuculuğunu yapan, bilim adamlığının yüzkarası halk düşmanları ise apölet apölet üstüne takıyorlar. Bunlar bir yandan bilim adamlığı onurundan bahsederken, öbür yandan MGK'nın önünde bir asker gibi hazırola geçerler. MGK'nın direktifleriyle ülkenin yüce çıkarları doğrultusunda bildiriler yayınlar, kınanması gereken bir durum varsa kınarlar.

MGK kimlerden oluşuyor? Ağırlıklı olarak askerlerden oluşuyor. O asker ki sözde siyaset yapma hakkı bile yokken, üniversitelerde nelerin okutulacağına, nelerin giyileceğine, üniversitelerden kimlerin uzaklaştırılacağına karar verecek, sen buna tipis tipis uyacaksın. Bilim etiğine zerre kadar uymayan bu duruma rağmen, utanmadan "bilimin evrenselliğinden, özgürlüğünden" bahsedeceksin. Madem neye, nasıl karar verileceğine, hangi çalışmanın ülkeyi bölüp, hangisinin bölmeyeceğine bilim adamları, üniversite hocaları dışında hep başkaları karar verecekse bunlara ne gerek var! Üniversitede polisin varlığından ra-

hatsız olmayan, yaptığı her çalışmanın, alakası olmayan birileri tarafından göz hapsinde tutulduğunu bile bile en ufak bir tepki göstermeyen, birer bilim adamı olmaktan çok emir kulu haline gelen kişiler nasıl bir bilimin temsilcisi olabilirler?

Bunun bu çalışmalar ve politikalar, öğrenci gençliği ideolojik olarak teslim almanın, düzene has uşak yetiştirmenin, tek tipleştirilmenin yaratılması amaçlıdır. Öğrenci Disiplin Yönetmeliği de öğrencinin sadece okulla ilgili sorunlarından dolayı değil, okul dışındaki herhangi bir eyleme katılması halinde bile öğrenciyi okuldan atma, uzaklaştırma gibi cezai müeyyidelere başvurulmasını olanaklı kılıyor. Yani okul yönetimleri artık bir nevi DGM işlevini de görüyorlar. Son dönemde üniversitelerden kimi öğretim görevlilerinin "irticai, bölücü" faaliyetlerde bulundukları gerekçesiyle uzaklaştırılmaları da bu politikaların çok yönlü hedeflerinden biridir. Hakim sınıflar uygulamalarına işlerlik kazandırabilmek için olguları farklı gösterme, karmaşıklarıma yöntemine sık sık başvururlar. Yukarıda üç sık halinde sıralanan maddelerde de anlaşılacağı gibi asıl hedef resmi ideoloji dışında hareket edebilecek ilerici demokrat öğretim görevlilerinin önünü kesmek, çalışmalarını engellemektir. Öğrencilerin demokratik örgütleri olan dernek ve benzeri oluşumların sıkı takip altına alınması, çalışanlarının "illegel örgüt üyesi" muamelesi görmesi, faşizmin, artık bir maska kullanma ihtiyacı bile gütmenden, üniversitelerdeki ilerici hareketlenmeleri sıkı bir denetim altında tutmayı, tümüyle pasifize etmeyi hedeflediğini ortaya koyuyor. Bu işi kimi hallerde o kadar ileri götürüyorlar ki emniyet amirleri üniversite bahçelerinde, anfilerde ellerinde mikrofona öğrencilere "ders veriyorlar." Üniversitelerde polisin varlık nedeni sorulduğunda ise "bizi üniversite yönetimi çağırıyor" diyebilirler. Ve hiçbir üniversite yetkilisi kalkıp bunun aksini savunamıyor. Bu durum "bilimin temsilcilerinin" devletin militarist güçleriyle nasıl bir işbirliği içerisinde olduklarının da açık bir kanıtı oluyor.

Hakim sınıflar, 12 Eylül'le birlikte getirilen YÖK ve gerici faşist ideolojilerini pompaladıkları eğitim sistemi yetmiyormuş gibi, MGK direktifli yeni genelgelerle, uygulamalarla saldırılarını çok yönlü sürdürüyorlar. Elbette ki bu saldırılar toplumun diğer kesimlerine yönelik saldırılardan bağımsız değildir. Estirilen şovenizm dalgası ve fiili saldırılardan öğrenci gençlik ve üniversitenin diğer ilerici bileşenleri de payna düşeni alıyorlar.

Peki bu saldırılara karşı sessiz kalmak, basit çıkarlar için bilim onurundan, insanlık değerlerinden taviz vermek ilericilikle, demokratikle bağdaşır mı? Şayet bugün Nazi kurbanlarını, ona karşı savaşan tüm insanları anıp; Hitler faşizmine destek sunan, bilimsel çalışmalarını onun vahşetinin hizmetine sunan "bilim adamlarını" lanetliyorsak, coğrafyamızda yaşanan tüm bu çirkeşliklere karşı mücadele günü bugün değilse, ne zaman? ●

Hakim sınıfların da söylediği gibi, "tarihi günler" yaşıyoruz. Artık bu tespiti yapmanın önemi kalmadı. Çünkü her sınıf ve katman bu tarihi günleri tespit edip sınıfsal konumu ve çıkarına göre az çok mevzilenmesini yaptı. Bu anlamıyla mesele, bu tespiti yapmak değil, bu tespitin gereklerini yapmak; bu tarihi günleri devrimin temel kurumlarının yaratılması için değerlendirmek, kısacası devrimci iç savaşı, haklı savaşı derinleştirip yaygınlaştırmakla beraber kurumlaştırmaktır.

Kürt ulusu, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın esir edilmesine karşı çok kısa sürede bu kadar yaygın ve çeşitli düzeylerde (kitlese gösteriler, askeri eylemlilikler, diplomatik girişimler vs.) ayağa kalkmasıyla, kurumlaşmada ve bunlar arasında koordineyi sağlamada büyük mesafeler katettiğini gösterdi. Aynı süreçte PKK'nın 6. Kongre çalışmalarını da tamamlaması, bu mesafenin büyüklüğünü ortaya koymaktadır. Kürt ulusu, içinde bulunduğumuz süreçte, devrimci savaşında çok avantajlı bir şekilde girmiştir. Emperyalist sistemin çok ciddi boyutlardaki krizi ve bunun Türk hakim sınıflarına olan doğrudan etkisi; Kürt ulusunun devrimci savaşımında bu günlerde bir çok mevziyi beklenildiğinden daha kısa sürede elde etmesine yo-laçabilir. Ancak bunun için sürecin bütünlüklü kavranılması ve bu çerçevede yapılması gerekenlerin net bir şekilde belirlenmesi gerekir.

İçinde bulunduğumuz devrim süreci, bölgedeki devrimci güçleri birleştirdiği oranda emperyalist güçleri ve bölgenin gerici egemen güçlerini de birleştirecektir. Elbette bunların arasında parçalanmalar da olacaktır. Bununla birlikte devrim, doğası gereği, karşı-devrimci cepheyi iç çelişkilerini keskinleştirdiği ve parçaladığı kadar birleştirecektir de. Bu yüzden her şeye rağmen bu gün sahip olunan hiçbir mevzi, kurum yeterli görülmemeli; geliştirilmeli ve güç ora-

nında bugünden iktidarlaştırılmalıdır.

Bugün yaşanan gelişmeler göstermiştir ki Abdullah Öcalan şahsında gerçekleştirilen saldırı, birçok devrimci parti ve örgütün tespit ettiği gibi, PKK ve Öcalan ile Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme meselesi olmaktan çıkmıştır. Meselenin, Kürt ulusunun taleplerini de içeren birleşik devrim olduğu anlaşılmıştır. Bu yüzden Kürt ulusunun bugüne kadar yarattığı devrimci kurumlar nitelik değiştirmek ve birleşik devrimin kurumları haline dönüşmek zorundadır. Bu görev aynı zamanda salt Kürt ulusal önderliğinin değil, ayrımsız her devrimci partinin, hepsinden de çok Maoistlerin görevidir.

Bu anlamıyla birleşik devrimin özellikle gerilla bölgelerinde halk iktidarlaştırmasını gerçekleştirmek için her zamankinden daha fazla koşulları müsaitken, henüz bu iktidarlaştırmanın, daha somut ifade edersek Kızıl Siyasi İktidarlardan kurulmasının önünde engeller vardır. Bunun en başta geleni halen bu stratejiktaktik politikanın devrimin nesnel koşullarıyla bütünleştirilememesidir. Devrimin birleşik karakterinin açık bir şekilde tespit edilmesine, iç savaşın kızgın, amansız ve acımasız koşullarında bu kadar yaygın örgütlülüğün (başından beri bahsettiğimiz şekilde özellikle Kürt ulusunun sahip olduğu örgütlülük düzeyi) olmasına rağmen; bu politikanın yaşama geçmemesi, yığınların devrimci enerjisini, çabasını doğru kanallara edememe, sürecin görevleriyle bütünleştirilememesi gerçekliğini ifade etmektedir.

Bununla birlikte yeterli olmasa da devrimin doğru bir rotaya her zamankinden daha çok girdiğinden bahsetmek mümkün. Bu satırları yazarken PKK 6. Kongresi'nin ancak genel hatlarıyla öğ-

"Ne yapmalı?"

rendiğimiz kararlarında bunun somut adımları görülmektedir. Kendilerinin ifade ettiği şekliyle Türkiye devriminin örgütlenmesine dönük "Anadolu Halk Kurtuluş Ordusu"nun oluşturulması ve Irak Kürdistanı için ayrı bir partileşme kararları, hem birleşik devrim ve hem de halen belli eksiklikleri içerse de bölge devriminin doğru bir hatta ilerlemesi için atılmış olumlu bir adım olarak nitelenebilecek kararlardır.

Kürt ulusu kabul etse de etmese de, devrimci savaşla objektif olarak bölge devriminin öncülüğünü yapıyor. Siyasal sloganlarında bu somut durum ifade edilse de ideolojik-politik öncülük olarak henüz bunun somut adımlarının atıldığını söylemek mümkün değildir. Kürt ulusal hareketi devrimci iç savaşı yükselterek enternasyonal görevlerini bölge halkları için en üst düzeyde yerine getirirken, bu devrimci savaşını bölge halklarının kaderiyle bütünleştirmesinde bilincindeki "ulusal" engellere takılıyor. Bu noktayı fazla uzatmadan ama yine de güncel iki somut durum üzerinde açmayı zorunlu bir görev sayıyoruz.

Yaşadığımız günlerde Kürt ulusal hareketinin en çok ihtiyaç duyduğu ve kendisine neresinden bakılırsa bakılsın her şeyden çok fayda getirecek olan şey, Türk halkının örgütlü desteğidir. Türk halkı, özellikle de Türk işçi sınıfı (ki çoğu işyerinde Kürt işçilerle birlikte sayıca neredeyse yarı yarıya oranlarda çalışmaktadır) yaşanan onca şeye rağmen ve faşist diktatörlükten mevcut bilinciyle büyük oranda kopmuş ve devrimcileşmeye en açık halini yaşarken mücadelesini ekonomizmden ve devrimci olmayan sahte önderliklerinden koparamamıştır. Bu anlamıyla kentlerde özellikle işçi sınıfının ve emekçi halkın poli-

tik bilinci gerillanın mücadelesiyle birleştirilemezse sürece ilişkin yapılan tüm doğru tespitler salt teorik "doğru" görev-zelikler olarak kalacaktır. Bu politik kaynaşma tek başına soyut ya da genel siyasal çağrılarla gerçekleşmez. Bizzat güncel, taktik politikaların belirlenmesi ve bunun somut bir şekilde hiç vakit kaybetmeden örgütlenmesi gerekir. Bu saydıklarımızın yerine getirilmesi, çapına, büyüklüğüne ve her türlü program düzeyindeki farklılıklarına rağmen her devrimci parti ve örgütün özellikle de Maoistlerin eteleyemeyecekleri nesnel bir görevdir. Türkiye ve T. Kürdistanı devriminin geldiği aşamada, nesnel koşullar ayrımsız her devrimci parti ve örgüt için "Kürt solu", "Türk solu" gibi tanımlamaları geçersiz kılmaktadır. Her şeyden önce bu anlaşılacak zorundadır. Kürt ulusal hareketi dediğimiz gibi bu noktada doğru tespitler yapmasına rağmen halen tespitlerinin somut politikasını üretmemekte ve pratik adımlarını atmamaktadır. Elbette özellikle Kürt ulusal hareketi için Türk şovenizmi belli oranlarda dönemin bu devrimci görevlerini yerine getirmede bazı zorluklar çıkarıyor. Ancak bırakalım şovenizmden sosyal-reformistler ve sosyal şovenler çekinsin. Bu noktada ezilen ulus devrimcilerinin daha cüretli ve özgüvenli hareket etmesi; bu çelişkiden kaçmak yerine ortak pratik içerisinde çözümüne yüklenmesi gerekir. İhanete uğrama ve ortak mücadelenin sonuçları ve kazanılmış mevzilerinin ortaklaşmasında yine "ezilen" pozisyonunda elleri boş kalma korkusunun, çekincesinin ön tıkayıcı olacağı ve statükoları perçinleyeceği açıktır.

Bir başka güncel örnek ve görev ise yine yanbaşımızdandır. ABD ve İngiltere emperyalizminin öncülüğünde Irak halklarına yönelik süregiden bombardımanlar ve ekonomik ambargo gibi uygulamalarla büyük sıkıntılar çeken Irak halklarıyla dayanışmada devrimci hareket, özellikle de Kürt ulusal hareketi yeterince duyarlılık gösterememiş; gene genel söylemler dışında küçük de olsa devrimci bir eylem gerçekleştirilmemiştir. Evet Kürt ulusu bugün bir varlık-yokluk savaşı veriyor. Bu durumdayken belki başka halkların somut sıkıntılarını es geçmekte kendisini haklı görebilir. Zaten biz de bu noktada Irak halklarının kendi kaderini belirleyeceğini; bunu kendisinden başka hiçbir iradenin gerçekleştiremeyeceğini söylüyoruz. Ancak somut bir dayanışma eylemi, yazılıp çizilen onca tespitten daha anlamlı olacaktır ve zaten kaybedecek bir şeyi olmayan Kürt ulusunun devrimci savaşına, bu küçük desteğin karşılığı beklenenden daha fazla olacaktır. Ancak bu noktada PKK, Kuzey'de yaptığı gibi Güney'de de kendisini her düzeyde sadece Kürtlerin geleceğiyle sınırlarsa, bu doğru örgütsel açılım, orada da bugünkü açmazlarıyla karşılaşacak ve "bölge devrimi" gibi sloganlar doğru olmakla birlikte bundan öteye bir gerçeklik haline dönüşmeyecektir.

Kürt ulusal hareketi gelinen aşamada stratejik tespitlerinde köklü bir değişiklik yapmak zorundadır. Çünkü bugün önderliği üzerinden yaşananlar ne 9 Ekim'le başlamıştır ne de bazı Kürt dostlarının ya da yardım vaadinde bulunan devletlerin son anda komploya dahil olmasıyla açıklanabilir. Evet ortada bir komplo vardır şüphesiz ve buna ilişkin yapılan değerlendirmelere katılmamak mümkün değildir. Bununla birlikte 9 Ekim'le başlayan ve "komplo süreci" olarak adlandırılan gelişmelerin yaşanması, şartların zorunlu bir sonucuydu ve bunu tarihsel geçmişinden kopararak değerlendirmek doğru olmayacaktır. Evet, Kürt sorunu, dünya gündeminde gerillasıyla, siyasi kurumlarıyla, kültürüyle, önderliğiyle bu kadar yer alırken; Ortadoğu coğrafyasında kendisine "en alt düzeyde" bile olsa yer bulamamaktadır. Bu çelişkinin nedeni Kürtlerin ve Kürdistan'ın tarihsel, toplumsal gelişimidir.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın bu anlamda bir uluslararası korsanlık girişimiyle yakalanıp esir edilmesi, dediğimiz gibi diplomatik bir tezgahla açıklanamayacak düzeydedir. Bir ulusun iradesi ve kaderidir söz konusu olan. PKK, daha önceki Kürt isyanlarının yenilgilerinin nedenlerini o dönemin tarihsel, toplumsal şartlarıyla açıklıyor ve vurgularını daha çok bu isyanların önderliklerinin dayandığı feodal-aşiret yapısına ve bunların arasındaki parçalanmayla yapıyordu. Bu yenilgileri, bu önderliklerdeki "ilkel-milliyetçi" ideolojiye bağlıyordu. Ve bu değerlendirmeleri doğru nedenlere ve bilimsel bir yöntemle dayanıyordu.

Aynı yöntem, PKK'nin çıkış koşullarına ve bugün önderliğinin yaşadığı çok daha kapsamlı ve karmaşık gelişmelere de uygulanmalıdır. Bu anlamıyla Kürt ulusal hareketinin bu süreçteki hatası, çeşitli emperyalist ve bölgesel gerici güçlerle diplomatik ilişkilerde bulunması değildir. PKK bu ilişkilerde bağımsız politik hattını korumuyor olsaydı zaten süreç bu noktaya gelmezdi. Ayrıca bu arayışlar ve ilişkilerin yarattığı olumsuzluklar, bu sürecin nedenleri değil sonuçlarıdır. Bu yüzden bunlardan yola çıkarak birçok çevrenin Kürt ulusal hareketine dönük yaptığı "reformizm" değerlendirmeleri temelsiz kalmaktadır.

Fazla uzatmadan söyleyecek olursak; PKK'nin kurucusu ve ideolojik-politik önderi Abdullah Öcalan'ın temel stratejik yanlışları, son yıllara ait değil; Türkiye ve T. Kürdistanı devrimini tahlil ederken kendisine ait ayırım ve çıkış noktası yaptığı "Kürdistan Sömürgeci" tespittir. Bu tespit bir yandan Kürt ulusunu bugünlere getirirken, bir yandan da az önce belirttiğimiz çelişkiyi çözmek bir yana onu derinleştirmekle "en alt düzeyde" bir "siyasal çözüm"ün dahi önünü de tıkamaktadır. Daha Lozan'da "ulusal" sınırlardan çıkıp, uluslararasılaşan "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin" sorunu, Kürdistan'ın somut şartlarında Kürt ulusunun bir yandan

bölünüp parçalandığı ve yok sayıldığı, inkar edildiği koşullarda, daha o yıllarda, hiçbir duygusallığa yer vermeksizin enternasyonal proletaryanın mücadelesine bağlanmıştır.

"Kürdistan Sömürge"dir tespitini bu açıdan değerlendirmek ve eleştirmek Kürt ulusunun haklı ve devrimci savaşını görmezden gelmek ya da bu savaşın Kürt ulusunda yarattığı muazzam devrimci değişimi ve dönüşümü hiçe saymak anlamına kesinlikle gelmez. Bugün bu değerlendirmeyi ve eleştiriyi yapmak, gelinen aşamada Kürt sorununun çözümündeki tıkanıklığın aşılması, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye ve T. Kürdistanı halklarının ortak kurtuluş mücadelesinde gelişmelere yön verebilmek ve sokakta, dağlarda çatışan savaşçıların "ne yapmalı" sorusuna verdikleri cevabı geliştirebilmek içindir ve gereklidir.

Bugün güncel somut ve doğru talep olan "Abdullah Öcalan'ın can güvenliği garanti altına alınsın" sloganı etrafında birleşilebilecek tüm kesimlerle her türlü örgütlenme ve eylem düzeyinde birleşmek zorunludur; sürecin stratejik-taktik hedefi yukarıda açmaya çalıştığımız nesnel koşullar üzerinde birleşik devrimin örgütlenmesini sağlamak ve iktidar kurumsallaşmasını oluşturmak olmalıdır. Bu örgütlenme ve kurumsallaşma yine birleşik devrimin karakteri ve bugüne kadar geliştiği strateji üzerinde, gerillaya dayanmalıdır. Gerilla için de mevcut yoğunlaştığı alanlarda etkili vuruşlar yapmak önemliken, özellikle Karadeniz, Akdeniz vb. T. Kürdistanı dışındaki bölgelerde vuruşlar yapması, Çankırı'daki eylem örneğinde olduğu gibi yığınların bilincinde bu süreçte daha etkili olacaktır ve mevcut çelişkilerin daha da derinleşmesine yolaçacaktır.

Son olarak değinmek istediğimiz konu, son günlerde gündemi işgal eden ve bazı eylemlerde sivillerin olması üzerine yapılan tartışmalardır. Aslında bu konuya da doğru bakış açısı, yine buraya ka-

dar söylediklerimizde net bir şekilde ortaya konmuş olmasına rağmen, daha somut ifade etmek zorunluluk oldu.

Öncelikle şunu söylemek gerekiyor: Bir ulusun, ulusal onuruna, kimliğine, iradesine ve önderliğine, tarihine, değerlerine bu kadar alçakça ve adice saldırılarda bulunulması durumunda Kürtlerin tepkisi her şeye rağmen kontrollü, disiplinli ve hedeflerini doğru bulan bir tarzda olmuştur. Bununla birlikte Çankırı eyleminde olduğu gibi belirlenen hedefin yanısıra halktan insanlar da bu süreçte çeşitli düzeylerde can ve mal kaybına uğramışlardır. Devrim, bir şiddet hareketidir ve bunların olması istenirse de doğaldır ve anlaşılardır ve belki de daha üst boyutta bu tür durumlar yaşanacaktır. Boylesı sıcak bir iç savaş ortamında, niyetten bağımsız olarak, hedef alınmamasına rağmen sivil-halktan insanların ölmesi, zarar görmesi, üzücü olmakla birlikte anlaşılır bir talihsizlik olarak kavranmalıdır. Ancak buna karşılık, en son çok tartışılan Mavi Çarşı eyleminde olduğu gibi sivil halktan insanları direk hedef alan eylemlilikleri onaylamak, kabul etmek mümkün değildir. Devrim bir şiddet hareketidir, ancak kontrollü ve hedefi ile niteliği belli bir şiddet hareketidir. Yığınların dağılık, yalpalayan ve yönünü bulamayan hareketinin düzenlenmesi ve devrimci savaşın kuralları ve yasalarıyla yönetilmesidir devrimci önderlik.

En örgütsüz ve geri bilinçli kitlelerin aniden patlak veren şiddet hareketlerinde bile hedefin bu anlamda çok şaşmadığına tarihte bir çok olayda tanık olunmuştur. Bunu söylerken elbette herşeyin tıkır tıkır saat mekanizması gibi düzenli işlediğini ya da işleyeceğini söylemek ve böyle olmasını beklemek değil tutumumuz. Bu hayalci bir tutum olacaktır. Bununla birlikte "Milliyetçi Kürt İltikam Tugayı" adlı "yeni kurulduğunu" açıklayan örgütün "kontROLSÜZ şiddet" mantığını hangi gerekçeyle dayanırsa dayansın kabul etmek ve anlayışla karşılamak doğru bir tutum olmayacaktır.

Kürt ulusal hareketinin bu noktada bu eylemleri sahiplenmeme tavrı olumluyken, eleştirmemesi ve bir anlamda anlayış göstermesi sürecin devrimci görevlerinin yerine getirilmesinin önüne engel olacaktır. PKK bu konuda "ulusal önderlik" görevini yerine getirmek zorundadır.

Diğer yandan; bu yanlış eylem ve kitle çizgisini bulanıklaştıran ve devrimci olmayan anlayışı eleştirmek adına, bunu gündemleştirmek, daha doğrusu, bir ulusun iradesiyle karşı karşıya getirmek de devrimci bir tutum değildir. Faşist medyanın köşe yazarlarıyla neredeyse noktasına virgüle aynısı açıklamaları yapmak reformistlerimize doğrusu çok yakıştı! ÖDP ve EMEP'in bu sorumsuz açıklamaları; yine açıklamalarında yer alan ve neredeyse tek doğru belirleme olan "yanlış eylem sonuçta yapanlara zarar verir" anlayışında olduğu gibi; kendilerine dönecektir.

Savaş nakış işlemeye, her şeyin cicili bicili olduğu, parıldadığı bir ziyafet düzenlemeye benzemez. Devrim yıkmaya eylemdir. Yıkarken yeniyi inşa etmektedir. Geleceği inşa etmeye gücü olmayanların, devrime nelesi yetmeyenlerin, yıkmaya eylemine karşı, devrime karşı kararsız ve sallantılı tutumlarını kabul edemeyeceğimiz gibi; istemediğimiz bazı olumsuzlukların gerekçe yapılması da kabul edilemeyecek, istenmeyecek bir tutum olacaktır.

Yanlışların, olumsuzlukların ve devrimci hattı bulandırmaya yarayan her politikanın boşa çıkarılmasını sağlayacak olan; bunlar karşısında yaygara yapmak değil, devrimci savaşın önünü açarak geliştirecek ve kurumsallaştıracak pratiği sergilemektir. Koşullar devrimcidir ve devrimci olmayan, devrime tutunmayan, şu veya bu düzeyde devrime katılmayan herkesi, parti ya da örgütü, sınıfı, davranışı, politikayı kusakacaktır. Başka türlü olmasını bekleyenler, kendilerine daha sağlam korunaklar bulsunlar. ●

Zorunluluğu kavramak bilinci özgürleştirir; Özgürleşen bilinç yaşamı dönüştürmenin öznesidir

1

"Nasıl değiştiriyoruz; bir nesnelliği değiştirme eylemine girerken öznel dünyamız nasıl

değişiyor?" sorusu zorunlu olarak, değişimden ne anlıyoruz, nesnelliği nasıl ele alıyoruz, olguları nasıl yorumluyoruz ve onları bilimsel dünya görüşümüz MLM'nin süzgecinden ne kadar geçiriyoruz?" sorularını da beraberinde getirmektedir. Çünkü olguları çözümlemekte, bu çözümlemelere uygun çözümleri pratiğe geçirme arasında sıkı sıkıya bir ilişki vardır. Mevcut çelişkileri (gerek nesnellikte ve gerekse öznel dünyamızda) bilimsel bir biçimde tespit etme ve bu tespitler doğrultusunda, mevcudiyeti devrimci dönüşüme uğratmak için araç ve yöntemler bulma birbirini butanlayan kavramlardır. Bunu böyle belirlerken, bir olguyu doğru tanımlamanın devrimci tarzda gelişim ve dönüşüm için yeterli olacağı anlaşılmamalıdır. Olguyu doğru tanımlama meselesinin bir ayağı ise onu neye göre nasıl değiştireceğimizde meselesinin ikinci ki en önemli ayağıdır. Anlatmak istediğimiz teori ile pratik arasındaki Marksist bilimsel uygunluktur. Bahis konusu olan çerçevede, doğru bilimsel tespit edilen bir olgu, doğru bilimsel bir yöntemle süreçlere müdahale etmeyi de beraberinde getirecektir.

Doğru tespit edilen bir yöntem pratikte çelişkilerle dövüştükçe, bir yandan çelişkileri gelişimin diyalektikliğine göre çözerken, diğer yandan çözüme ve çelişkilerdeki çözümlere göre başka çelişkileri açığa çıkaracak, yöntem ve teorideki yetmezlikleri ortaya koyacaktır. Bu teorinin pratikteki sınaması ve aynı biçimde geliştirilmesidir. Teorinin pratiğin örsünde dövülmesiyle ortaya çıkan yetmezlikler, yine doğru bir analizle bizi yeni sentezlere götürecektir ve bu devrimsellik içinde gelişme yön verme yetileri güçlenmiş olacaktır. Yani nesnel olan toplumsal gelişme, nesnel olduğu kadar, insanın eylemi aracılığıyla gerçekleşen yasalarca yönetilmektedir. Gelişim ve değişim ne salt nesnelerin yasalarıyla, ne de salt insan faktörünün yasalarıyla açıklanabilir. Tarih hem nesnel yasalara göre hem de zenginliğin üreticisi ve saltanatları devrimlerle yıkan büyük altüst oluşların yaratıcısı insan öznesinin yasalarına göre gelişim göstermektedir. Burada ki diyalektik iyi kavramak gerekir. Eğer insan nesnel yasaları, bunların iç dinamiklerini anlayamazsa gelişimin birer öznesi olamaz. Aynı biçimde nesnel yasaları anlayıp, salt onun bilgi teorisiyle yetinseydi, sonuç yine aynı olurdu. Demek ki insanı gelişimin ve değişimin öznesi yapan temel öğe, bilginin eyleme ve zorunluluğun pratiğe geçişidir. İnsan yaşamı tanıdıkça, yaşamın

değişiminin üzerindeki etkisini, gücünü görebilir ve bu iki öğeyi kavradıkça ya-

şam değiştirme uğraşına girer. Kısaca tarihsel süreci irdeleyerek, konumuzun özü olan olguları devrim idealimize denk düşer tarzda ne oranda yorumlayabiliyoruz, değişime uğratabiliyoruz ve bu ileriye gidişin öznesi olma görevini ne kadar yerine getirebiliyoruz sorularına açıklık getirmeye çalışalım.

İnsanlık, nesnel yasaları irdeleyip anladıkça, kendi öznel gücünü bu yasaları kavrayışı içinde harekete geçirip değişimin-gelişimin öznesi olan misyonunu yerine getirdikçe, artık nesnellüğün hakimisi ve yön vericisi olmaya başladı. Bu tarih açısından önemli bir süreci teşkil etmektedir. Söz konusu hakim oluş, doğada, doğayı insanlığın kendi çıkarına göre değiştirmesi ve kullanmasını getirirken, toplumda, özel mülkiyetle beraber, insanın insan üzerindeki egemenliği tarzında şekillenmesini getirmiştir. Artık insanlık tarihi lakabinde toplumsal varlığın tarihi sınıf savaşlarına göre ilerleyip geliyordu. Ve her toplumsal dönemin hakim olan sınıf, insanlığı (ezilen geniş halk katmanlarını) kendi çıkarlarına göre bir kalıba sokmaya çalışmış da bu toplumsal gelişim içinde filizlenen her yeni, eskiyi yıkmayı becermiştir. Toplumsal varlığın yasalarının gelişimi ve bu gelişimin içinde sınıf çatışmaları olarak **tezahür eden insanın eylemi toplumu hep** ileriye taşımanın motoru olmuştur ve insanlığı günümüz toplumsal aşamasına getirmiştir. Fakat bu sınıf çatışmalarında (yaşanan sosyalist devrimleri tartışma dışında tutuyoruz) ezilen yığınlar tarihin ve gelişimin objektif olarak esas özneli olmalarına rağmen, kendi önderliklerinde bir devrim yaratamamışlardır. Bu sınıfsal çatışmalar sonucunda her yıkılan özel mülkiyete dayalı toplumsal sistemin yorini, yine özel mülkiyete dayalı başka bir toplumsal sistem almıştır. Kölecilik, feodal, kapitalist toplumlar gibi... Söz konusu toplumsal değişimler içinde özel mülkiyet varlığını devam ettiren, her toplumsal aşamada ezen sınıflar değişmiş ve her ezen sınıf iktidarı sürecinde geniş halk kesimlerini sömürü ve baskı kaskacının altında inim inim inletmiştir. Kapitalizmin şafağıyla birlikte ezilenler açısından durumun nitelik bir değişikliğe uğradığı yeni bir süreç başlamıştır. Sanayinin gelişmesine paralel olarak, kapitalizmin bağında doğan ve onun mezar kazıcısı olan proletaryanın sınıf hareketi topluma damgasını vuran yeni sınıf çatışmasının zorunlu bir sonucuydu. Yaşanan sınıf çatışmasında, ezilen sınıf olan proletaryayı kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkarmak, ilerleme, insanlaşma ve ezilenlerin makus talihini değiştirme açısından ciddi bir önem arz ediyordu. Tamda bu hususta, bilimsel bir biçimde nesnelliği açıklamak, yorumlamak, çelişkileri yerli yerinde derinlikli olarak belirlemek, ilerici dinamikleri misyonuna göre konumlandırmak için gerekiyordu. Ve büyük deha-lar MARKS ve ENGELS böyle bir ihtiyaca

cevap olarak, kendilerinden önce yaratılmış bilimsel birikimin üzerinden bütün bir insanlığın gelişim tarihini doğru bir biçimde değerlendirmiş, doğanın ve toplumun gelişim yasalarını keşfetmiş, yaşadıkları çağın tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermiş, aydınlık yarınları yaratabilmenin manifestosunu kaleme almış, bu düşünsel ve pratik faaliyetleriyle insanlığın tarihine büyük bir not düşmüşlerdir. Artık ezilenler nezdinde proletarya kendiliğinden bir sınıf değil, kendisi için bir sınıftı. Tarihsel materyalizm ve diyalektik materyalizmin bilimselliği ışığında dünyanın ve insanlığın yorumlanması olan Marksizm, proletaryanın geleceğe yürüyüşünde klavuz alacağı bir silahtı ve ezilenler nezdinde proletarya bu silaha kavuşmuştu.

Bilginin eyleme, zorunluluğun pratiğe geçirilmesi Marksizmin bilimsel bir gerçeğidir. "Marksizmin bir doğma değil, bir eylem klavuzu olması" realitesi, komünist partisini ihtiyaç kılmıştır. Özcesi, proletaryanın dünya görüşü Marksizm, dünyanın tanımlanması-yorumlanması, toplumsal varlığın irdelemesi ve toplumdaki sınıf çelişkilerinin yerli yerinde açıklanması iken, komünist partisi de geleceği özgürleştirerek proletaryayı ve onun mütefik güçlerinin kendi bilinci -ki bu insanlaşma ögesidir- doğrultusunda eyleme geçmesini, yaşamı-toplumu- devrimci bir tarzda değiştirmesinin aracıdır. Ve proletarya dünyayı değiştirecekse bu iki silaha sıkı sıkıya sınılan zorundadır. Bunu becerememesi durumunda proletarya özgürlüğünde ezilenler, ne değişimin-değişiminin en köklü ifadesiyle devrimlerin öznesi olabilirler, ne de örgütlenebilir, yeteneklerini ve güçlerini kendi çıkarlarına göre konumlandırılabildiler. Çünkü özel mülk dünyasının toplumsal biçimlerinden kapitalizm (günümüzdeki en üst biçimi emperyalizm) toplumsal üretimi, doğal zenginlikleri, bilimi kendi çıkarlarına göre yönlendirerek, her türlü üst yapısal kurum ve kuruluşları derinleştirerek ezilen sınıf ve katmanlara karşı güçlü bir denetim ağı oluşturmuştur. Bu denetim ağı zor, baskı ve sömürden gidasını almaktadır. Üretim araçlarına sahip olmanın avantajıyla geniş üreten kesimlerin üretim değerlerini gaspeden burjuvaziyi (farklı sosyo-ekonomik yapılara sahip toplumsal oluşumlardaki hakim sınıf) alt etmek için devrimci zoru örgütleyecek ve ezilenlerin yetilerini, çıkarlarını sistemli hale getirecek örgütlü olan komünist partisinin önderliği şarttır. İşte bir zorunluluk ve zorunluluğun araçlarının yaşama geçişi. Fakat burada önemli bir soru akla gelmelidir. Komünist partisinin saflarında yer alan bireyler hangi tür bir kişilikle komünist partisinin siyasal-ideolojik-askeri hedefleriyle bağdaşabilirler. Şurası bir gerçek ki insanın nesneleştirildiği ve insanlar arasındaki ilişkinin nesneler arası ilişkiler derekesine indirgeyen burjuvazinin yarattığı kişilikle, komünist partinin ideolojik duruş ve si-

yasal hedefleri bütünleşemez, hareket tarzında komünist partisinin esnekliğine, kapsayıcılığına, araştırmacılığına, dönüştürücü ve değiştirici gücüne ulaşılamaz. Komünist partisinin saflarındaki duruşumuz nasıl olmalıdır sorusunun cevabı, bugün parçalanması gereken burjuva ve küçük-burjuva yaşam-düşünme-olgulara yönelme biçimini irdelitemiz gerekli kılmaktadır. Ki, yıkmanızı gereken bir olguyu ve bu olgunun oluşum temellerini yorumlayamazsak, yeniyi ulaşma adına attığımız her adım, karanlıkta el yordamıyla gerçekleşen bir yürüyüşü andıracaktır. Bu bağlamda özel mülk toplumsal evresi olan kapitalist sistemin yarattığı kişiliklere, insan ilişkilerine değinmekte fayda vardır.

Özel mülk dünyasında, üretim araçlarına sahip olan egemen sınıf, üretim araçlarına sahip olamayan ama üretim araçlarıyla emeğini birleştirerek üreten sınıf ve katmanları, gerçek işlevinden uzaklaştırmak için özel bir çaba sarfeder. Kastımız olan ezilen sınıf ve katmanların gerçek işlevi, üretim içindeki duruşu ile ilerici misyonu gereği, toplumsal varlığın öznesi olma gerçekliğidir. Fakat üretim araçlarına sahip olmakla, toplumsal varlık ve ezilen yığınların üzerinde hakimiyet kuran egemen sınıf, bilinçli ve özel bir yönelimle tarihin, zenginliklerin yaratıcısı olan sınıf ve katmanları nesneleştirir. Yani özel mülkiyet sınıf karşıtlarının varlığına özdeşir ve sınıfların varlığı, ekonomik, siyasi, ideolojik zeminde sınıf savaşlarının varlığıdır. Sınıf savaşlarının varlığı ve her sınıfın kendi çıkarlarına göre savaşım araçlarını geliştirmesi ve istediği sonuçları alması biçiminde ilerleyeceği gözönünde tutulduğunda, hakim olan sınıflar iktidar avantajını kullanarak azımsanmayacak başarılar elde eder durumdadırlar. Ki üretim araçlarının özel mülkiyetinin iç yasaları da insan emeğini ve insanlar arası ilişkileri nesneleştirdiği gözönünde tutulduğunda, hakim sınıfların avantajlı durumu daha iyi anlaşılır. Bu çerçevede kapitalist toplumun yarattığı insan tipi, kapitalizmin iç yasalarının bir sonucu olduğu gibi, kapitalist toplumda hakim olan burjuvazinin kendi egemenliği için gerici olan tüm öğelerle bütünleşerek kurduğu hakimiyet araçları ve organlarıyla (devlet, hukuk, "felsefe", ahlak, kültür vb.) bilinçli bir yönelimi sonucudur.

"Değişimin ve metalar dünyasının gelişimi sonucu, insanlar arasındaki ilişkiler yerlerini nesneler arası ilişkilere bırakacaktır. İnsanlar arası ilişkileri nesneler kuracak ve nesneler ne kadar önem kazanırsa insanlar kendi içeriklerinden o kadar boşalmış olacaklardır" der MARKS. Burada kapitalist sistemin temel öğelerinden olan üretilen ürünün metalaşması ve bu ekonomik politığın insanı yabancılaştırmasını anlatılmaktadır. Kuza, insan emeğinin kapitalist sistemde makinenin bir ör-

geni haline gelip metalaşması, yine insanın kendi öz benliğinden uzaklaşması, kendisine yabancılaşmasıdır. Yani özne olan emek, emekçinin mülkiyetinden ayrılmış, yabancılaşarak emekçinin üzerinden bir hakimiyet biçimi olmuştur. Konunun önemi açısından uzun bir alıntıyla sözü yine MARKS'a bırakalım.

"Karşılıklı bağlantılar içinde, nesnelerimiz konuşulur tek anlaşılır dildir. İnsanal bir dili anlamazdık ve o dil etkisiz kalırdı. Bir yanda insanal bir dil, bir dua, bir yalvarma, öyleyse bir küçük düşürülme olarak görülür ve duyulur. Öyleyse utançla alçalma duygusu ile konuşulur ve öte yandan bir sakıntısızlık ve bir zarıplık olarak alınır ve yadsınırdı. Biz hepimiz insanal varlığa öylesine yabancılaşmış ki, insanal varlığın dolaysız dili bize insan onuruna bir saldırı ve tersine maddi değerlerin yabancılaşmış dili ise bize kendine güvenen ve kendini öyle gören doğrulanmış onur olarak görülür." Buradan MARKS yabancılaşmanın esas nedenlerinin temellerine iner. **"Yabancılaşma doğrudan doğruya insanın özgül niteliğinden doğar ama gerçekleşmek için toplumun belli bir gelişmesini öngerektirir. Birey ile topluluk arasındaki karşılıklı diyalektik etki, insanal etkinliğin bir biçime bürünmesine yolaçar. İnsanın nesnel belirtisi, üretici ve yabancılaşan ve sonunda onu egemenliği altına alan bir nesne durumuna dönüşür. Aynı zamanda kendi yarattığı şeyin bağımsız ve gitgide düşman bir varlık kazandığını gören insan, ürünü ne kadar zenginleşirse o kadar yoksullaşır ve kendi kendine yabancılaşmış olarak, sonunda kendi yarattığı olduğı nesnelerin tutsağı olur. Onu toplumsal, yani insanal davranışına dek bu nesneler yönetir."**

Demek ki, sorunun özünde yatan, yabancılaşmanın özel mülkiyetin bir sonucu olduğu kadar, yabancılaşmış emeğin de özel mülkiyeti geliştirdiğidir. Ve günümüz kapitalist sisteminde yabancılaşmanın geldiği düzey ortadadır. Toplumsal ilişkiler metalar arası ilişkilerle belirlendiği gibi, ezilen ve üreten kesimlerin kendi etkinliklerinin gereği olarak emek, niteliğini yitirmiş, metalaşmıştır. Ve üreten kendi ürettiğine yabancılaşmış, kendi ürettiği onun üzerinde bir hakimiyet haline gelmiştir. Özcesi, aynı bir araştırma konusu olan yabancılaşmaya, burada yüzeysel değinerek konumuzla olan ilişkisini kurmaya çalışırsak, kapitalist sistemle birlikte, yabancılaşma toplumun her alanını sarpıp sarmalamıştır. Kapitalizmin (özel mülkiyetin) iç yasalarının yarattığı bu sonuç, günümüz emperyalist aşamada daha da ilerleye gitmiş ve adeta insan, insanlığa yabancılaşmıştır. Kapitalizmin iç yasalarının bir sonucu olmasının yanında, egemen sınıf olan burjuvazi hakimiyet organlarını işleterek, toplum içindeki tüm kavramlarda yabancılaşma olgusunu derinleştirerek müthiş bir dejenerasyon yaratır. Zira burjuvazi insanlık değerlerinden uzaklaşmış bir proto-tip ister ve bunu yaratmanın çabası içinde olur. Yani maddi üretimdeki yabancılaşma, ideolojik zeminde de buna paralel olarak gelişir. Bugün burjuvazinin toplumu getirdiği nokta budur. Bir işçinin makineyle ilişkisi, işçinin üretimdeki yeri ve ilişkisi, insanın insanla ilişkisi, bireyin topluma, toplumun bireye bakış açısı, in-

sanın insanal olan değerleri algılama ve yorumlaması, kendi yaşamına yön verilebilmesi, tamamıyla metalar arasındaki ilişkilere göre tayin edilir olmuştur. Metaların pazardaki dolaşım ve fabrikalardaki (diğer üretim alanları dahil) üretimi tamamıyla burjuvazinin çıkarı ve istemine göre olduğuna ve insanlık da bu ilişkilere göre yönlendirildiğine göre bugün insan yaşamın öznesi olmaktan uzaklaştırılmış ve nesneleştirilmiştir.

Nesneleşen bir insan, yaratıcılığını, gelişiciliğini, kendi özgür insanal değerleri ne göre toplumsal varlığı geliştirme yetisini yitirir. O, sadece nesneler gibi yönlendirilir. Kendi öz dünyasından soyutlanır. Onun yaratıcılığı, hakim olan sınıfın çıkarına göre biçim almıştır. Hakim sınıfın çıkarlarının birer nesnesi olmuştur. Bu denli öz benliğini yitiren insanlık (ezilen kesimler) köleleştirilmiş bir insan tipidir. Ve egemen sınıfın istemi de zaten budur.

Derinleştirelim, burjuvazi ve onun sosyal-siyasal dayanaklarının, toplumu ve toplumsal varlığı kiletmetleri, dejenerasyona uğratmaları, kendi çıkarları uğrunda insanal olana karşı saldırıları bunlarla sınırlı değildir. Toplumsal varlığı, toplumsal bir güçle iletmetmenin altını dinamitleyen, insanlığı üretimin yanında tüketimde de ortak bir noktaya getirmeyi engelleyen bireyci kişilik, özellikle çeşitli ideolojik yönelimlerle şekillendirilen bir insan tipidir. Zira bireyci kişilikler, insanın toplumsal yönünü kavranmayan, toplumsal sorunlardan uzak, bireysel kaygılar peşinde koşan, bireysel çıkarları için toplumsal çıkarları zedeleyen, her olayı kendi çıkarına göre yorumlayıp-değiştiren, toplumsal varlığın gelişimini değil, mevcut özel mülkiyet statüsünü sağlamlaştıran kişiliklerdir. Özel mülkiyet dünyasında kendi saltanatlarını sürdürmek isteyen burjuvazinin bu tür kişilikleri geliştirmesi çıkarılmanın gereğidir. Ve bu tür kişilikler yaratarak toplumu adeta her alanda çürütmektedir. Bu çürüme ve kokuşmuşluk öylesine bir yaygınlaştırmıştır ki, insanlık adeta tüketilme noktasına getirilmiştir. Toplum içinde bu çürümüşlüğü örneklerini vermek için yeterince materyale sahibiz. Çönlük burjuva basını dahi takip ettiğimizde bu çürümenin ve ahlaksal, kültürel dejenerasyonun geldiği boyutu görebilmekteyiz. Özel mülkiyetin yasalarının ve hakim sınıfların çıkarlarına göre hareketin yarattığı bu tahribatın, bu gerçekliğinden soyutlanıp, toplum içindeki sıradan ve olağan bir çelişki olarak gösterilmesi, yine egemenlerin olguları çarpıtmasının bir sonucudur.

Toparlayacak olursak, burjuvazi nesneleştirilmiş bir insanlık yaratma idealindedir. Çünkü nesneleşen birey düşünemez, olguları gelişimin ve insanlaşmanın normlarına göre değerlendiremez, değiştiremez. Her gün haksızlığa uğramasına rağmen, haksızlığa uğramayı, çabıştığı halde aça kalmayı, yaşadığı tüm sorunları kaderci bir tarzda ele alarak, sömürüyü ve baskıyı özel mülk dünyasının dışındaki farklı güçlerde arar. Yani kaderci deyip doğuştan güçlere bağlar. Yaşama kölece boyun eğerek kurtuluşunun yol ve yöntemlerini araştıramaz. Çünkü o, nesneleşmekle köleleşmiştir. Aynı şekilde böyle bir insan tipini yönlendirmekte kolaydır. Dünyası darlaşmış, toplumsal yaşama karşı duyarsızlaşmış, kendi öz benliğini yitirmiş bir

insan topluluğu kıyın sürüsü gibidir. Çobanın yönlendirdiği yöne doğru rahatça hareket ettirilebilir.

Burjuvazi kafasındaki ideal insan tipini ve toplumsal şekillenmeyi böyle belirlerken, bunda başarılı olup-olmadığı sorusuna cevabımız kuşkusuz hayır olacaktır. Zira böyle bir durum, sınıf çelişkilerinin doğasına aykırıdır. Sınıfsal farklılaşmalar ekonomik, ideolojik ve siyasal çatışmaları zorunlu olarak yaratır demektir. Hakim sınıfların hedefleri bu çatışmaları yok etmek, toplumu bütünüyle denetim altına alıp sömürmek olsa da, bunda maddi anlamda başarılı olamamışlardır. Zulmün, baskının, sömürünün olduğu yerlerde bunlara karşı başkaldırılar da olmuştur. Bu sınıf çatışmasının gereğidir. Ve bu sınıf çatışmalarında karşılıklı savaşım her alanda kendisini hissettirir. Maddi olarak ortadan kaldırılamayan sınıflar savaşımında, burjuvazi başansız olurken, toplumun geniş kesimlerini ideolojik olarak kendi denetimine alma ve şekillendirmede azımsanmayacak bir başarı elde etmiştir. Kendi çıkarlarının somutlandığı değer yığılmasını topluma enjekte ederek, toplumsal varlığın öznesi olan emekçi kitleleri kendi öz çıkarlarına göre konumlanma bilinç ve davranışından uzaklaştırmış ve yabancılaştırmıştır. Bütün bunlara karşın, sınıf savaşımı durdurulamamıştır, toplumu bu ölü uykusundan uyandırmaya çalışan gelecek yükü insanları çıkabilmiştir. Komünist Partisi'nin yol göstericiliğinde hakim sınıflara başkaldıran ezilen sınıf ve katmanların, bu savaşımında kendi ilkeleri, insanal değerleri, ahlaki, kültürel yargıları ve savaşımının yasalarıyla örgütlenip birleştiğiçe muazzam olacağı ne kadar doğrudur, karşı sınıf olan egemenlerin de kendi çıkarlarını, yozlaşmış değerlerini, çürümüş ahlaklarını halka empoze etmekle ömürlerini uzatmaya ve sınıf mücadelesinin gelişimini ezilenlerin aleyhlerine çevirmede avantaj yakamaya çalışacakları da o kadar doğrudur. Yani savaşım, salt karşılıklı güçlerin askeri alandaki çatışması değil, ideolojik, kültürel zeminde de bir savaşımdır. Sınıf çatışmalarının boyutlanmasına paralel olarak burjuvazi farklı farklı araçlarla ideolojik planda da müthiş bir bastırma, sindirme hareketi geliştirir. Somut ve güncel bir örnek olması açısından: Proletarya Partisi'nin genilla faaliyet alanlarından olan Dersim'de, devletin gençliği fuhuş, eroin vb. yöntemlerle ahlaksal ve ideolojik çürümüşlüğü sevk etmesi, baskı ve zor aygıtlarıyla gelişen sınıf hareketini ezme idealinin bir parçasıdır.

Yabancılaşmış, insani değerlerden uzaklaşmış, yakınmacı, bireyci, kaderci, "güce" tapan, ahlaki olarak çürümüş, toplumsal varlığı ve toplumsal varlığın üzerindeki özne olma gücünü yitirerek nesneleşmiş insan tipiyle ezen egemen sınıf, asalak düzeninin varlığını sürdürmeye çalışırken, bunun karşısında komünist hareket de bunların düzenlerini insanlaşma için alaşağı etme perspektifiyle mevzilenmiştir. Bu mevzilenme hemen iktidarın gerici sınıfların elinden alındığı anlamına gelmez. Bu bir mücadele sürecidir ve bu mücadele süreci içinde Komünist Partisi geniş kitlelerin kendi güçlerinin farkında olmalarını sağladığı oranda başarı elde edecektir. Siyasal, ideolojik hedef olarak Komünist Partisi'nin kapsayıcılığı, esnek-

liği ve rehber edindiği MLM bilimsel dünyaya görüşü, ezilen sınıf ve katmanların bu yaratıcı gücünü

ortaya çıkarabilecek ilkelere sahiptir. Zira MLM bilimsel dünya görüşü insanlığın hareketindeki bir bilinç reformunun somut ifadesidir. Bu perspektifle insanlığı (ezilenleri) kendi öz bilincini kavramaya götürecektir, onu düşlerinden uyandırarak kendi öz eylemine kavuşturacaktır. Dünyanın kendi bilincine varması, gereken devrimci hareketin temelini gerçeklerin kendileri koyarak insanlığı özgürleşmeye taşıyacaktır. Marks'ın belirlemesiyle bunu ifade edecek olursak: **"Ancak gerçek bireysel insan kendinde soyut yurttaşa yenden elde edeceği ve birey olarak bireysel yaşamında, bireysel içinde, bireysel bağlantılarında cinsil varlık durumuna geçeceği zaman, ancak insan kendi öz güçlerini toplumsal güçler olarak tanımlayıp örgütleyeceği ve toplumsal erki siyasal erk biçimi altında artık kendinden ayırmayacağı zaman insanlık kurtuluşa ulaşmış olacaktır."** Bu bir insanlaşma hareketinin bilincidir ve bu bilincin eylemidir. Fakat Komünist Partisi bunu ilahi güçlerle değil, bizzat ezilenlerin gücüyle yaşama geçirecektir. Ezilenlerin gücünü örgütlemeye, yaratıcılığını ortaya çıkartma, sonuçta Komünist Partisi'nin çatısında toplanmış sınıf bilinci almış bireylerin kolektif ve Komünist Partisi'nin ilkeleriyle bütünleşmiş eylemiye olacaktır. Tam da sorumuz ve irdelene konumuz budur. Komünist Partisi'nin birer parçası ve ferdi olmuş bizler, burjuvazinin bize miras bıraktığı bu gerici değerlerden ne kadar sıyrılmışız? Sıyrılmamış olduğumuz yaşanan pratiklerden ortadadır. Sisteme karşı muhalif olmanın ve bu muhalif özelliğimizi Komünist Partisi'nin çatısında örgütlü bir güç haline getirmenin "ilkeleri", yaşam biçimi, olguları yorumlama tarzı sistemden aldığımız kişiliğin normlarıyla olursa, bu Komünist Partisi'nin içinde de bir çürümeye yolaçar. KP'nin çatısının altında birleşmek, bir devrimcileşme, ilkel olma, yabancılaşmadan anıma, burjuva ideolojisinden uzaklaşma sürecidir ve bizler bu sürecin engin denizine kendimizi sunduğumuz oranda sınıf mücadelesinin hanesine başarılar kaydedebiliriz. Yoksa burjuvazinin ideolojik şekillenişinden uzaklaşmamış, onu parçalayamamış bir kişilikle, Komünist Partisi'nin siyasal, ideolojik hedeflerine denk olarak konumlanamayız. Söz konusu burjuva değerlerinden sıyrılmaya süreci, sınıf savaşımının şanlı pratiği sürecidir.

Düzensizden aldığımız gerici alışkanlıkları Komünist Partisi'nin içinde ideolojik savaşım ile bertaraf etme ve Komünist Partisi'nin önderliğinde düşmana karşı uzlaşmaz çelişkilerin zorunlu kıldığı silahlarla savaşımı boyutlandırma, bizim öz gücümüze ulaşmamızı, kitlelerin yaratıcı gücünü ortaya çıkarmamızı sağlayacaktır. İşte somutta mücadelemize köstek olan, sistemden kalmış hastalıklarımız, bunlara yaklaşımlarımız, mücadele içindeki dönüştürücü yetenagimiz, değişime yöntemlerimiz nelerdir, bunlardan nasıl sıyrılabiliriz sorularını irdelemeye çalışacağız. ●

Irak halkının kaderi ve geleceği kendi ellerindedir!

Aralık ayının 17'sinde başlayıp 70 saat süren bombalamayla Irak krizi bir kez daha dünya gündeminde "sıcak" bir şekilde yer aldı. Irak'ın bombalanması o düzeyde yoğun olmasa da rutin bir şekilde devam ediyor. Hemen hemen her gün ABD ve İngiliz uçaklarının Irak'ın Kuzey ve Güneyindeki "uçuşa yasak bölgelerde" "Irak hava savunma radarlarının kendilerine kilitlendiği" gerekçesiyle "sadece bu hava savunma sistemlerini bombaladıklarını" açıklıyorlar. Bu "gerekçe"ye kimse inanmamakla birlikte Irak da dahil henüz hiç kimse ciddi bir karşı-çıkışta bulunmadı.

ABD ve İngiltere dışında hiçbir ülke bu "düşük yoğunluklu savaş" olarak adlandırılan operasyonlara karşı ordularını harekete geçirmedir. Diplomatik sahada süren karşı çıkışlar devam etmekte ancak bu düzeyde sonuç alınamayacağı, sorunun diplomatik alandan çıktığı da zaten ABD ve İngiltere'nin bu saldırılarını herhangi bir uluslararası hukuka, anlaşmaya dayanmadan gerçekleştirmeleriyle açık ve net bir durum kazanmıştı. Bu, herhangi bir gücün, bu saldırılar karşısında hangi nedenle olursa olsun ciddi bir karşı duruş sergilemesi için saldırılara aynı düzeyde yani silahla karşılık vermesini zorunlu kılıyor.

Irak düşürülecek bir ABD ya da İngiliz uçağı için pilotlarına ödül vaadederken, henüz böylesi bir "başarı" sağlanamadı. Yaşananlardan anlaşılıyor ki Irak'ın böyle bir şeye ihtiyacı olmasına rağmen, bu açıklaması salt bir bloften ibaret ve bunu gören olmadı. Irak, düşen bir ABD ve İngiliz uçağının bu ülkelerin kamuoyunda yaratacağı tepkinin hesabını yaptı ancak bu tepkinin ne düzeyde ABD ve İngiltere'yi durduracağından emin olamadığından henüz bir askeri çıkış yapmadı. Çünkü Irak'tan gelecek bir askeri çıkışın, Ortadoğu dengeleri düşünüldüğünde çok kısa sürede bir bölgesel savaşa evrileceği açık. Bunu bölge devletleri ile ABD ve İngiltere karşıtı emperyalist ülkeler de bildiğinden ve bunu şimdilik istemediklerinden Irak'a bu tür bir askeri çıkış için cesaret veremiyorlar. Bu şekilde yalnız kalacağını hesap eden Irak, ABD ve İngiltere tarafından çok daha yoğun bir saldırıyla karşılaşmak için kendi açısından "hukuksuz saldırılara uğrayan mazlum" politi-

kasını uyguluyor, orta ve uzun vadede bölge halklarının anti-emperyalist tepkisine önderlik etmenin planlarını yapıyor.

ABD'nin İngiltere ile birlikte uyguladığı plan dört başlıkta açıklanıyor: Askeri, diplomatik, açık ve gizli. Planın askeri kısmı, yıpratma amaçlı hava bombardımanlarını; diplomatik kısmı, bölge devletlerinin siyasal desteğini kazanmayı; açık kısmı, Saddam ve kadrosuna alternatif güçlere siyasi ve mali yardımı; gizli kısmı ise ismi açıklanmayan bir generalle uygun bir zamanda Saddam'a darbe yapmayı içeriyor.

ABD bu planı, "Irak halkının 'Saddam'sız, demokratik' bir düzene kavuşması" ve "elindeki kitle imha silahlarından arındırılarak, bölge açısından bir tehlike olmaktan çıkması" amaçlı (!) savunuyor. Bu savununun gerçek bir demagoji olduğu, diğerleri bir yana, yine ABD raporlarındaki elinde kitle imha silahları bulunan tehlikeli ülkeler listesine bakılarak anlaşılabilir. Bu listede yer alan ülkeler şunlar: Irak, İran, Suriye, Çin, Rusya, K. Kore, Sudan ve Libya. Bu ülkelerin, dünya ülkeleri açısından tehlikeli olup olmadığı, halklar ve proletarya açısından nitelikleri bir yana; bunların ABD'nin Yeni Dünya Düzeni'ne şu veya bu düzeyde muhalif oldukları ve ABD açısından salt bu nedenle sindirilmesi, kontrol edilmesi gereken ülkeler olduğu açık.

ABD açısından sorun tek başına Saddam'ın Irak'ın liderliğinde olup/olmaması değil. Eğer Saddam Körfez Savaşı'ndan bu yana geçen süre içinde ABD'ye boyun eğmiş ve bölgede ABD çıkarlarına göre hare-

ket etmiş olsaydı, bırakın bombalanmayı ve ekonomik ambargoya maruz kalmayı, diğer ABD uçağı yönetimler gibi "el üstünde" tutulurdu. Bu yüzden ABD'nin Saddam sonrası Irak'tan beklediği demokratik yönetim değil, ABD'ci bir kukla rejimidir. Saddam bunu yapsaydı, dediğimiz gibi, bölgede zaten bu düzeyde kronikleşen bir "kriz" ve "savaş hali" yaşanmayacaktı.

Daha önceki sayılarımızda ayrıntılı bir şekilde ortaya koyduğumuz şekliyle mevcut bir bölgesel savaşı göze alamayan ve bu düzeyde ABD'nin karşısına çıkamayan AB emperyalistleri, yine de ABD'nin Irak'ta daha da pervasızlaşmasının önünde engel teşkil ediyorlar. Özellikle Fransa'nın bölgedeki etkisi biliniyor. Ve BM Güvenlik Konseyi'nde Fransa, Rusya ve Çin'in ABD ve İngiltere karşısında oluşlarıyla mesele ancak bu düzeyde karşılıklı bir yoğun "yıpratma" ve "dayanma" stratejisinde devam ediyor.

Bu şartlarda ABD'nin "yıpratmak", Irak'ın ise "dayanmak"tan başka yapacağı bir başka politika da yoktur. Her ikisi de mevcut durumlarının daha ilerisinde ya da gerisinde bir politikaya baş vurduklarında ya kaybedeceklerini ya da bir bölgesel savaşa neden olacaklarını bildiklerinden mevcut şartları değiştirme noktasında en azından şimdilik alternatifleri bulunmamaktadır.

Bu durumda Saddam, hiç de hakemediği bir şekilde Arap halklarının daha çok ABD'ye yönelmiş anti-emperyalist potansiyelinin liderliğini yapıyor. Ancak Saddam'ın bu politikası aynı zamanda esasta dayandığı emperyalistler ve bölgenin gerici

devletlerini karşısında bulmasına; dolayısıyla kendi bindiği dalı kesmesine yolaçıyor. Çünkü bölgedeki anti-faşist, anti-emperyalist potansiyel her geçen gün devrimcileşmektedir. Ve halklardaki bu devrimcileşme süreci maddi bir güç haline geldiğinde önünde ne Saddam'ın temsil ettiği Irak faşist diktatörlüğü ne de bölgedeki diğer gerici, faşist diktatörlükler durabilecektir.

ABD'nin Irak ile ilgili planları ise aslında hiçbir gerçekliğe ve başarı şansına sahip değildir. Çünkü Irak'ta Saddam sonrası, Saddam gibi Irak'ı tek parça tutacak, bugünkü şekliyle bile birliğini sağlayacak bir alternatif güç yoktur. Bunu ABD'nin Körfezdeki komutanı General Zimni ABD senatosunda yaptığı konuşmada açıkladı. **"Generale göre, 91 parçaya bölünmüş Irak muhalefeti ni Saddam'ı çevirmek için harekete geçirmek hem imkansız hem de ilerisi için tehlikeli."** (Yorum, Sami Kohen, Milliyet, 4. 2. 99) ABD'nin bölgede bulabildiği tek ciddi güç PDK ve YNK'dir. PDK ve YNK, Kürt örgütleri olmaları sebebiyle ABD'yle sonuna kadar işbirliğinde bulunsalar da, doğal olarak çoğunluğunu Arapların meydana getirdiği Irak'ta bir yönetim gücü olamazlar. ABD yönetiminde bir Kürt devletinin bu örgütler aracılığıyla Güney Kürdistan'da oluşturulması ise Türk devletinin ve AB emperyalizminin çıkarlarına ters düşeceğinden şimdilik gündem dışı. Türk devletinin bu konuda kabul edebileceği tek çözüm I. Kürdistan'ın da inkar ederek işgal etmesi ve burayı ancak bu şekilde ABD adına kontrol etmesidir ki bu da bölgedeki tüm sınırları dolayısıyla taşları yerinden oynatacak, bir bütün olarak kargaşayı bölgesel savaş düzeyinde arttıracaktır.

PDK ve YNK dışındaki Irak muhalif gruplarının da Sunni ve Şii olarak mezhepsel ayrılıkları ve bunların diğer bölge devletleriyle olan geleneksel bağları hem bir birliğin yeni şartlarda oluşmasına, hem de yine sınırların aynı şekilde kalmasına engel olacaktır. Bu durumda ABD'nin geçerli bir planı yoktur. Ve geçerli tek amacı ve planı Saddam'ın ya da Irak egemenlerinin bir şekilde kendisine boyun eğmesidir. Ancak yine bu şartlarda bunun nasıl olacağı hem ABD, hem de bölge açısından ciddi bir soru işaretidir.

ABD açısından Irak sorunu, Türk devleti ve İsrail'le bölgede yaptığı

"Hayalet İttifak"tan bağımsız değildir. İsrail-Filistin anlaşması, Ürdün kralının ölmeden bir kaç gün önce Prens Hasan yerine oğlu Prens Abdullah'ı vekalet seçmesi, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Suriye kriziyle birlikte Ortadoğu'dan çıkarılması vs. vs. Bunlarla birlikte Ege'deki S-300 krizi, Bakü-Ceyhan boru hattı projesi ve Balkanlardaki Koso-va sorunu hepsi birlikte değerlendirilmesi gereken ve aynı zamanda NATO'nun kuruluşunun 50. yılında değiştirilmek istenen yeni stratejik hedefleriyle birlikte ancak bütünüyle açıklanabilecek gelişmelerdir. Şimdilik bu kadar genişletmeden meselenin Türkiye boyutunu ele almaya çalışalım.

Şubat ayının ortalarında Irak Birinci Başbakan Yardımcısı Tarık Aziz'in ABD'ye rağmen Ecevit'in davetlisi

ni ve neden bunun Türk devleti açısından meşru olduğunu anlatıyordu. Ecevit Amerikan pilotların kendilerini savunduklarını açıklayarak aslında aynı zamanda Aziz'e düzenledikleri Ortadoğu tezgahını patlatıyordu. Zaten bu ziyaretin hangi amaçla düzenlendiği ertesi gün 16 Şubat'ta Ecevit'in saat 11:00'de yaptığı "tarihi" açıklamayla belli olmuştu: Abdullah Öcalan yakalandı...

Türk devleti ülkede yaşanan iç savaştan dolayı bölgede emperyalizmin çıkarlarını korumada zorlanmaktadır. Türk egemenlerinin iç savaşta kaybettiği bir çok mevzi vardır ve hemen her gün bunlara yenisi eklenmektedir. Bu noktada kendisine büyük bir moral sağlayacak ve özellikle Kürt ulusal hareketinin gelişmesine ve salt propaganda düzeyinde değil gerçek anlamıyla "kabul

nuda ABD politikalarına bağımlı kalıyor. Türk devleti hiç de istememesine rağmen Irak'ın İncirlik'e olası bir saldırısı durumunda otomatikmen kendisini bir savaşın içerisinde bulacak ve şimdiden bunu açıklamakta zorlanıyor. ABD'nin Mart başında Kerkük-Yumurtalık boru hattını bombalaması, bu çerçevede aynı zamanda Türk egemenlerine de bir uyarı oldu. Türk devletinin Rusya, İran ve Irak'la girdiği bazı petrol ve doğalgaz anlaşmalarına olan tepkisini dolaylı ama aslında çok açık bir şekilde Türkiye'ye de dile getirdi: "Buraların tek hakimi benim." ABD şimdi de Türkiye, Fas, Suriye ve Ürdün'ü kapsayan diplomasi turuyla mesajını netleştirmekte. Türk devleti ile görüşmelerin gerekçesi net: "Türkiye'nin kaygılarının giderilmesi."

Sonuç olarak Irak krizi, bugün adı

bu saldırı halkları birbirine düşürme planının bir parçasıdır.

Bu açıdan Irak halklarına düşen görev, kendi kaderini kendi ellerine almaktır. Irak halkları bölgedeki genel şartlar nedeniyle nesnel olarak devrimci bir duruş içerisinde olmakla birlikte bunu bağımsız politik ve örgütsel bir hatta sokamamış, Irak egemenlerinden kurtaramamıştır. Proleter ya da demokratik bir önderlikten yoksun oluşu, mevcut devrimci potansiyelinin gerici, sömürücü sınıfların çıkar dalaşlarında heba olmasına sebep olmaktadır. Bugün Irak halklarının Saddam'ın temsil ettiği faşist diktatörlükten kurtulması ve kendi demokratik halk iktidarını kurması zorunluluğu, bir gerçekliktir. Ancak bu gerçeklik ABD ve diğer emperyalistlerin demagojisiyle karıştırılmamalı ve bu çerçevede Irak halkları bölgede emperyalizmin gerici bir silahına dönüşme noktasında uyanık olmalıdırlar. PDK ve YNK ihaneti bu noktada çok somut bir örnektir. Arap halkı Kürtlerle birleşerek bu ihaneti de tecrit edebilmelidir.

Bugün bu söylediklerimizin gerçekleşmesinin dinamikleri zayıf ve cılız olsa da nesnel durum giderek bunun olasılığını güçlendiriyor ve Irak halkları Saddam'ın gerçek yüzünü devrimci öfkeleriyle göreceklerdir. Yine bugün Türkiye ve T. Kürdistan'ında halklarımızın yürüttüğü devrimci iç savaş Irak halklarının gerçek dostu ve müttefikidir. Öcalan'ın yakalanmasıyla daha da ivmelenen ve bir çok yönüyle objektif olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme meselesinden de çıkan (onu içererek) ve salt Türkiye halklarının değil bölge halklarının kaderini devrimci bir tarzda etkileyen bu topraklardaki savaş Irak halklarının da geleceğini etkilemektedir. Bu noktada Irak halkları, bu mücadeleyi kendi cephelerinden desteklemeli, emperyalizme ve Irak faşist diktatörlüğüne karşı devrimci mücadelesini doğru belirlemelidir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında yürütülen savaş bugün nesnel olarak Saddam'ın ve bölgedeki anti-ABD'ci gerici iktidarların işine yarsa da bu savaş bölge halklarının devrimci bilincini geliştirmekte, en azından orta ve uzun vadede örgülenmenin önünü açacak bir özelliğe sahip bulunmaktadır.

Bugün bizim somut görevimiz başta kendi egemenlerimize karşı savaşı daha da yükseltmekten, aynı zamanda emperyalizme vurmaktır. Saddam'ı devirmek bizim ya da herhangi bir gücün değil Irak halklarının görevidir ve bu tarihsel görev mutlaka yerine getirilecektir ●

olarak Türkiye'ye gelmesi, o günlerde Türk devletinin bölgede akılcı ve kendi çıkarlarını gözetken bir politika izlemesi olarak değerlendirilmisti. Bununla birlikte medyada, bu ziyaret vesilesiyle Ecevit bilinçli olarak tam tersine şiddetli eleştirilere tabi tutuldu. Ancak Irak'ı Ortadoğu tarzı oyalamayı, bu boş ve amaçsız ziyaret dolayısıyla gündemi meşgul ederek perde arkasında Abdullah Öcalan operasyonunu gerçekleştirmeyi planladıkları şimdi daha net anlaşılıyor. Tarık Aziz'in ziyaretinin Irak açısından boşa çıkarılması, Aziz'in tam da İncirlik konusunu gündeme getirdiği sırada İncirlik'ten kalkan uçakların Irak'ı bombalamasıyla olmuştur. Ecevit Amerika'ya rağmen kabul ettiği Tarık Aziz'e, o sırada Amerikan ağızyla neden İncirlik'ten kalkan uçakların Irak'ı bombaladığı-

edilebilir" düzeye çekilmesine ve reformistleştirilerek bastırılmasına ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç Türk egemenleri açısından nesnel ve hayati önem arz etmekteyken, bunun olabildiğini belirleyen de aynı zamanda iç savaşın nesnel dinamikleri olduğundan, Türk devletinin bu nedenle fazla bir başarı sağlama olanağı olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ki yaşananlar da bunu doğruluyor.

Devlet, Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla bir bayram, zafer ve sarhoşluk havasına girdi ve doğal olarak kendine bir moral kazandı. Ancak tümüyle moral üstünlüğü sağladı demek yanlış olur.

Ancak, herşeye rağmen, Irak ve Kürt politikasında çıkarlarına ters düşmekle birlikte Türk devleti, bu moral kırıntısı için sonuna kadar bu ko-

düşük yoğunluklu şekilde belirden se de savaş olarak yaşanmaktadır. Ve bundan zarar gören de Irak halklarıdır. Araplar, Kürtler ve Şii topluluk emperyalizmin ve faşist Irak diktatörlüğünün gerici çıkarları için parçalanmaya, ezilmeye, sömürülmeye ve ambargo nedeniyle bunların da ötesinde ağır sorunlarla karşı karşıya kalmaya devam ediyor. Yine 18 Şubat'ta iki oğluyla birlikte Şii liderin öldürülmesi, sömürücü, gerici sınıfların çıkar çatışmalarının bir sonucuydu. Ve bu suikastin sorumlusu olarak ABD ve Irak birbirini suçladı. Bu suikastin sorumlusu kim olursa olsun, bunun Irak halklarına yönelik bir saldırı planı olduğu, iradesine yöneldiği açıktır. Yanlış anlaşılmasın, bahsi geçen Şii lider ilerici veya Şii halkın özgür iradesiyle belirlediği bir lider değildir. Ancak sonuçta

V. I. LENİN

İSMAİL HANOĞLU

ALİ UÇAR

YAHYA KARA

KOMÜNİZMİN KIZIL ÖNDERİ: LENİN

Lenin 22 Nisan 1870 tarihinde Rusya'da Volga Nehri kenarındaki Simbirsk kasabasında dünyaya geldi. Ağabeyi Alexander, üniversite öğrencisiyken birkaç arkadaşıyla birlikte Çar II. Alexander'a suikast planlamaktan ötürü yakalandı. 1887'de kurşuna dizildi. Bu olay Lenin'in devrimci düşüncelere daha çok ilgi duymasına bir etken olmuştur. Aynı yıl Kazan Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde eğitime başladı. Ve üç ay sonra bir öğrenci örgütüne katıldı. Bu örgüt içindeyken öğrenci olaylarına katılır ve bir olaydan dolayı tutuklanarak sürgüne gönderilir. Bu yıllarda Marx'ın eserlerinden etkilenir ve gizli bir sosyal demokrat grubu kurar.

1 889'da St. Petersburg Hukuk Fakültesi'nde yeniden öğrenim olanlığı bulur. 1893'e kadar Samara'da yaşayan Lenin, bu dört yıl boyunca, yakınlık duyduğu Narodnik teorileriyle üzerinde durmaksızın çalışır. Dört yıllık fakülte sınavlarını iki yılda vererek 1894 baharında bütün okullarını olduğu gibi, Hukuk Fakültesi'nde birincilikle bitirir. Avukatlık yapma izni aldıktan sonra Samara'da bir buçuk yıl boyunca para almadan yoksul muhakkimlerin davalarına girer. Lenin Samara'da Narodnik şiddetin eski savaşçılarıyla tanışıp onlardan hareketin tarihi üzerine, yeraltı mücadelesi teknikleri üzerine dumsaksızın tartışarak bilgi edindi.

Samara'da kaldığı dönemde Plehanov'un eserlerini incelemiş, Kapital'i okumuş, Rus ekonomisine ilişkin istatistiksel malzemeyi elden geçirmiş, Rus toplumsal ve iktisadi yaşamı üzerine ilk monografilerini kaleme almaya başlamıştır. Lenin, Samara'daki son yıllarında artık bir Marksist'ti. Lenin 1893 yazında Petersburg'a gidiyor ve orada önemli Marksist gruplar buluyordu. Bu gruplar sosyal tartışmalarını içine dalmış durumdadır. Lenin Marksist teorilerini Rus gerçeklerine, menfaat mücadelelerine, politik amaçlara bağlayarak açıklıyordu. Küçük burjuva, anarşist bir grup olan Narodnik'lerin felsefi görüşlerini eleştirdiği "Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır" adlı kitabını 1894 yılında yayımlar. Bu arada yurtdışına, İsviçre'ye gider. Eylül 1895'de Rusya'ya döner ve Petersburg'ta Martov'un da katıldığı İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği adında gizli bir örgüt kurar. Dört ay geçmeden 8-9 Aralık gecesi Çarlık polisi, birliğin lokali basarak Lenin'i ve arkadaşlarını tutuklar. Hapiste geçirdiği 14 ay boyunca okuduğu kitapların satır aralarına süt ile yazı yazar.

4 Mart 1897'de Lenin Sibirya'ya sürgüne gönderilir. Burada "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi" hakkındaki kitabını tamamlar. Otuzdan fazla makale ve inceleme yazar, bunların ara-

sında "Rus Sosyal Demokratların Görevleri" isimli önemli bir broşür bulunmaktadır. 1898'de Sibirya'da Nadejda Knupskaya ile evlenir. Aynı yıl içerisinde Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin ilk kongresi yapılır. 1900 yılında Lenin sürgünü terk edip derhal politik bir gazete hazırlığına girer; bu gazete geleceğin "İskra"sıdır. Aynı yıl içinde İskra RSDİP'in yayın organı olarak çıkar. Yazı kurulunda olan Lenin, ilk kez "Lenin" takma adını kullanır. 1902 yılında "Ne Yapmalı" adlı kitabı yayımlar.

17 Temmuz 1903 tarihinde RSDİP 2. Kongresi Brüksel'de yapılır. Fakat Belçika polisinin müdahale etmesi nedeniyle kongre Londra'ya taşınır. Kongrede parti programı tartışmaları ayrılmalarla sonuçlanır. Lenin Merkez Komitesi'nde ve İskra yazı kurulunda çoğunluğu sağlar. Sonuç olarak Bolşevik ve Menşevik ayrılığı kesinleşir. Daha sonra Plehanov'un Menşevik safına geçmesiyle İskra Menşeviklerde kalır. Yazı kurulunda olan Lenin İskra'dan ayrılarak "İleri" (Vpered) adlı bir gazete çıkarır. 1905 Nisan'ında Londra'da RSDİP 3. Kongresi yapılır. Bu kongreye Bolşevikler tamamen hakimdirler. Kongreden sonra Lenin "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği" adlı kitabını yazar. Petersburg ve Rusya'da gösteriler başlar. Karadeniz filosunda Potemkin adlı zırhlı da ayaklanma olur. Lenin'in felsefi bir eseri olan "Materiyalizm ve Empiryo-kritisizm" 1909 yılında yayımlar. Ocak 1912'de Prag'da toplanan RSDİP'in 6. Kongresinde Menşevikleri partiden atma kararı alınır. Mayıs ayında da Lenin'in önderliğinde Bolşevik bir gazete olan Pravda yayın hayatına başlar. 1916 yılında Lenin "Empiryalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı eserini yazar.

1917'de Rusya'da yoksulluk ve sefalet giderek derinleşmiş, halk muhalefeti artarak büyük gösterilere ve genel greve dönüşmüştür. Petrograd ayaklanması sonunda Duma Geçici Komitesi ve Petrograd Sovyeti kurulur. Lenin Zürich'ten Rusya'ya gelerek "Nisan Tezleri"ni Pravda'da yayımlar. 1917 Şubat Devrimi'nin ardından Çar tahtından indirilerek yeni bir hükümet kurulur. Bu hükümet Bolşeviklere karşı sindirme hareketi başlar. Lenin gizlenmek amacıyla Finlandiya'ya geçer ve burada "Devlet ve İhtilal"i yazar. 7 Ekim 1917'de Lenin, tekrar Rusya'ya döndüğünde parti kadrolarını, son darbeyi indirmeye ve bunun hazırlığını yapmaya ikna eder. Bolşevik Partisi silahlı ayaklanma kararı alır. Ardından Bolşevikler geçici hükümeti devirerek 17 Ekim 1917'de Sosyalist Devrimini gerçekleştirdiler.

Devrimden sonra üç yıl süren iç savaşlar ve emperyalist kuşatma ve saldırılarıyla uğraşılır.

1918 yılında Kızıl Ordu kurulur. Brest-Litovsk Antlaşması imzalanır. Aynı yıl Sosyalist Devrimciler hükümetten çekilir. Lenin, aynı yıl 30 Ağustos'ta sosyalist devrimci olan Dana Koplan adlı bir kadın tarafından silahlı saldırıya uğrar ve ağır yaralanır. 1919'da Lenin öncülüğünde 3. Enternasyonal kurulur. 1921'de Yeni Ekonomik Politika (NEP) uygulanmaya başlar. Sosyalizmin inşası ve dünyanın diğer devrimcilerine tecrübelerini aktarmak için çok çalışan Lenin, 1922 yılında felç geçirerek hastalanır. Bu hastalıktan 2 yıl sonra 24 Ocak 1924'de de beyin kanamığı geçirmesi sonucu yaşamını yitirir.

Marksizm'e yaptığı katkıları ve önderlik ettiği 1917 Ekim Sosyalist Devrimi deneyimiyle sınıf mücadelesinde engin bir tecrübe derinliği ve yol gösterici öğretmen olarak Lenin, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına kurtuluş gazesini göstererek ölümsüzleşti.

TARİHİ KANLARIYLA YAZANLARA SELAM OLSUN

İSMAİL HANOĞLU: TKPİMLY'nin yiğit militanı ve halk ordusu TEKKO'nun korkusuz savaşçısı İsmail HANOĞLU, yoksul bir köylü çocuğuydu. Çocukluğu milyonlarca halk çocuğu gibi sefalet içinde geçti. Uzun süre çobanlık yapan HANOĞLU, böylesi zor koşullarda öğrenimine devam etmeye çalışıyordu. Öğrenciliği döneminde bir süre PDA (İşimdeki Aydınlik) saflarında orta öğrenim gençliğinin örgütlenmesi içinde yer aldı. Fakat kısa süre içinde devrim hainlerinin gerçek yüzünü görerek bu safları terk etti. 1975 yılında TKPİMLY ile ilişki kuran İsmail HANOĞLU bu dönemde fabrika ve inşaatlarda işçilik yapıyor. 1976 yılından itibaren kendini tamamen partiye ve devrime adanmış İsmail HANOĞLU, fedakar ve proleter alçakgönüllü tavrıyla her geçen gün kitlelerin güvenini kazanıyordu.

İsmail HANOĞLU hiçbir zaman kişisel bir çıkar gözetmediği bu mücadelede, partiye, halka ve devrime olan inancını hiçbir zaman sarsmamış, gönüllü ve bilinçli bir disiplin anlayışıyla sınıf mücadelesinin bütün zorluklarına fedakarca göğüs germesini biliyordu. Bütün değerli komünistlerin yapabileceği gibi, İsmail HANOĞLU'da hata yapmıştı. Ve bu hatası hayatına sebep oldu. Tek başına gitmemesi gereken bir eyleme, düşmanı köçümser bir anlayışla gitti. Göltepe ve çevresinde polis desteğiyle halka kan kusturan MHP'li azıllı faşistlerden Şerif Nedim hakkında proletarya partisinin aldığı ölüm kararını başarıyla yerine getiren İsmail HANOĞLU, olay yerinde bu iki adamın tuzakna düştü ve aldığı yaralar sonucu Nisan 1978'de şehit oldu.

Böylesine yiğit, cesur ve fedakar olan İsmail

HANOĞLU'na, çok basit gibi görünen hata sonucu kaybetmenin acısı büyüktür. Komünistler bu tür hatalardan gerekli dersleri çıkarılmalıdır. Eylemlerde iyi bir istihbarat ve düşman hakkında gerçek bir bilgi eylemin yanı sıra başarıyı sağlayacaktır. Bütün komünistler çok basit gibi görünebilen eylemler üzerinde en ufak detayına kadar düşünmeli ve planlamalı ona göre yapmalıdır. Bu ve benzeri acı olayları tekrar yaşamamak için, bu tecrübeler bilince çıkarılmalıdır. İsmail HANOĞLU, proleter bir yaşam, proleter bir kararlılık ve savaşçı bir yapıyla mücadelemizin kırlığında yaşıyor.

ALİ UÇAR: Dersan'in Ovacık ilçesi Güneykonak (Çakpen) köyünde yoksul bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak 1959 yılında dünyaya gelen Ali UÇAR, yiğit bir devrimci ve örnek bir komünist. Birbir güçlükler içinde büyüyen Ali UÇAR, ortaokulu bitirdikten sonra ekonomik nedenlerden dolayı öğrenimine devam edemedi. Daha çocukken denilerek yaşlarda iken İstanbul'da çeşitli yerlerde işçilik yaparak ailesine yardımcı olmaya çalıştı.

1976 yılında TKPİMLY ile ilişki kurdu ve saflarda aktif olarak devrimci mücadeleye başladı. 1977 yılında Doğu Anadolu Bölgesi'nde faaliyet yürütmeye gitti. Bu bölgenin çeşitli alanlarında faaliyet yürüten Ali UÇAR 1. Konferanstan hemen sonra, 1978 yılında TKPİMLY'ye üye oldu. TKPİMLY'nin 2. Konferansından sonra 2 ayı BK'da yaklaşık iki yıl görev yaptı. 1982 yıl Kasım'ında Parti MK'si tarafından İstanbul ve çevre illerine Askeri Komutan olarak atandı. Ali UÇAR görev yaptığı tüm alanlarda, alçakgönüllülüğü ve mütevazı kişiliğiyle sevilen ve sayılan bir devrimci duruma geldi.

Son olarak İstanbul'da görev yaptığı dönemde 6 Nisan 1983 tarihinde bir evi boşaltmaya giden Ali UÇAR, evde ve çevrede kurulan pusuya düştü. Hiç bir paniğe kapılmadan belindeki silahına sarılan Ali UÇAR, yüzlerce çelik yeleklili kolluk gücüne karşı direndi. Teslimiye ve ihanetin kol gezdiği bir ortamda, düşmana silah sıkan Ali UÇAR, aynı zamanda teslimiyete de kurşun sıkıyordu. Değerli bir komünist ve militan bir savaşçı olan Ali UÇAR, faşizmin en azgınca saldırı bir dönemde, gösterdiği başeğmez tutumuyla bize yol gösteriyor.

Nisan ayında elde silah, dilde slogan şehit düşen Elif Ataklı, Veyisel Yıldız, Yahya Kara, Aziz Ağaç, Abdurrahim Çeçen, M. Selim Yücel, Nurettin Yedigül, Necip Kutu, Sediye Yavan, H. Ali Demir, Mehmet Gülmüş, Ömer Çavuşoğlu, Sevim Akbaş, Selih Kul'u saygıyla anıyoruz ●

Emperyalizmin ve faşizmin saldırıları karşısında

direnmenin ve kazanmanın yolu

halkların ortak mücadelesi ve örgütlenmesidir

Hep birlikte zorlu bir sınavdan geçiyoruz. Emperyalizmin "dev" güçlerine sırtını dayayan Türkiye egemen güçleri dünyayı bize dar etmek için tüm olanaklarını seferber ederek çok yönlü bir saldırı sürdürüyorlar.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı Suriye'den çıkarmak üzere yükseltilecek savaş naralarıyla başlayan süreçte yeni bir dönüm noktasında bulunduğumuz açıktır. Hedef, Kürt, Türk ve tüm ezilen halklardır. Amaç, ezilenlerin kurtuluş mücadelesini, özgürlük umudunu yok etmektir. Bu nedenle, bu süreç bizleri büyük bir tarihi sorumlulukla karşı karşıya bırakmıştır. Emperyalistlerin "dev" güçlerinin karşısına tarihsel haklılığımızdan aldığımız güçle dikilmek ve ezilenlerin, sömürülenlerin kurtuluş mücadelesini bedel ödemekten kaçınılmazın yükseltmek, egemen güçlere bu saldırılarının bir bedeli olduğunu göstermek zorundayız.

Emperyalizm ve ülkemiz egemenleri de bugün kaygan bir zemin üzerinde durduklarının bilincindedirler. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı ele geçirmenin, Türk ve Kürt halklarının mücadelesini bastırmaya yemeyeceğini biliyorlar. Bu yüzden uzun vadeli hesaplarını adım adım uygulamaya koyuyorlar. Yurtdışında uluslararası demokrat kamuoyunun desteğini engellemeye ve MED-TV'yi susturmaya yönelik bir baskı zinciri, ülke içinde ise devrimci, demokrat, yurtsever dinamikleri, kurum ve kuruluşları, özede ise halklarımızın sesi, gözü, kulağı olan biz devrimci, yurtsever basını, yarıya tüm emekçi halklarımızı susturmayı, sindirmeyi hedef alan bir saldırı dalgası gündemde bugün.

Abdullah Öcalan'ın emperyalist haydutların ortaklaşa yürüttükleri bir komplo sonucu ele geçirilmesi ve Türkiye'de cellatların ellerine teslim edilmesi süreci açıkça göstermiştir ki, faşist TC devleti ezilen halklarımıza karşı sürdürdüğü savaşta yalnız değildir. Bir başka ifadeyle, saldırının, komplo-nun asıl sorumlusu emperyalizmdir. Bölgedeki çıkarlarını korumayı, güvence altına almayı sağlamaya yönelik bu komplo faşist TC İsrail ve ABD ile birlikte hareket etmektedir. Yoksa herkes bilir ki, Türkiye böylesi geniş kapsamlı bir komployu örgütleyecek bir güce ve etkinliğe sahip değildir.

Halkların birbirine düşman edilmesine, halklar arasındaki birliğin provoke edilmesine karşı koymak ve buna uygun pratik adımları atmak, bunun gerektirdiği örgütlenme biçimlerini yaşama geçirmek mücadelemizin başarıya ulaşmasının zorunlu ön koşuludur. Bu çerçevede birliğimizi geliştirerek, yeni çevreleri de kapsayacak tarzda adımlar atarak sürece yüklenmeliyiz. Bu tarihsel adımları atmaktan geri duranlar bunun bedelini de en önce kendileri ödemek durumunda kalacaklardır.

Bu saldırının asıl örgütleyicileri, akıl hocaları olan emperyalistlerin insan haklarını savunur görünmeleri kocaman bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Onlar Kürt ve Türk halklarının tepkilerini zamana yayarak etkisizleştirmenin peşindedirler. Abdullah Öcalan dış dünya ile bağları kopartılarak sürekli işkence-gözaltı koşullarında tutulurken, DGM'lerde asker üye bulunmaması tartışmalarını gündemin baş maddesi yapmaları, göz boyama çabalarıdır. DGM'lerin kapatılması talebi siyasi tutsaklarca aylar boyu süren, DGM'leri boykot etmeyle dile getirilirken neredeydiler? DGM'lerde asker üyenin yerini sivil üyenin alması neyi değiştirecektir? Yargılamalar bağımsız, adil bir hale mi gelecek? Öcalan'ın sürekli baskı, işkence altında tutulmasına son mu verilecektir?

Ezilen ulusların, devrimcilerden, demokratlardan başka dostu olmadığını, olmayacağını bir kez daha gördük. Bu arada emperyalistlerin ortak çıkarları etrafında nasıl hızla kenetlendiklerine, Rusya'dan İsrail'e, ABD'den İngiltere'ye, İtalya'ya ve çömezleri Yunanistan'a kadar nasıl bir geniş ittifak oluşturabildiklerine, uzun vadeli bir programı sabırla adım adım yaşama geçirdiklerine tanık olduk. Ortadoğu ve Kafkaslar'daki, hatta Balkanlar'daki egemenlik alanlarında ilerici-devrimci bir gücün büyümesinden, herhangi bir parçayı ellerinden almasından korkuyorlar çünkü.

İşte bugün bu ortak çıkarları gereği, özellikle Ortadoğu'da hesaplarının çakışması sonucu emperyalizm Türk devletinin faşist politikalarını böylesine açıktan açığa desteklemektedir.

Ancak arkasındaki bunca güce rağmen Türkiye egemen sınıfları, büyük bir korku ve panik içindeler. Gazi direnişinin yıldönümünde salt Gazi'yi değil çevre semtleri ve tüm emekçi semtleri dahi abluka altına almalarının nedeni budur. Newroz'da tüm ülkeyi bir uçtan bir uca yanı açık cezavine dönüştüren önlemlere başvurmaları, Newroz'u kutlamak için sokaka çıkanları kurşun yağmuruna tutmaları bundandır. On binlerce gözaltı, yüzlerce ev işyeri, devrimci-demokratik kurum ve kuruluş baskını, işkence ve katliamlar hep bu korkunun ürünleridir. 15 yılı aşkın bir süredir, tüm gücünü ortaya koymasına rağmen Kürt halkının mücadelesinin yükseltilmesini engelleyemediğini gören faşist devlet, yakaladığı bu fırsatı iyi değerlendirmek istemektedir.

Faşist sivil çeteleri, asker-polis ailelerini sokaklara salıp şovenizm dalgasını daha da kabartmaları, bunları da kendi beslemeleri olan basınlarında, TV'lerinde "halkın tepkileri" olarak vermeleri ise psikolojik savaşın önemli bir dayanağını oluşturmaktadır. Kürt halkını yalnızlık psikolojisi içine sokup çaresiz, kaderine boyun eğmeye mahkum bir duruma sürüklemeyi hedeflemektedir. Bu şovenist zehirin topluma dalga dalga yayılmasının önünde barikat oluşturmamızdır. Halkların birbirine düşman edilmesine, halklar arasındaki birliğin provoke edilmesine karşı koymak ve buna uygun pratik adımları atmak, bunun gerektirdiği örgütlenme biçimlerini yaşama geçirmek mücadelemizin başarıya ulaşmasının zorunlu ön koşuludur. Bu çerçevede birliğimizi geliştirerek, yeni çevreleri de kapsayacak tarzda adımlar atarak sürece yüklenmeliyiz. Bu tarihsel adımları atmaktan geri duranlar bunun bedelini de en önce kendileri ödemek durumunda kalacaklardır.

lar atarak sürece yüklenmeliyiz. Bu tarihsel adımları atmaktan geri duranlar bunun bedelini de en önce kendileri ödemek durumunda kalacaklardır. Tüm gücümüzle "Kürt Halkı Yalnız Değildir, Yaşasın Halkların Kardeşliği" diye haykıracağız. Faşizmin saldırılarının karşısına omuz omuza dikilip, ezilen halkların gücünün milliyetçi-şovenist propagandalarla bölünmesine izin vermemeliyiz. Özenle seçilmiş hedeflere karşı birlikte mücadeleyi yükselterek faşizmin saldırılarını yanıtlamalıyız. Söz konusu edilen halkların geleceğidir. Bu geleceğe sımsıkı sarılıp örgütlenmezsek geleceğimiz, umutlarımız tehlike altına girecektir. Bunun için, hızla yaşamın her alanında sürecin dayattığı örgütlenme biçimlerini hayata geçirerek emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltelim. Hiç kimsenin bireysel, dar örgüt çıkarlarını bu gerçeklerin, görevlerin önüne çıkarmaya hakkı yoktur. "Halkların Kardeşliği" şiarı ancak bu şekilde soyut bir söz olmaktan çıkıp sürece damgasını vuran somut, toparlayıcı, örgütleyici bir işlev kazanabilir.

Faşizmin en azgın saldırıları karşısında direnme, onu geri püskürtme potansiyeline sahibiz. Yine bir Mart ayında toprağa düşen 6 Mart ve 16 Mart şehitlerimiz, Gazi Direnişi şehitlerimiz boyun eğmemeyi öğrettiler bizlere. 30 Mart'ta Kızıldereli'de savaşarak şehit düşen Mahir Çayan'lar devrimci dayanışmanın en güzel örneğini verdiler. Bir Newroz gününde Mazlum Doğan en karanlık koşullar altında bile herkesin yapabileceği bir şeylerin var olduğunu, mücadelenin her koşulda sürdürülebileceğini gösterdi. Halepçe'de, kimyasal silahlarla bedenleri kavrulan Kürt halkı, halkların mücadelesinin katliamlarla boğulamayacağını gösterdi.

Şehitlerimizin bizlere çizdiği yolda, direnerek, mücadele ederek zatere ulaşacağımıza inancımız tam olmalıdır.

**KAHROLSUN FAŞİZM!
KAHROLSUN EMPERYALİZM!
YAŞASIN DEVRİMCI DAYANIŞMA!**

**Birleşik Devrimci Basın Platformu
(Alternatif, Atılım, Devrimci Çözüm,
Direniş, Halkın Günlüğü, Hedef,
Özgür Halk)**

Seçimleri aktif boykot için ısrar et; Ajitasyon ve propagandayı derinleştir!

Yamandıkları meclis koltuklarından bir türlü vazgeçmek istemeyen ve komprador medya tarafından "küs-künler" olarak lanse edilen bir kısım burjuva-feodal sahtekarın ayak "dirmesi"ne, karşı-devrimci Fazilet Partisi de destek çıkınca kavga alanına dönen namı "büyük" TBMM, halka nasıl hizmet sunduğunu ya da sunacağını bir kez daha göstermiş oldu.

Fakat foseptik çukurundan gelen tüm bu fare gürültülerine rağmen, MGK tarafından startı verilen ve 18 Nisan'da yapılacağı kararlaştırılan seçim aldatmacası hızından hiç bir şey kaybetmeden devam ediyor.

Yoğun karşı-devrimci teröre rağmen diz çökmeyeceğini Newroz kutlamaları sırasında bir kez daha gösteren kitleler, aslında tercihlerini çoktan yapmış bulunmaktadır. Buna rağmen hakim sınıf partileri hiç bir şey yokmuşçasına umursamaz görünmek istiyorlar. Seçimler için düzenledikleri mitinglerine devam ediyorlar. Bütün bu gerçeklere rağmen revizyonist, reformist ve sağ-opportunizist parlamenter ahmaklar ise halen halkın aldatılmasına ortak oluyorlar..

Fakat biz komünistler, iktidarın parça parça kuşatılacağı ve devrimci savaşın basitten kargaşaya geçeceği gerçekliğini unutmaksızın, bulunduğu her alandan ve ulaşabildiğimiz her noktadan faşist diktatörlüğün ve onların yedeğine girenlerin yarattığı tüm sis perdelerini dağıtacağız!

Bugün, yaşanan her saniye yapılacak olan seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini bas bas bağırmasına ve bunu detaylarına kadar defalarca anlatmış olmamıza rağmen, esas olarak seçimleri neden boykot ettiğimizi bir cümleyle özetleyelim: **Bizler, tarihin çöp-**

lüğüne atılması gereken bu sistemi yıkmak ve "tüm kademelerde yönetimin devrimci komiteler tarafından yürütüldüğü bir sistem başlatmak istiyoruz." Ki bugün her kademedeki seçimleri boykot etmenin bunun bir parçası olduğunu düşünüyoruz.

Evet, tüm kademelerdeki seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Biliyoruz ki; bu tavrımız karşısında - her zaman olduğu gibi- sektör ve dogmatik çılgınlıklar yükselecektir. Fakat artık hoş ama boş olan bu çılgınlıkların bir hükmü kalmamıştır. Zira devlet, genel

daki unsurların seviyesini yükseltmek, geri unsurları kazanmaya çalışmak. Yani daima en ileri kitlelerin, en başında olmak, fakat gerideki yığınlardan kopmamak, onları ileri doğru çekmek." (İ. Kaypakkaya)

Bu yüzden tekrar ediyoruz:

"Komünistler, hakim sınıfların seçim sürecini halka ve toplumsal muhalefete yönelik sinsi bir hesap olarak görmekteyiz. Her ne sebeple olursa olsun halkın seçimlere davet edilmesini bu sinsi hesabın bir parçası ya da aleti olarak görmek ve bunu yalın bir şekilde ifade etmekteyiz.

Bugün, yaşanan her saniye yapılacak olan seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini bas bas bağırmasına ve bunu detaylarına kadar defalarca anlatmış olmamıza rağmen, esas olarak seçimleri neden boykot ettiğimizi bir cümleyle özetleyelim: Bizler, tarihin çöplüğüne atılması gereken bu sistemi yıkmak ve "tüm kademelerde yönetimin devrimci komiteler tarafından yürütüldüğü bir sistem başlatmak istiyoruz." Ki bugün her kademedeki seçimleri boykot etmenin bunun bir parçası olduğunu düşünüyoruz.

ve yerel seçimleri birleştirerek bir oyun tezgahlamıştır. Ve ihtilalci kitle çizgisini uygulayan komünistler, bu tezgaha düşen sağ-opportunizme ve pragmatizme meyilemeyecek, aksine onları uyaracaktır; en ileri bölgeleri sistemin seçim aldatmacasına ortak ederek aktif boykotu boşa çıkarmayacaktır. Çünkü ihtilalci kitle çizgisi şu nu emretmektedir:

"Bütün bölgeler içinde en ileri bölge halkıyla birleşmek, orta bölgelerin seviyesini yükseltmek, geri bölgeleri kazanmaya çalışmak. En ileri bölgede de, en ileri unsurlarla birleşmek, ara-

Sandığa gidecek oy (boş dahi olsa) halkın zararınıdır. Dolayısıyla seçimlere karşı boykot tavrı; sadece faşist diktatörlüğe karşı bir tavır değil, aynı zamanda reformist ve sağ-opportunizist siyasetler ile devrimci siyaset arasındaki farklılığı netleştirme ve reformizmle hesaplaşma tavrıdır."

Başkan Mao ve onun değerli öğrencileri, bizlere şu dört gerçeği öğretmiştir:

1- "Kitleler ve Parti olduğu müddetçe, her türlü mucize yaratılabilir." (Mao Zedung)

2- "Hiçbir ülkenin devrimi, revizyonizme karşı savaşmadan zafer kazanamaz." (Çaru Mazumdar) Ve sağ-opportunizim, revizyonizmin uç vermiş halidir.

3- "Engels, bize fikirleri eylemlerle zihinlere oturtmayı öğretir (...) Bunda sebat etmeliyiz." (Gonzalo)

4- "Doğru bir politika izlemek şartıyla, örgütlenmemiz henüz çok sınırlıyken de silahlı mücadeleye girişebilir, hem güçlerimizi, hem de örgütlerimizi silahlı mücadele içinde genişletebilir, sağlamlaştırabilir, yayabiliriz. Sağlam bir örgütlenme böyle gerçekleşir." (İ. Kaypakkaya)

Bugün, içinden geçtiğimiz süreç itibarıyla ve özellikle büyük şehirlerde kitleler ile birlikte aktif bir savunma gerçekleştirmek sıraladığımız bu dört doğrunun sentezlenmiş özünü ifade etmektedir. Ki aktif boykot taktiği de bu senteze uygun bir pratiği şart koşan devrimci bir politika. Bu politika ile kitlelerin devlete karşı tavır alış eğilimi güçlendirilecek ve bilinçlere doğru fikirler yerleştirilecektir. Yani devrimci yönetim komiteleri bilinci kitlelere taşınarak Halk Savaşı'nın gelişimine katkı sunulacaktır. Bu yüzden seçimin yaklaşan günlerinde Maoist ideolojiyle donanmış, halkın öncüsü Proletarya Partisi etrafında kenetlenmiş tüm güçlerin dikkatini bir kez daha çekiyoruz:

Seçimleri aktif boykot için ısrar et; ajitasyon ve propagandayı derinleştir ve Halk Savaşı'na hizmet için fikirleri eylemlerle zihinlere oturt! Revizyonizme, reformizme ve sağ-opportunizme karşı mücadeleyi yükselt! İlgili tüm belgeleri yeniden incele ve yapman gerekenler doğrultusunda harekete geç! ●

Halk Savaşı'na hizmet için fikirleri eylemlerle zihinlere oturt!

Revizyonizme, reformizme ve sağ-opportunizme karşı mücadeleyi yükselt!